

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА

ASSASSIN'S
CREED IV
BLACK FLAG

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ — ЧЕРНИЯТ ФЛАГ

ВЕЛИКИЯТ ПИРАТ ЕДУАРД КЕНУЕЙ СЕ ОКАЗВА В ЦЕНТЪРА НА ВЕКОВНА ВРАЖДА...

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОЛИВЪР БОУДЪН ЧЕРНИЯТ ФЛАГ

Превод: Емилия Ничева-Карастойчева

chitanka.info

„Някога воювах в името на краля. Подчинявах се на хора с власт и богатство. Сега не служа на никого. Верен съм единствено на екипажа си. Заедно ще си върнем това, което по право ни принадлежи. С кръв и стомана ще се изправим пред могъщите. Капитаните ще проклинат флага ни, кралете ще се страхуват от него. Докато империите произвеждат богатства, ние ще сме там, за да ги обезкървим!“

Златната ера на пиратството — времена на алчност, амбиции и корупция.

Едуард Кенуей е млад и безочлив. Роден в семейство на фермери, той винаги е мечтал за охолство и пътешествия.

Когато собствеността на родителите му е нападната и опожарена, той решава, че е време да напусне дома си. Скоро Едуард Кенуей се превръща в най-великия и опасен пират на своето време!

Алчността и предателството бележат неговия път. Заговор за смразяваща конспирация, която заплашва всичко най-скъпо на Едуард, изплува на повърхността. И той не може да устои на изкушението да потърси възмездие.

Скоро се оказва забъркан във вековната вражда между Тамплиерите и един още по-мистериозен орден — този на асасините. Сега бъдещето му зависи от това коя страна ще избере.

ПЪРВА ЧАСТ

1.

1719 година

Веднъж отрязах носа на един човек.

Не си спомням кога точно се случи — май през 1719 или някъде тогава. Не си спомням и къде точно се случи. Нападнахме испански бриг. Искахме провизиите му, разбира се. Гордея се, че поддържам „Гарвана“ добре снабден. На борда на брига обаче имаше и друго. Нещо, което нямахме, ала ни трябваше. По-точно някой. Готвач.

Нашият готвач и помощникът му бяха предали Богу дух. Сипахме помощника да пикае в баласта — сериозно провинение, което наказах по обичайния начин: моряците се изпикаха в кана и го накарах да я изпие до дъно. Никога не бях виждал, признавам, кана пикня да убие някого, но това сполетя помощник-готвача. Пресуши каната, легна си да спи през нощта и така и не се събуди. Готвачът го надживя, но той пък обичаше да пийва ром и да се разхожда по тъмно из кърмата. Чувах го как трополи по покрива на каютата ми — танцуваше жига. Една нощ обаче го чух как танцува по покрива, а сетне последва писък и плясък.

Камбаната заби и екипажът се втурна на палубата. Пуснахме котва и запалихме фенери и факли, но от готвача нямаше и следа.

Няколко момчета бяха работили с тях, разбира се, ала те си бяха просто хлапета — кулинарните им умения се изчерпваха с белене на картофи и разбъркване на супата, а останалите бяха способни криволяво да кипнат канче вода, та оттогава се задоволявахме със сухоежбина.

Неотдавна бяхме плякосали военен кораб — приятно приключение, в резултат на което се сдобихме с нова-новеничка батарея и трюм, пълен със снаряжение — закривени саби, пики, мускети, пистолети, барут, сачми и гюлета. От пленник, станал впоследствие мой моряк, научих за испански товарен кораб с особено вещ готвач. Говорели, че бил дворецов готвач, но оскърбил кралицата и го изгонили. Не вярвах на слухове, ала разказах историята на екипажа и обещах той да ни сервира храната, преди седмицата да е изтекла.

Заехме се да намерим въпросния бриг, открихме го и веднага го нападнахме.

Новите ни оръдия ни послужиха добре. Обсипахме брига с гюлета, докато го надупчихме целия, платната му провиснаха като дрипи, а румпелът се разлетя на трески.

Моряците ми взеха на абордаж килнатия на една страна кораб и плъзнаха по палубата като миши пълчища. Въз въздуха се носеше тежка миризма на барут, мускетите бумтяха, а сабите дрънчаха. Бях сред тях както винаги — извадил скритото острие и стиснал закривената си сабя. Сабята ми служеше в мелетата, а с острието довършвах противника при близък сблъсък. Налетяха ми двамина. Обезвредих първия със сабята — срязях на две тривърхата му шапка и почти разполових главата му. Той падна на колене. Дръжката на оръжието ми стърчеше между очите му, забита твърде надълбоко. Опитах се да я освободя, но тя повлече гърчещото се тяло. В същия момент ме нападна вторият — гледаше ме ужасено, очевидно не беше свикнал да се бие. С един замах на острието му отрязах носа и постигнах желания резултат — той отстъпи назад, а от дупката, през която някога бе вдишвал, шурна кръв. Аз, от своя страна, стиснах с две ръце дръжката на сабята и я изтръгнах от черепа на първия нападател. После се впуснах отново в битката. Тя приключи бързо с възможно най-малко жертви от противниковия екипаж — бях дал изрична заповед да не нараняват готвача. Бях инструктирал моряците си на всяка цена да го заловят жив.

Докато испанският бриг потъваше под вълните, ние отплавахме далеч от димната пелена и дървените отломки. Събрахме пленниците на палубата, за да намерим готвача. Устите на всичките ми моряци вече се пълнеха със слюнка, коремите ни куркаха и оглеждахме завистливо добре охранения испански екипаж.

Каролин ме научи да ценя добрата храна. Каролин, единствената ми истинска любов. През краткото ни време заедно тя изтънчи небцето ми. Ласкаеше ме мисълта, че би одобрила отношението ми към кулинарията и как предавам на моряците си вкуса към хубавите неща, защото знаем — отчасти благодарение на нея — че доволният мъж порядко се опълчва на командването. Сигурно затова през всичките години в открито море на кораба ми нито веднъж не е избухвал бунт. Нито веднъж.

— Аз съм — пристъпи той напред.

Само дето прозвуча по-скоро като „Ам мъм“ изпод превръзката, опасала лицето му. Някакъв глупак му бе отрязал носа.

2.

1711 година

Както и да е... Докъде бях стигнал? Аха, до Каролин. Любопитно ви е как я срещнах?

Е, както казват, дълга история. Налага се да се върна по-назад, към времето, когато бях фермер и отглеждах овце, не бях чувал за асасини и тамплиери, за Черната брада, Бенджамин Хорниголд, Насау и Обсерваторията.

Навярно нямаше и да чуя, ако в един горещ летен ден през 1711 година не се бях озовал в „Олд Шилейла“.

На младини бях луда глава. Обичах да си пийвам, макар това да подклаждаше желанието ми да размахвам пестници. Участвах в немалко... сблъсъци, така да се каже, с които не се гордея особено. Ала такъв е кръстът на любителите на чашката. Рядко се намира пияница с чиста съвест. Повечето от време на време решават да сложат точка, да се преобразят и дори да се обърнат към Бог или да се опитат да постигнат нещо в живота. Ала наближи ли пладне, им се приисква да си прояснят ума с едно малко и тръгват към кръчмата.

Гостилниците, за които говоря, се намираха в Бристол, на югозападния бряг на добрата стара Англия, където бяхме свикнали със сурови зими и прекрасни лета. През онази година — годината, когато я срещнах, 1711, както споменах — бях на седемнайсет.

И, да, бях пиан, когато се случи. Често бях пиан по онова време. Да речем... е, да не преувеличаваме, не бива да се злепоставям. Навярно през половината време. Или малко повече.

Живеехме в покрайнините на селцето Хадъртън, на седем мили от Бристол. Имахме малка ферма и отглеждахме овце. Татко предпочиташе да се занимава с животните и включването ми в работата го освободи от най-омразната част от бизнеса — пътуването до града със стоката, пазарлъците с търговците и сключването на сделките. Щом отраснах достатъчно — имам предвид, колкото да гледам в очите прекупвачите и да търгувам с тях като равен — се залових тъкмо с това. За радост на татко.

Татко се казваше Бърнард. Мама — Линет. Бяха родом от Суонси, но се преместиха на запад, когато станах на десет. Още говорехме с уелски акцент. Беше ми все едно, че така се отличаваме от другите. Отглеждах овце, не бях овца.

Татко и мама казваха, че имам дар слово, а мама ми повтаряше колко добре изглеждам и как омайвам „птичките“. Вярно е, макар да го твърдя аз, наистина ме бива с дамите. Другояче казано — по-лесно се спогаждах с жените на търговците, отколкото със съпрузите им.

Как прекарвах дните си, зависеше от сезона. От януари до май — времето, когато се раждат агнетата — бе най-усилното време. Преди изгрев-слънце отивах в кошарите — със или без махмурлук — да проверя дали някоя овца се е обагнила през нощта. Отвеждах майките с агънцата им в по-малки обори, където ги поемаше татко, а аз се заемах да почистя хранилките, да ги напълня отново, да сменя сламата и водата. Мама пък попълваше старателно списъка с новородени. По онова време не умеех да пиша. Сега мога, разбира се, Каролин ме научи, ала отначало честта се падаше на мама, която също не владееше кой знае колко четмото и писмото, ала съумяваше някак да води счетоводството.

Мама и татко обичаха да работят заедно — още една причина татко да предпочита да праща мен в града. С мама бяха като сиамишки близнаци. Не съм виждал други двама да се обичат толкова и същевременно да не изпитват никаква необходимост да изтъкват чувствата си. От ясно по-ясно личеше как си вдъхват сили. Бяха гледка, добра за душата.

През есента извеждахме овните на паша с овцете, та да се заемат с производството на нови пролетни агънца. Тогава работехме и на полето, поправяхме оградите, стените и покривите.

Застудееше ли много през зимата, прибирахме стадото на топло в обора и се подготвяхме за януари, когато агнетата започваха да се раждат.

Моята стихия обаче беше лятото. Сезонът на стригането. Мама и татко вършеха основната работа, а аз пътувах по-често до града — не със заклани животни за месо, а с каруца, натоварена с вълна. През лятото посещавах по-често и местните кръчми. Всъщност им бях редовен клиент — позната гледка в дълго, закопчано догоре сако, бричове до коленете, бели чорапи и поизносена тривърха шапка.

Смятах я за запазената ми марка, понеже мама казваше, че отива на косата ми (обикновено чорлава и въздълга, ала с красив пясъчен цвят, макар да се хваля сам).

Именно в кръчмите открих как няколко халби по пладне подобряват дар словото ми. Алкохолът развързва езика, всички го знаят. Отпуска юздите на задръжките. Не че трезвен бях много срамежлив, но бирата ме окуражаваше. А и парите от допълнителните сделки, сключени благодарение на алкохолната муза, покриваха разходите за питиетата. Или поне така си казвах навремето.

Имаше и друго, освен глупавата идея, че впиянченият Едуард е по-добър търговец от трезвия Едуард — възгледите ми. Защото истината е, че се смятах за различен. Не, знаех, че съм различен. Понякога седях сам нощем и разбирах, че виждам света по съвсем свой начин. Сега знам какво е, ала тогава не успях да изразя с думи усещането, че съм различен.

Заради това или въпреки това бях решил, че не искам да съм фермер цял живот. Знаех го от първия ден, когато започнах работа в стопанството. Поглеждах се, после поглеждах татко и осъзнавах, че не съм дошъл тук да си поиграя, а сетне да се прибера у дома да мечтая как разпъвам платната и отплавам в открито море. Не, това беше моето бъдеще и до края на живота си щях да отглеждам овце, да помагам на татко, да се ожения за местно момиче, да създам момчета, да ги обуча как да отглеждат овце като баща си и като дядо си. Виждах предначертаните си дни, опнати като спретнато застлано легло, и вместо да усещам топлия прилив на задоволство и щастие, ме обземаше ужас.

Такава е истината и няма начин да я представя по-благовидно. Съжалявам, татко, мир на душата ти, ала мразех работата си. След няколко бири обаче я мразех по-малко. Дали алкохолът ми помагаше да забравя неосъществимите мечти? Вероятно. По онова време не се замислях. Усещах само как върху рамото ми като настръхнала котка се мъдри погнуса от начина, по който ще се стече животът ми — или по-скоро от начина, по който вече тече.

Навярно бях малко недискретен по отношение на истинските си чувства. Понякога събратята ми в кръчмата долавяха, че се надявам животът да ми отреди по-добра участ. Защо да се оправдавам? Бях

млад, безочлив и нетърпелив — смъртоносно съчетание дори в най-благоприятни времена. А тогавашните определено не бяха такива.

— Смяташ се за нещо повече от нас, а?

Често го чувах. В различни варианти.

Сигурно щеше да е по-дипломатично да отричам, ала аз не го правех и в резултат се забърквах в десетки схватки. Сякаш исках да докажа, че съм по-добър от тях във всяко отношение, включително в битките. Или по свой начин защитавах честта на името си. Да, бях пияница, бях похотлив, арогантен, лекомислен. Ала не бях страхливец. О, не. Никога не се побоявах да вляза в битка.

Безразсъдството ми се развихряше с пълна сила през лятото. Тогава бях най-пиян, най-необуздан и преди всичко трън в гащите. От друга страна, тогава бях още по-склонен да помогна на млада дама в беда.

Видях я в „Олд Шилейла“ — гостилница по средата на пътя между Бристол и Хадъртън, където бях редовен клиент, а понякога през лятото, докато мама и татко стрижеха овцете във фермата, а аз пътувах по-често до града; „редовен“ означаваше, че се отбивах по няколко пъти дневно.

Признавам, че отначало не й обърнах особено внимание — необичайно за мен, понеже се гордеех, че забелязвам всяка красива жена в полезрението ми, а и „Шилела“ не се славеше като притегателен център за красавици. Имаше жени, да. Определен тип жени. Това момиче обаче не беше такова — изглаждаше младо, горе-долу на моята възраст, с бяло боне и престилка. Приличаше на домашна прислужница.

Не дрехите й обаче ме впечатлиха, а високият й глас — в пълен контраст с външния й вид. Седеше с трима мъже, до един по-големи от нея. Познах ги веднага — Том Кобли, синът му Сет и Джулиан някой си, не се сещах как му беше фамилията, но работеше за тях. И с тримата си бяхме разменяли „любезности“, макар и не юмруци. Гледаха ме отвисоко, защото смятаха, че аз ги гледам отвисоко. Харесвах ме колкото ги харесвах аз, а то не беше много. Вълчите им очички следяха похотливо момичето и издаваха долните им намерения, прикрити зад усмивките, с които я окуражаваха да пресуши халбата с бира.

Не, тя не приличаше на обичайните посетителки на гостилницата, ала явно бе решила да се държи като тях. Халбата беше горе-долу колкото нея. Тя й видя дъното, обърса уста с опакото на дланта си и я стовари шумно върху масата. Мъжете я поздравиха с възторжени възгласи, поръчаха нова и несъмнено останаха доволни, когато тя се олюля леко. Навярно не вярваха на късмета си. Такава невинна сладурана да им падне в ръцете.

Наблюдавах ги как насърчават момичето да продължава да пие, възнаграждавайки с бурни аплодисменти усърдието му. Тя пресуши и

втората халба, избърса отново уста, олюля се още по-силно и тримата се спогледаха. „Готови сме“, говореха очите им.

Том и Джулиан се изправиха да „я изпратят“, както се изразиха.

— Пийна доста, красавице, та се налага да те заведем у дома — обясниха.

— Да те сложим да си легнеш, а и ние да полегнем — ухили се доволно Сет, въобразявайки си, че шепне, макар да го чува всички в кръчмата.

Втренчих се в гостилничаря. Той сведе очи и си издуха носа в престилката. Клиентът, седнал срещу мен от другата страна на бара, също извърна поглед. Кучи синове. По-добре да бях помолил за помощ котката, помислих си. Тряснах халбата си върху плота, станах с въздишка и излязох навън след Том Кобли и глутницата му.

Примигнах, озовал се под яркото слънце след сумрака в гостилницата. Каруцата ми чакаше на улицата и слънчасваше в зноя. До нея имаше друга — предположих, че е на Кобли. Срещу кръчмата имаше къща, сгушена в дъното на голям двор. От собственика ѝ нямаше и помен. Бяхме сами на пътя — аз, братята Кобли, Джулиан и момичето, разбира се.

— Е, Том Кобли — обадох се аз, — какво виждам в този слънчев следобед? Трима пияници напиват беззащитно момиче...

Том Кобли пусна ръката на младата жена и тя залитна.

— Не се бъркай, Едуард Кенуей — предупреди ме той. — И ти си разпуснат пияница. Не искам съвети от непрокопсаници като теб.

Сет и Джулиан също се обърнаха към мен. Умът на момичето блуждаеше, заспал отдавна, макар тялото му още да будуваше.

— Е — усмихнах се. — Дори да съм разпуснат пияница, Том, не се налага да наливам бира в гърлата на девойките, та да ги заведа в леглото. И определено не викам приятели да ми помагат.

Лицето на Том Кобли почервения.

— Как смееш, копеле! Смятах просто да я кача в каруцата и да я закарам вкъщи.

— О, да, ще я заведеш в дома ѝ, разбира се. Загрижен съм само какво си намислил да направиш преди това.

— Загрижен си, а? Ще се загрижиш повече, щом ти счупя ребрата и носа, ако не си гледаш своята работа.

Присвих очи и погледнах към шосето. Дърветата от двете страни на черния път сияеха златистозелени, а в далечината, забулен в мараня, се носеше ездач.

Пристъпих напред и чувството ми за хумор — ако изобщо го имах — се изпари сякаш от само себе си. Проговорих със стоманен глас:

— Остави момичето на мира, Том Кобли, или не отговарям за действията си.

Тримата се спогледаха. Все едно са склонни да ме послушат. Пуснаха момичето и то почти с облекчение подгъна колене, седна тежко на земята, подпря се с длан и се втренчи в нас със замъглени очи, очевидно в пълно неведение за какво спорим. Аз пък наблюдавах Том Кобли и претеглях шанса си. Спечелвал ли се бях с трима досега? Не. Защото да се изправиш срещу трима не се нарича бой, а да си търсиш боя. Хайде, Едуард Кенуей, казах си. Да, трима са, а единият е Том Кобли, който не е жълто перо пиленце, ами връстник на баща ми. Другият обаче беше Сет Кобли, а представите ли си син, склонен да помогне на баща си да напие младо момиче, значи се досещате що за стока е — а именно гнусен червей, който по-скоро ще подмокри гащите, отколкото да отстоява своето в битка. А и бяха пияни.

От друга страна, аз също бях пиян. Да не забравяме и Джулиан, който очевидно не си поплюваше. Имах обаче спасителен план. Ездачът в далечината. Успееш ли да удържа фронта, докато той пристигне, везните вероятно щяха да се наклонят в моя полза. Окажеше ли се добър човек, самотният ездач несъмнено щеше да спре и да ми помогне.

— Е, Том Кобли, имате предимство, очевидно е за всекиго — констатирах, — но как ще погледна майка си в очите, ако ви оставя да похитите горкото момиче?

Извих очи към пътя. Самотният ездач приближаваше. „Хайде“ — поощрих го мислено, — побързай.

— Е, дори да ме превърнете в кървав вързоп — продължих — и да отвлечете девойката, поне ще съм направил всичко възможно да ви затрудня. А нищо чудно да ви понасиня лицата и задниците.

Том Кобли се изплю и ме изгледа безизразно с присвити очи.

— Чудя се само докога ще бърбориш. Заемай се със задачата си, че времето не чака никого — ухили ми се злобно той.

— Аха... А и ако се забавим, клетото момиче току-виж изтрезняло, нали?

— Писна ми, Кенуей. — Той се обърна към Джулиан. — Да му дадем урок, а? О, и още нещо, преди да започнем, мастър Кенуей — не те бива дори да излъскаш обувките на майка си, от мен да го знаеш!

Жегна ме, признавам. Том Кобли, човекът е обноски и ум на бясно куче, успя да бръкне в душата ми, сякаш чувството ми за вина е отворена рана, да завърти палец в нея и да я разлюти още повече... е, ако не друго, така затвърди решимостта ми.

Джулиан се изпъчи и пристъпи напред, оголил зъби. На две крачки от мен вдигна юмруци, сниши се и понечи да ме блъсне с рамо. Не знам с кого бе свикнал да се бие пред кръчмите, но явно досегашните му противници са били по-неопитни от мен, защото аз вече бях забелязал, че е десничар, и бях разгадал намеренията му. Отскочих леко настрани и изпод краката ми се вдигнаха фонтани от прахоляк. Халосах го с юмрук по брадичката и той изкрещя от болка. Ако беше сам, щях да спечеля битката. Том Кобли обаче вече ми налиташе. Зърнах го с ъгълчето на окото си — твърде късно обаче и не успях да реагирам. В следващия момент острите му кокалчета се забиха в слепоочието ми и ме зашеметиха. Олюлях се леко, а юмруците ми се защураха нескоропосано във въздуха. Надявах се късметът ми да проработи и да нанесе сполучлив удар. За да поизравня числеността, трябваше да обезвредя поне един. Размаханите ми напосоки юмруци обаче не улучиха целта. Том Кобли отстъпи назад, а Джулиан се съвземаше от първото ми попадение със стъписваща бързина и се нагани да ме нападне отново.

Десният му пестник се стрелна напред и срещна брадичката ми. Завъртя ме като пумпал и едва не изгубих равновесие. Шапката ми отлетя, косата ми влезе в очите и ме заслепи. Познайте кой ме връхлетя с ритници. Онзи червей, Сет Кобли, крещейки окуражително на баща си и Джулиан. Кучият му син извади късмет. Ботушът му ме уцели по хълбока, краката ми се преплетоха и паднах. Биеш ли се, най-лошото е да паднеш. Паднеш ли, всичко свършва. През краката им виждах самотния ездач на шосето — единственото ми спасение, а вече вероятно и единствената ми надежда да се измъкна жив от схватката. Сърцето ми обаче се сви. Върху седлото не седеше мъж — търговец, който ще скочи от коня и ще ми се притече на помощ. Самотният ездач

се оказа жена. Яздеше по мъжки, праметнала крака от двете страни на седлото, но личеше, че е жена. Носеше боне и светла лятна рокля. Последното, което си помислих, преди ботушите на Кобли да я скрият от погледа ми, беше колко е красива.

Е, и? Красотата нямаше как да ме спаси.

— Хей, вие тримата! Спрете веднага! — чух я да вика.

Те се обърнаха към нея и свалиха шапки, застанали един до друг като стена, та да не ме вижда как лежа и кашлям на земята.

— Какво става? — попита тя. По тона ѝ личеше, че е млада и макар и не аристократка — от състоятелно семейство и твърде добре възпитана, за да язди сама.

— Учим на обноски този младеж — обясни задъхан Том Кобли. Изморително е да риташ някого до смърт.

— Е, нима са необходими трима за целта? — поинтересува се тя.

Виждах я вече — два пъти по-красива, отколкото ми се стори отдалеч. Изпепеляваше с поглед почервенелия от унижение Том Кобли. Слезе от коня.

— А какво прави тук младата дама? — посочи момичето, седнало в пиянски ступор на земята.

— О, мадам, извинете, мадам, приятелка ни е, но пийна повечко...

Лицето на ездачката потъмня.

— Определено не ви е приятелка. Прислужница ни е и ако не се прибере у дома, преди мама да разбере, че я няма, ще бъде прислужница без работа.

Изглежда втренчено мъжете един по един.

— Познавам ви и разбирам какво точно е станало тук. Оставете младежа на мира и се махайте, ако искате простъпката да ви се размине безнаказано.

Кланяйки се раболепно, Кобли и глутницата му се качиха в каруцата си и потеглиха. Жената коленичи до мен и ми проговори с променен мек глас, в който долових загриженост.

— Казвам се Каролин Скот. Семейството ми живее на Хокинс Лейн в Бристол. Позволете ми да ви заведа там и да ви превържа раните.

— Не бива, милейди — изправих се аз и се опитах да се усмихна. — Чака ме работа.

Тя стана, сбърчила чело.

— Разбирам... А правилно ли прецених ситуацията?

Взех си шапката и я заизтупвах от прахоляка. Сега изглеждаше още по-дрипава.

— Да, милейди.

— Значи ви дължа благодарност. Роуз също, щом изтрезнее. Своенравно момиче е, не е от най-сговорчивите прислужници, но въпреки това не искам да страда, задето е лудетина.

В онзи момент реших, че Каролин е ангел, и докато ѝ помагах да се настани на седлото, прегърнала Роуз, която се олюляваше над врата на коня, внезапно ме осени идея.

— Ще ви видя ли отново, милейди? За да ви благодаря, както подобава, когато изглеждам малко по-представително от сега?

Тя ме погледна тъжно.

— Опасявам се, че татко не би ми разрешил — отвърна, дръпна поводите и препусна.

Същата вечер седях под сламения покрив на къщата ни и се взирах в пасбищата, докато слънцето се скриваше зад хълмовете. Обикновено в такива моменти мислех как да избягам от отреденото ми бъдеще.

Онази нощ мислех за Каролин. Каролин Скот от Хопкинс Лейн.

4.

Два дни по-късно ме събуди писък. Надянах си бързо бричовете и изскочих от стаята с незакопчана риза, навличайки ботушите си на бос крак. Познах кой вика. Беше мама. След секунди виковете заглъхнаха в хлипане, заменени от татковите ругатни. Тихи ругатни на човек, чиято правота са доказали.

След боя в „Олд Шилейла“ се върнах в гостилницата да се погрижа за раните и синините си. Да притъпя болката, така да се каже. А има ли по-добър начин от едно-две питиета? Когато най-сетне се прибрах у дома, бях порядъчно пиан и приличах на ветеран от войната — с подуто лице, посинен врат и разкъсани дрехи.

Татко се ядоса, разбира се. Скарахме се и засрамено признавам, че езикът ми не беше за пред мама. Татко се разяри и от това, естествено, и ме зашлеви. Разгневи го най-вече фактът, че съм участвал в пианска свада (така я нарече, защото не успях да го убедя, че съм защитавал честта на дама и че на мое място той би постъпил по същия начин) в работно време. Той виждаше тях — изморени от усиления труд, и мен — необуздан пианица, петнящ доброто име на семейство Кенуей, а в този случай — забъркал неприятности и за в бъдеще.

— Точно с нехранимайковците Кобли ли намери да се счепкаш? — възмути се той. — Няма да спрат дотук, да знаеш!

След два дни изтичах призори в предния двор и видях татко, облечен в работните дрехи, да успокоява мама, която бе заровила глава в гърдите му и хлипаше тихо с гръб към онова, което лежеше на земята. Дланта ми се стрелна към устата, щом забелязах какво ги е поздравило пред прага — две убити овце с прерязани гърла се валяха една до друга в почернялата от кръв пръст. Бяха ги оставили там, та да разберем, че не са жертва на лисица или диво куче. Да разберем, че не са убити случайно.

Предупреждение. Мъст.

— Кобли! — процедих през зъби, усещайки как гневът се надига у мен като кипнала вода, примесен с остро, парещо чувство за вина.

Всички знаехме, че причината е моята постъпка. Татко не ме погледна. По лицето му се четеше разбираема тъга и безпокойство. Както споменах, той бе уважаван човек и се радваше на облагите от уважението — дори конкурентите му се отнасяха почтително към него. Не харесваше семейство Кобли, разбира се — кой ги харесваше? — но никога не си навличаше неприятности с когото и да било. Случваше ни се за пръв път.

— Знам какво ти се върти в главата, Едуард — каза той, без да ме поглежда. Прегръщаше мама с очи, вперени някъде в далечината. — Ала помисли отново.

— Какво мисля, татко?

— Мислиш, че ти си виновен. Мислиш да си разчистиш сметките с Кобли.

— Е? А ти какво смяташ? Да ги оставим да им се размине? — Посочих окървавените трупове върху земята. Унищожена стока. Изгубена прехрана. — Трябва да си платят.

— Не бива — отвърна кратко той.

— Как да не бива?

— Преди два дни ми предложиха да се включа в организация. Наричат я търговска организация.

Погледнах татко и се запитах дали не виждам по-старата своя версия. Да ме прощава Бог, задето си го помислих, ала от все сърце се надявах да не е така. Навремето татко бил красив мъж. Сега лицето му бе изпито и осеяно с бръчки. Широката периферия на шапката му скриваше винаги сведените му изморени очи.

— Настояха да се присъединя — продължи той, — но аз отказах. Като повечето търговци в района, Кобли се включиха. Организацията ги закриля, Едуард. Иначе нямаше да си позволят да извършат такава жестокост. Защитени са.

Затворих очи.

— Какво ще правим тогава?

— Нищо, Едуард. Надявам се Кобли да се задоволят с това. — Изморените му остарели очи ме погледнаха, за пръв път. В тях не се четеше нищо — нито гняв, нито обвинение. Единствено примирение. — Ще почистиш ли тук, докато се погрижа за майка ти?

— Да, татко — кимнах.

Той поведе мама към къщата.

— Татко — извиках, когато застанаха пред вратата, — защо не се включи в търговската организация?

— Един ден ще разбереш... Ако го доживееш — каза той, без да се обръща.

5.

Междувременно мислите ми се върнаха към Каролин. Първо се заех да разбера коя е. Разпитах из Хокинс Лейн и научих, че баща ѝ — Емет Скот — е богат търговец на чай, когото мнозина от клиентите му смятаха за парвеню, но все пак бе успял да се промъкне във висшето общество.

Ако не бях толкова вироглав и самонадеян, сигурно щях да избира различен път към сърцето на Каролин. Все пак баща ѝ снабдяваше с изискани чайове най-заможните семейства в Запада и имаше достатъчно пари да наема прислуга за внушителния си дом на Хокинс Лейн. Не, Емет Скот определено не беше дребен предприемач, който става сутрин в пет да храни добитъка. Притежаваше състояние и влияние. Редно би било — макар и безполезно — да се опитам да се запозная с него. Тогава щях да избегна случилото се впоследствие — а то не е малко.

Аз обаче не опитах. Бях млад и туй то. Нищо чудно, че Том Кобли и подобните нему не ме харесваха — бях много арогантен. Въпреки социалния си статус смятах за унизително да печеля благоволенieto на търговец на чай.

Знам със сигурност едно — ако обичаш жените, а аз не се срамувам да призная, че ги обичам, намираш нещо красиво у всяка, независимо дали е класическа хубавица. С Каролин обаче ме сполетя злата участ да се влюбя в жена, чиято вътрешна красота не отстъпваше на външната, и разбира се, обаянието ѝ привличаше вниманието и на другите. Следващото, което научих за нея, бе, че е уловила окото на Матю Хаг, син на сър Обри Хаг — най-големия земевладелец в Бристол и изпълнителен директор на компанията „Ийст Индия“.

Младият Матю ми беше връстник и се мислеше за нещо повече, отколкото е. Самовлюбеният син на сър Обри се смяташе за находчив бизнесмен като баща си, макар очевидно да не притежаваше таланта му във въпросната област. На всичкото отгоре си въобразяваше, че е философ, и често диктуваше размислите си на писар, който го сподиряше навсякъде като сянка — стиснал перо и мастилница, готов

да запише всяка мъдрост на Хаг, като например: „Шегата е камък, хвърлен във водата, смехът — вълничките, които образува“.

Възможно е сентенциите му да криеха дълбок смисъл. Знам само, че не бих му обърнал особено внимание — всъщност бих се присъединил охотно към презрението и присмеха, които придружаваха споменаването на името му — ако не проявяваше интерес към Каролин. Навярно дори това не би ме разтревожило кой знае колко, ако не бяха други два фактора. Първо, бащата на Каролин — Емет Скот — бе сгодил дъщеря си за момчето на сър Обри. Второ, момчето — вероятно заради високомерното си поведение и склонността си да допуска фатални грешки дори при най-безобидните търговски сделки и да вбесява хората — имаше телохранител на име Уилсън — недодялан варварин с увиснал клепач на едното око, но много едър и як.

„Животът не е битка, защото битките се печелят и губят. Животът се живее“, това дочули Матю Хаг да диктува на хилавия си писар.

Е, Матю Хаг не познаваше битките. Първо, защото бе син на сър Обри Хаг, и второ, понеже страховитият му широкоплещест телохранител го следваше навсякъде.

Както и да е, аз се постарях да разбера къде ще е Каролин през един слънчев следобед. Как? Е, поисках услуга срещу услуга, така да се каже. Помните ли Роуз, прислужницата, която спасих от съдба, पोлюша от смъртта? Напомних ѝ този факт, след като я проследих от Хопкинс Лейн до пазара, където тя заснова между сергиите, стиснала кошницата си. Представих ѝ се, но тя, разбира се, не ме позна.

— Нямам представа кой сте, сър — очите ѝ взеха да блуждаят стреснато във всички посоки, сякаш работодателите ѝ всеки момент ще изскочат иззад някоя сергия.

— Е, аз обаче те познавам, Роуз. Миналата седмица ме пребиха заради теб пред „Олд Шилела“. Нима не помниш добрия самарянин?

Тя кимна неохотно. Е, едва ли е проява на особено джентълменство да използваш меркантилно злополучията на млада дама — не бих отишъл тъй далеч да го нарека изнудване, естествено — но се нуждаех от коз. Бях влюбен до ушите, а понеже писмената реч не ми идеше отръпки, да се срещна очи в очи с Каролин беше най-добрият начин да започна да завладявам сърцето ѝ. Умеех да омайвам птичките,

нали? Получавах се със съпругите на търговците и с младите жени в кръчмите. Защо не и с някоя от по-високо потекло? От Роуз научих, че Каролин обича да се разхожда на пристанището във вторник следобед. Да бъда нащрек обаче за господин Хаг, предупреди ме тя, озъртайки се бързо наляво и надясно. За него и за телохранителя му Уилсън. Господин Хаг държал много на Каролин, обясни ми Роуз, и я закрилял самоотвержено.

На другата сутрин поех към града, разнесох възможно най-бързо стоката си и тръгнах към пристанището. Въздухът миришеше на сол, тор и горещ катран. Огласяха го писъците на чайките и безкрайните викове на хората, които си изкарваха прехраната на доковете — моряци, крещящи си един на друг, докато товарят или разтоварват корабите с мачти, поклащащи се бавно под напора на нежния бриз.

Разбихах защо на Каролин ѝ харесва тук. Пристанището бликаше от живот — мъже с кошници с прясно набрани ябълки или наниз от фазани около вратовете, търговци, подвикващи на докерите, жени с платове, убеждаващи моряците, че сключват изгодна сделка, деца, продаващи цветя или подпалки или сновящи между моряците и търговците, анонимни като бездомните кучета, които се излягаха край стените на пристана или душеха купчините боклуци и изгнила храна.

Сред тях беше и тя — с панделка върху бонето и слънчобран върху рамото и Роуз на няколко стъпки зад нея — истинска дама от главата до петите. Въпреки това забелязах — отдалеч, защото избирах подходящ момент — че не гледа отвисоко на гъмжилото около себе си. Изражението ѝ издаваше, че и тя като мен обича да наблюдава живота във всичките му форми. Запитах се дали и тя като мен се вглежда в морето, сияйно от изпълващите го съкровища, съзерцава поклащащите се мачти и чайките, политнали към началото на света, и се чуди какви истории се крият зад хоризонта.

Романтик съм, вярно, ала не и романтичен глупак и понякога след онзи ден пред гостилницата се питах дали увлечението ми по Каролин не е плод на въображението ми. Все пак тя ме спаси. Сега обаче, докато крачех по кея, се влюбих отново.

Дали смятах да разговарям с нея във фермерските си дрехи? Не, разбира се. Преоблякох се. Смених мръсните ботуши с чифт обувки със сребърни токи, надянах спретнати бели чорапи и тъмни бричове, чисто сако над ризата и тривърха шапка в тон вместо прашната кафява

дрипа. Изглеждах съвсем като джентълмен, макар да го казвам аз — бях млад, привлекателен и самоуверен, син на уважаван търговец в областта. Кенуей. Името поне значеше нещо (въпреки усилията ми да го опетня), а водех и младия пройдоха Албърт, когото бях подкупил да свърши нещо за мен. Не се изисква много сиво вещество, за да се досетите за природата на работата — да ми помогне да впечатля Каролин. Малко по-рано се бях снабдил с необходимото средство от млада цветарка.

— Помниш ли плана? — попитах Албърт, който ме погледна изпод периферията на шапката си с очи, по-стари от годините му, и отегчено всезнаещо изражение. — Ще дадеш букета на красивата дама ей там. Тя ще спре и ще ти каже: „Е, младежо, защо ми подаряваш цветята?“. А ти ще посочиш натам.

Показах му къде ще застана, горд като паун. Каролин или щеше да ме познае, или поне да поиска да благодари на загадъчния си обожател и да заръча на Албърт да ме доведе при нея. Тогава щях да започна да я омайвам.

— А аз какво печеля? — поинтересува се Албърт.

— Какво ли? Смятай се за късметлия, че няма да ти издърпам ушите.

Той присви устни.

— А ти защо не скочиш от кея?

— Добре — кимнах, признавайки се за победен. — Ще ти дам половин пени.

— Половин пени? Само толкова?

— Всъщност, синко, това е най-лесно спечеленото половин пени в живота ти. Искане само да прекосиш кея и да подариш цветя на красива жена.

— Тя има ли си ухажор? — Албърт проточи шия да погледне.

Не след дълго разбрах защо попита дали Каролин има придружител. Тогава обаче взех интереса му за най-обикновено любопитство. За празни приказки. Дрън-дрън. Обясних му, че е сама, подадох му цветята и половината пени и го побутнах да върви. Докато се отдалечаваше, нещо в свободната му длан привлече вниманието ми и осъзнах каква грешка съм допуснал.

Албърт носеше малък нож. Очите му бяха втренчени в ръката на Каролин, където чантичката ѝ висеше на панделка.

Божичко. Щеше да пререже чантичката ѝ. Младият Албърт беше крадец.

— Ах, кучи сине! — измърморих под нос и веднага се спуснах след него. Той обаче вече бе прекосил половината път, а понеже беше дребен, се промъкваше по-бързо през тълпата. Погледнах към Каролин, която не съзнаваше надвисналата опасност — опасност, на която неволно я бях изложил.

После видях тримата мъже, които също си проправяха път към Каролин — Матю Хаг, кльощавият писар и телохранителят Уилсън. Сърцето ми се сви. Разтревожих се още повече, щом забелязах как очите на Уилсън се насочват от Каролин към Албърт и обратно към нея. Сечеше му умът, несъмнено. Веднага схвана какво ще се случи.

Спрях. За миг застинах безпомощно. Не знаех какво да направя.

— Ей! — извика Уилсън и грубият му глас надвика неспирния брътвеж на пристанището. — Ей, ти! — Той се спусна напред.

Албърт обаче бе стигнал до Каролин и със светкавично и плавно движение ръката му се стрелна към панделката, преряза я и копринената чантичка падна в другата му длан.

Каролин не забеляза кражбата, но нямаше как да не види огромното туловище на Уилсън, втурнало се към нея. Тя извика от изненада, но телохранителят я заобиколи пъргаво и улови Албърт за раменете.

— Този плъх взе нещо ваше, госпожице — изрева той и раздруса Албърт толкова силно, че чантичката падна върху кея. Каролин погледна първо чантичката, после Албърт.

— Вярно ли е? — попита тя, макар доказателството да бе пред погледа ѝ и по-точно в купчина конски тор пред краката ѝ.

— Вдигни я веднага — нареди Хаг на хилавия си писар.

Едва пристигнал, започна да се държи, сякаш не огромният му телохранител, а той е заловил крадливия младеж.

— Дай урок на обирджията, Уилсън. — Хаг размаха длан, все едно се опитва да прогони особено противна воня.

— С удоволствие, сър.

Няколко крачки ме делиха от тях. Очите на Албърт се стрелкаха ту ужасено към Уилсън, ту умолително към мен. Стиснах зъби. Малкото копеле провали замисъла ми, а сега ме моли за помощ. Да върви по дяволите, мина ми през ума.

Уилсън обаче, стиснал го за врата с една ръка, го удари с юмрук по корема с другата и това промени решението ми. Същото чувство за справедливост, обзело ме в кръчмата, пламна отново и аз се втурнах да защита Албърт.

— Хей! — изкрещях и Уилсън се извърна към мен.

Отблизо изглеждаше още по-едър и грозен, ала аз го бях видял да удря дете и кръвта ми кипеше. Не е особено джентълменски начин да се биеш, ала знаех от опит — и от двете страни на мелето — че няма по-бърза и сигурна тактика да повалиш противника. Пуснах в действие коляното си. Забих го в слабините му, имам предвид. Светкавично и силно. Огромният ръмжащ насилник, готов да посрещне нападението ми, се сгърчи одве, застана и се строполи на земята.

Без да обръщам внимание на ядните крясъци на Матю Хаг, сграбчих Албърт и му наредих:

— Извини се на дамата!

— Съжалявам, госпожице — подчини се Албърт.

— Офейквай! — заповядах му и посочих към пристана.

Без да чака втора покана, той изчезна яко дим, предизвиквайки нова порция възмущение от страна на Матю Хаг. Аз пък благодарих Богу, че Албърт е вън от играта и няма как да ме издаде.

Спасих Албърт от побоя, ала триумфът ми бе мимолетен и безспорно няхах време да му се насладя. Уилсън вече се бе изправил на крака и макар слабините му сигурно да туптяха болезнено, в момента изпитваше само и единствено гняв. Беше и бърз — преди да успея да реагирам, ме сграбчи и ме стисна здраво. Пробвах да се отдръпна, да го ударя с рамо и да забия юмрук в слънчевия му сплит, но няхах замах. Той ме блокира с тяло и ме помъкна по кея, ръмжейки и от задоволство, и от усилието да ме влачи. Хората се разпръскваха да му сторят път. В честна битка имах шанс срещу него, ала той използваше предимството на силата си и бързината, подклаждана от яростта, и след секунда краката ми заритаха във въздуха и полетях към водата.

Е, винаги съм мечтал да отплавам в открито море. Под съпровода на звучния смях на зяпачите се закатерих нагоре по най-близката възжена стълба. Каролин, Роуз, Хаг и двамата му лакеи си бяха тръгнали. Една ръка се протегна към мен.

— Дай да ти помогна, приятелю — изрече нечий глас.

Погледнах благодарно нагоре и понечих да уловя дланта на добрия самарянин, ала видях ухиленото лице на Том Кобли да наднича над ръба на кея.

— Жалко, че не си нося мускета — заяви той и юмрукът му срещна лицето ми, запращайки ме обратно във водата.

6.

От Том Кобли нямаше и помен, ала Уилсън явно бе решил да се поразтърпче отново по кея. Сигурно беше изпратил Хаг и Каролин до дома ѝ и бързо се бе върнал на пристанището. Намери ме седнал на стълбите да си ближа раните. Сянката му падна върху мен и аз вдигнах поглед. Видях го и сърцето ми подскочи.

— Ако си дошъл за втори опит, този път няма да ти е толкова лесно — предупредих го.

— Спор няма — отвърна той, без да трепне, — но не смятам да те хвърлям пак в морето, Кенуей.

Погледнах го остро.

— Да, момче, имам шпиони и те ми докладваха, че младеж на име Едуард Кенуей разпитва за Каролин Скот. Миналата седмица същият джентълмен на име Едуард Кенуей участвал в сбиване пред „Олд Шилейла“ на пътя за Хадъртън. По това време госпожица Скот също била на пътя за Хадъртън. Търсела изчезналата си прислужница. Следователно с госпожица Скот сте се поразговорили след схватката.

Приведе се толкова близо до мен, че от устата му ме лъхна миризма на престоляло кафе — доказателство, ако изобщо бе необходимо доказателство, че не е уплашен ни най-малко нито от мен, нито от страховитата ми репутация.

— На прав път ли съм, мастър Кенуей?

— Възможно е.

— Така си и мислех — кимна той. — На колко години си, момче? На седемнайсет? Горедолу колкото госпожица Скот, нали? Струва ми се, че си хлътнал по нея. Прав ли съм?

— Възможно е.

— Мисля, че съм. Ще го кажа само веднъж и няма да повтарям — госпожица Скот е сгодена за господин Хаг с благословията на родителите им... — Той ме изправи на крака, приковал ръцете ми към тялото. Твърде мокър, раздърпан и изтощен да се съпротивлявам, разбрах какво ще последва. — Видя ли те пак да се навърташ край нея

или да привличаш вниманието ѝ с глупави фокуси, няма да се отървеш само с баня в морето. Схващаш ли?

Кимнах.

— Ами коляното в слабините?

— О, това е лично — усмихна се мрачно той.

И изпълни дадената дума. Отне ми доста време да стана на крака и да се върна в каруцата с наранени инструменти и гордост.

7.

Същата нощ лежах в леглото и проклинах късмета си. Бях пропилял шанса си да спечеля сърцето на Каролин благодарение на алчния уличник Албърт, да не споменаваме Хаг и компанията му. Том Кобли ме ступа отново, а татко ме изгледа накриво, щом се прибрах у дома малко по-късно от обикновено и макар да бях успял да се преоблека — малко по-окаян от обичайното.

— Пак ли си обикалял кръчмите? — попита мрачно той. — Бог да ми е на помощ, ако пак посрамиш доброто ни име...

— Не, татко, не съм обикалял кръчмите...

Грешеше — не се отбих в гостилницата на път за вкъщи.

Всъщност не бях стъпвал в пивница след сблъсъка през „Олд Шилейла“. Казвах си, че срещата с Каролин ми е оказала въздействие. Буквално отрезвяващо въздействие.

Сетне обаче започнах да се питам дали наистина не съм обречен да живея сред пияниците и беззъбите усмивки на леките жени. Представях си как ще мъкна вълна на пазара в Бристол, докато след десетина години ме обземе пълно безразличие и забравя надеждите си да видя света. Лека-полека се поддадох отново на изкушението на кръчмите.

После се случиха две неща, които промениха всичко. Първото се появи в лицето на джентълмен, който един слънчев следобед седна до мен в бара „Джордж и драконът“ в Бристол — елегантно облечен джентълмен с пищни ръкавели и пъстра вратовръзка. Той си свали шапката, остави я върху бара и посочи питието ми.

— Да ви почерпя ли още едно, сър? — попита ме.

Ежедневно — ако ли не ежечасно — се налагаше да търпя снизходителните „синко“ и „момче“, та обръщението ми допадна.

— На кого да благодаря за питието? И какво ще поиска в замяна? — поинтересувах се предпазливо.

— Възможност да поговорим, приятелю — усмихна се непознатият и ми протегна ръка. — Казвам се Дилан Уолъс. Приятно ми е... господин Кенуей, нали? — Кимнах, питайки се как е научил

името ми. Сякаш прочел мислите ми, той продължи (далеч по-дружелюбно от Уилсън): — О, да, знам кой си. Едуард Кенуей. Известен си в този край. Дори съм те виждал в действие.

— Нима? — изгледах го с присвити очи.

— Да, да — кимна той. — Говорят, че не се свениш да поразмахаш юмруци, а и едва ли си забравил боя пред „Олд Шилейла“.

— Явно няма да ми позволите да го забравя — въздъгнах.

— Е, сър, няма да увъртам. Изглеждаш ми решителен младеж, който трудно си променя мнението, колкото и да го убеждават. Мислил ли си някога да плаваш?

— Да, обмислял съм да напусна Бристол и да се отправя в тази посока.

— И какво те спира?

Поклатих глава.

— Много добър въпрос.

— Знаеш ли какво е капер, господин Кенуей, сър? — Преди да успея да отговоря, той продължи: — Пират, упълномощен от Короната да напада чуждестранни кораби. Доновете и португалците се възползват от богатствата на Новия свят, пълнят си съкровищниците, а задачата на каперите е да ги спират или да им отнемат плячката. Разбираш ли?

— Знам какво е капер, благодаря за пояснението, господин Уолъс. Наясно съм, че не съдят каперите за пиратство, стига да не нападат корабите на Короната. Прав ли съм?

— Да, господин Кенуей, сър — усмихна се Дилан Уолъс. — Представете си, да речем, че се пресегна и взема халба бира изпод тезгяха. Кражба е, нали? Кръчмарят ще се опита да ме спре. Ала ако го правя с официалното одобрение на Короната? Тогава няма да е кражба. За това става дума, господин Кенуей. За възможността да плаваш в открито море и да пълниш до пръсване трюма на кораба си със злато и съкровища. И не само да работиш с благословията на нейно величество кралица Ан, но да ѝ помагаш. Чувал си за капитан Кристофър Нюпорт, Франсис Дрейк, адмирал сър Хенри Морган — всички са били капери. Искат ли ти се да добавиш името си в този блестящ списък?

— Накъде биеш?

— Питам те дали искаш да станеш капер.

Изглеждах го изпитателно.

— Ако обещаеш да помисля, ти какво печелиш?

— Комисиона, разбира се.

— Не наемате ли принудително хора за такава работа?

— Не и мъже от твоя калибър, господин Кенуей. Не и хора, които смятаме достойни за офицери на Короната.

— Само защото умея да се бия?

— Заради начина, по който водиш битките, господин Кенуей — от началото до края.

Кимнах.

— Ако обещаеш да размисля, халбата бира е за твоя сметка, нали?

Тази нощ си легнах с мисълта, че трябва да кажа на татко как съдбата ми не е да отглеждам овце, а да се впусна в шеметни приключения като капер. Щеше да се разочарова, разбира се, ала вероятно и да изпита облекчение. Да, помагах му — бях развил търговския си нюх и го прилагах в полза на семейството. От друга страна обаче, пиех, биех се и естествено, станах причина за враждата с клана Кобли.

Скоро след случая с двете убити овце се събудихме през нощта и открихме, че стадото е пуснато навън и се щура в мрака. Татко сметна, че нарочно са съборили оградите. Не му казах какво се случи на пристанището, ала бе очевидно, че Том Кобли продължава да откъщава и не е ясно кога ще спре.

Причината бях аз. Заминах ли, вероятно щяха да прекратят вендетата.

И така, през онази нощ ме измъчваше едно-единствено съмнение — как ще съобщя новината на татко. И как татко ще я съобщи на мама. Тогава обаче чух трополене по прозореца. Погледнах стреснато натам. Какво очаквах да видя ли? Не бях сигурен, ала споменът за Кобли все още беше достатъчно ярък. Вместо него обаче видях Каролин Скот — яхнала коня си, озарена от лунната светлина, сякаш сам Бог огрява с фенера си красотата ѝ. Беше облечена като за училище по езда — в тъмни дрехи, с висока шапка, бяла риза и черен жакет. С една ръка стискаше поводите, а другата бе вдигнала, готова да хвърли втора шепка камъчета по прозореца ми.

Аз привличах със същия трик вниманието на дамите и помнех добре ужаса, да не би да се разбуди цялото домакинство. Затова обикновено замерях прозорците, снишен зад някоя стена. Не и Каролин. В това се състоеше разликата в социалното ни положение. Тя не се страхуваше, че ще я изпъдят с ругатни и ритник в задника от чуждия двор. Защото е Каролин Скот от Хокинс Лейн в Бристол. Ухажваше я синът на изпълнителния директор на компанията „Ийст

Индия“. Независимо дали срещата е тайна или не — а в случая несъмнено беше тайна — Каролин не би се крила зад каменна стена.

— Е — прошепна тя и очите ѝ заискриха в лунното сияние, — цяла нощ ли ще ме държиш тук?

— Не. — В миг се озовах в двора до нея, улових юздата на коня и го поведох навън.

— Онзи ден се изложи на голяма опасност, за да защитиш младия крадец — каза тя.

(Да, да, знам какво мислиш. И да, да, изпитвам известно чувство за вина. Ала не много.)

— Мразя насилниците, госпожице Скот — отвърнах аз и това поне беше вярно.

— Личи си. За втори път ме впечатлява благородството ти.

— Значи два пъти съм имал удоволствието да бъдеш там, за да го забележиш.

— Интересен си ми, господин Кенуей. А разбирам, че и ти се интересуваш от мен.

Замълчах. Ала тишината бе натежала от смисъл. Сякаш без думи признавахме чувствата си един към друг. Усещах как кракът ѝ в ботуш за езда почти ме достига. Сред топлината и миризмата на коня долавях аромата на пудрата ѝ. За пръв път чувствах толкова силно нечие присъствие, нечия близост.

— Казаха са ти, предполагам, че съм сгодена за друг — рече тя.

Спряхме. От двете ни страни се издигаха каменни стени, по зелените пасбища отвъд тях овцете се гушеха на групи. Въздухът беше топъл и сух, никакъв полъх не полюшваше дърветата на хоризонта. Отнякъде долетя крясък на животно — влюбено или наранено, но несъмнено диво. Някакво движение в храсталака ни стресна. Почувствахме се като неканени гости в дома на природата.

— Е, да, но...

— Господин Кенуей...

— Наричай ме Едуард, госпожице Скот...

— А ти мен — Каролин.

— Благодаря, госпожице Скот.

Тя ме изглежда косо, сякаш да провери дали не я вземам на подбив.

— Е, Едуард — продължи след малко, — разбрах, че си разпитвал за мен. Не знам какво точно са ти казали, но предполагам, че се свежда до следното — Каролин Скот е сгодена за Матю Хаг, Матю Хаг я бомбардира с любовни поеми и бащите им, разбира се, са благословили брачния им съюз... Права ли съм?

Кимнах.

— Кратките ни срещи навярно са ти подсказали какво мисля за въпросната договорка.

— Не бих дръзнал да изразя гласно мнението си.

— Е, аз ще го направя вместо теб. Повдига ми се при мисълта да се омъжа за Матю Хаг. Смяташ ли, че искам да живея в имението на семейство Хаг? Да се отнасям към съпруга си като към крал, да се преструвам, че не забелязвам аферите му, да отговарям за домакинството, да навиквам прислугата, да избирам цветя и дантелени покривчици, да ходя на гости, да пия чай, да клюкарствам с другите съпруги... Да се крия зад дребнавата маска на етикецията, докато накрая забравя коя съм? В момента живея между два свята, Едуард. Виждам и двата. Светът, който виждам, когато се разхождам на пристанището, Едуард, ми се струва по-реален, по-жив. Колкото до Матю Хаг — презирам и него, и поезията му. Не ме смятай за безпомощна девойка, Едуард, защото не съм такава. Не дойдох при теб да търся помощ. Дойдох да взема своето.

— Имаш предвид мен?

— Ако пожелаеш. Зависи от теб, ала знай — връзката ни няма да се радва на татковата благословия, но ще има моята.

— Не ме тревожи толкова баща ти, колкото изборът, който е направил за теб.

— Страхуваш се да не си навлечеш омразата на семейство Хаг? Това ли те спира?

В онзи момент разбрах, че нищо няма да ме спре.

— Не, Каролин.

— Надявах се.

Разделихме се с уговорката да се срещнем отново. След това отношенията ни се задълбочиха. Успяхме да ги запазим в тайна. Няколко месеца се виждахме само двамата — откраднати мигове по пътищата между Бристол и Хадъртън, из пасбищата по възвишенията. Един ден обаче тя обяви, че на другата сутрин Матю Хаг ще поиска

ръката ѝ. Сърцето ми спря. Бях решен да не я изгубя. Защото я обичах, защото мислех само за нея, защото се наслаждавах на всяка минута с нея. Всяка дума, всеки жест на Каролин бе като божествен нектар за мен; всичко у нея ме омайваше: всяка извивка и всеки контур, уханието ѝ, смехът ѝ, изтънчените ѝ обноски, острият ѝ ум.

Затова паднах на колене и улових ръката ѝ. Думите ѝ навярно не бяха подкана, а сбогом. Дори да беше така, поне унижението ми нямаше да се разчуе надлъж и нашир. Свидетели щяха да са само птичките в короните на дърветата и кравите по поляните, които ни наблюдаваха с премрежени очи и преживяха мудро.

— Каролин, ще се омъжиш ли за мен?

Затаих дъх. При всяка среща с нея, при всяка открадната целувка ме преследваше неверие в късмета ми. Сякаш някой ми погаждаше лоша шега — очаквах Том Кобли да изскочи от сенките и да избухне в гръмогласен смях. Ако не бях жертва на отмъстителна шега за моя сметка, тогава навярно бях просто развлечение за Каролин — последен флирт, преди да се отдаде на семейните задължения.

— О, Едуард — усмихна се тя, — мислех, че никога няма да попиташ.

9.

На другия ден потеглих към града и Хокинс Лейн. Знаех само, че Матю Хаг ще я посети на сутринта и докато вървях по улицата край редицата от къщи, сред които беше и нейната, се питах дали той вече е при нея, дали е поискал ръката ѝ.

Бях сигурен, че Каролин е смела жена, не познавах по-смела от нея, ала щеше ли с лека ръка да отхвърли възможността да изживее дните си в разкош, предизвиквайки гнева и възмущението на майка си и баща си? Знаех колко силно е изкушението да доставиш радост на родителите си, колко лесно е да избереш този път. Кой кръст е по-тежък — на неудовлетворението или на терзанията на съвестта?

Докато стоях пред нея — а тя ме обичаше истински — решението навярно бе по-лесно. Ала нощем, когато разкажанието взема връх и те налягат съмненията? Възможно ли е да е размислила и сега да приема поруменяла предложението на Матю Хаг, пишейки ми мислено прощално писмо. Случеше ли се така, е... Дилан Уолъс беше винаги на разположение.

В същия момент забелязах как вратата на дома ѝ се отваря. Появи се Уилсън, после писарят и зад тях Матю Хаг. Той протегна ръка на Каролин и четиримата поеха към пристанището, следвани от Роуз.

Тръгнах след тях, мъчейки се да разгадая намеренията на Матю Хаг. Защо я водеше на пристанището?

На мръсния, смрадлив, гъмжащ от народ кей с въздух, натежал от миризмата на конски фекалии, катран, риба и некъпани мъже, завърнали се след месеци в открито море? Отправиха се към шхуна, закотвена на дока, около която се трупаха хора. Корпусът на кораба бе покрит с платнище, което закриваше името му. Спряха пред него и забелязах как очите на Каролин се застрелкаха нервно ту към Матю Хаг, ту към шхуната. Явно и тя започваше да се досеща за целта на посещението им. След миг Хаг падна на колене и екипажът на шхуната, Уилсън и писарят застанаха, сключили ръце зад гърбовете в очакване да заръкопляскат.

— Скъпа, ще станеш ли моя съпруга? — зададе най-сетне въпроса си Матю Хаг.

Кролин преглътна и заекна:

— Матю, з... защо тук?

Той я изгледа покровителствено, махна царствено с ръка и платнището се смъкна и разкри името на шхуната, изписано с позлатени букви: „Каролин“.

— Няма по-подходящо място, скъпа моя!

При други обстоятелства щях сигурно да позлорадвам от объркването на Каролин. Тя рядко губеше присъствие на духа. Съмнението и паниката, които зърнах в очите ѝ, очевидно ѝ бяха толкова непознати, колкото и на мен.

— Матю, поставяш ме в неловко положение...

— Моя скъпа Каролин, мое прекрасно цвете... — подхвана той и подкани с дискретен жест писаря, който тутакси започна да тършува за перото, за да запише поетичните думи на господаря си.

— Как иначе да ти покажа сватбения си подарък? А сега ми отговори, моля те. Виж колко хора ни гледат...

О, да, озърнах се и сякаш цялото пристанище бе притихнало, наострило слух да чуе думите на Каролин.

— Не, Матю — каза тя.

Хаг се изправи толкова рязко, че писарят му отстъпи припряно назад и едва не се строполи на земята. Лицето на Хаг потъмня. Присвил устни, той се насили да запази спокойствие и да се усмихне криво-ляво.

— Шегуваш се, нали?

— Не, Матю, сгодена съм за друг.

Хаг изопна рамене, сякаш да сплаши Каролин. Застанах сред множеството, усетих как кръвта ми кипва и си запроправях път напред.

— За друг ли? — изграчи Хаг. — И кой е този друг?

— Аз, сър! — извиках, изскочил пред тълпата.

— Ти! — процеди през зъби той.

Уилсън вече пристъпваше напред и в очите му съзирах яростта, че не съм взел предвид предупреждението му. И че се е провалил. Хаг протегна ръка и го спря.

— Не, Уилсън, не тук — уточни многозначително. — Не сега. Сигурен съм, че дамата на моето сърце ще размисли...

Множеството следеше учудено и развеселено развоя на събитията. Думите на Каролин несъмнено разпалиха наново интереса му:

— Не, Матю, ще се омъжа за Едуард.

— Знае ли баща ти? — разгневи се той.

— Още не — отвърна тя и добави: — Ала имам чувството ще скоро ще разбере.

За миг Хаг застина, разтреперан от яд, и за пръв път, но не за последен изпитах съчувствие към него. В следващия момент той изрева на зяпачите да се залавят с работата си, изкрещя на екипажа на шхуната да спусне отново платнището и извика на Уилсън и писаря, че си тръгват от пристанището. Обърна демонстративно гръб на Каролин и през рамо се втренчи гневно в мен. Очите ми срещнаха очите на Уилсън. Той прокара бавно показалец по гърлото си.

Не биваше да го правя, разбира се — не е здравословно да провокираш хора като Уилсън — ала не се сдържах и отвърнах на смъртната му заплаха с предизвикателно намигване.

Така Бристол разбра, че Едуард Кенуей, фермер, който отглежда овце и пачели има-няма седемдесет лири годишно, ще се ожени за Каролин Скот.

Развихри се истински скандал — че Каролин Скот ще се венчае за бедняк, бе достатъчна причина да разбунни духовете. А фактът, че е отхвърлила Матю Хаг, наля допълнително масло в огъня. Чудя се дали шумотевицата в крайна сметка не проработи в наша полза, защото макар да се подготвях за ответен удар — известно време се озъртах за Уилсън на всеки ъгъл, а всяка сутрин поглеждах през прозореца със страх — такъв не последва. Не видях Уилсън, не чух нищо от Матю Хаг.

В крайна сметка заплахата за брака ни не дойде отвън — нито от Кобли, нито от Емет Скот, нито от Матю Хаг и Уилсън — а отвътре. От мен.

Имал съм достатъчно време да обмислям причините, разбира се. Проблемът бе, че от ума ми не излизаше срещата с Дилан Уолъс и обещанията му за богатствата на Новия свят. Искан да замина и да се върна при Каролин като богат мъж. Смятах го за единствената ми възможност да преуспея, единствения ми шанс да съм достоен за нея. Защото, разбира се, усетих вкуса на триумфа, почувствах се дори поиздигнат, след като Каролин Скот ми стана съпруга и я измъкнах изпод носа на Матю Хаг, но не след дълго настъпи нещо, което мога да опиша само като застой.

На сватбата Емет Скот нанесе решителния си удар. Редно е да сме благодарни, предполагам, че с майката на Каролин все пак присъстваха на церемонията. Лично аз не изпитвах нито капчица признателност. Бих предпочел да не бяха дошли. Ядосвах се как татко, стиснал почтително шапката си, се кланя и раболепничи пред Емет Скот — нищо и никакъв търговец, а не аристократ, когото само парите, а не потеклото деляха от нас.

Заради Каролин обаче се радвах, че дойдоха. Не одобрявах брака ни, никак даже, ала не искаха да изгубят дъщеря си. Дочух майка

й да казва:

— Искаме да си щастлива, Каролин.

Разбрах, че говори само от свое име. В очите на Емет Скот не виждах такова желание. Виждах израза на мъж, комуто са отнели възможността да се изкачи по социалната стълба и да осъществи мечтите си да спечели влияние. Дойде на сватбата ни по принуда или вероятно заради удоволствието да си каже тежката дума в църквата, след като изрекохме обетите си.

Емет Скот имаше черна коса, причесана напред, тъмни изпити скули и устни, присвити вечно надолу като котешки задник. Лицето му всъщност неотменно изглеждаше като на човек, захапал възкисел лимон. С изключение на онзи единствен случай, когато присвитите му устни се извиха в тънка усмивка и изрекоха:

— Зестра няма да има.

Съпругата му — майката на Каролин — затвори очи, сякаш именно от този момент се е страхувала и се е надявала опасенията й да не се сбъднат. Явно бяха разговаряли предварително и последната дума принадлежеше на Емет Скот.

И така, преместихме се в пристройка в татковата ферма. Постегнахме я, но в крайна сметка тя си остана просто пристройка — със стени от клони и кирпич и със сламен покрив, който плаче за смяна.

Връзката ни започна през лятото, когато домът ни бе прохладно убежище от знойното слънце. През влажната и ветровита зима обаче той никак не напомняше убежище. Каролин беше свикнала с тухлената къща и оживения Бристол, с прислуга, която пере, готви и изпълнява всичките й прищевки. Тук не тънеше в охолство. Беше бедна. И съпругът й беше беден. Без перспективи.

Пак започнах да посещавам кръчмите, ала не бях същият като преди — ведър ерген, напорист пияница и шут. Сега носех бремето на ежедневието върху плещите си и седях с гръб към другите маси — попрегърбен, втрънен мрачно в халбата, сякаш всички обсъждат мен и шушукат: „Ето го Едуард Кенуей, който не може да осигури сносен живот на съпругата си“.

Допитах се до Каролин, разбира се, дали да стана капер. Тя не каза „не“, ала не каза и „да“, а в очите й прочетох опасение и безпокойство.

— Не искам да те оставям сама, ала е възможно да тръгна беден и да се върна богат — обясних ѝ.

Заминех ли обаче, щеше да е без благословията ѝ. Оставех ли я сама в разнебитената колиба във фермата, баща ѝ да ме обвини, че съм я напуснал, а майка ѝ — да ме възненавиди, задето съм наскърбил дъщеря ѝ. Нямаше начин да спечеля тази битка.

— Опасно ли е? — попита ме тя една нощ, когато заговорих отново за каперство.

— Нямаше да е така добре платено, ако не беше — отвърнах и тя, естествено, се съгласи неохотно да замина. Имаше ли избор? Не исках обаче да я оставя с разбито сърце.

Една сутрин се събудих от пиянския ступор, примигвайки в светлината на изгрева, и видях Каролин, вече облечена и готова за деня.

— Не искам да заминаваш — каза ми тя, обърна се и излезе.

Друга нощ седях в „Ливид Брус“. Изглеждах неузнаваем — превит над халбата, отпивах големи глътки между черните мисли и наблюдавах как течността намалява. Не отлепах очи от нея. Тъжният факт обаче е, че това всъщност беше истинското ми аз — младият шегаджия бе изчезнал, заменен от угрижен мъж.

Каролин помагаше във фермата. Отначало мама се ужаси. Възрази, че изтънчена дама като нея не бива да работи. Каролин се засмя и настоя. Наблюдавах я как снове из двора, където за пръв път я видях, яхнала коня си, а сега в колосано бяло боне, работни ботуши и престилка, и ме обземаше ту гордост, ту унижение, че се провалям като съпруг. Някак си се чувствах още по-зле, защото Каролин не недоволстваше — сякаш беше единствената, която не смята настоящото си положение за стремглаво спускане по социалната стълба. Усещаха го всички други, а най-остро — аз.

— Искаш ли още една бира? — Познах гласа, долетял иззад гърба ми, и се обърнах към Емет Скот, бащата на Каролин.

За последно го бях видял на сватбата ни, когато обяви, че няма да даде зестра на дъщеря си. Сега предлагаше питие на омразния си зет. Такива са любителите на чашката обаче. В състояние като моето, когато наблюдаваш как бирата в халбата ти намалява и се питах как да си купиш още, си готов да приемеш почерпка от всекиго. Дори от Емет Скот — най-заклетия ти враг. Мъж, който те ненавижда почти толкова,

колкото го ненавиждаш и ти. И така, той поръча по халба бира и издърпа високия стол до мен, като остърга звучно плочника с краката му.

Помните ли как ви описах изражението на Емет Скот? Как изглежда като човек, захапал възкисел лимон. Е, докато разговаряше с мен — омразния Едуард Кенуей — физиономията му беше още по-измъчена. Аз се чувствах като у дома в гостилницата — тук се сливах напълно с обстановката, ала той седеше като на тръни. Току поглеждаше през рамо, все едно се страхува да не го нападнат неочаквано изотзад.

— Така и не успяхме да поговорим — констатира Емет Скот, а аз се засмях горчиво в отговор.

— На сватбата се погрижи да не успеем.

Бирата ми развързваше езика, разбира се, вдъхваше ми смелост. И тя, и фактът, че в битката за сърцето на дъщеря му аз бях победил. Сърцето ѝ все пак принадлежеше на мен. Нямаше по-необоримо свидетелство за всеотдайността ѝ от това, че се е отказала от толкова много, за да бъде с мен. Дори и той явно го разбираше.

— И двамата сме врили и кипели мъже, Едуард — подхвана той.

Личеше си колко се старае да си придаде самоуверен вид. Аз обаче виждах зад маската. Виждах истинското му лице — на уплашен неприятен човек, борещ се да оцелее в бизнеса, който вероятно бие съпругата и прислугата и смята, че хора като мен са длъжни да му се кланят и раболепничат като мама и татко на сватбата (при този спомен веднага ме обзе неудържим гняв).

— Какво ще кажеш да сключим сделка?

Отпих дълга глътка от бирата и го погледнах право в очите.

— Какво имаш предвид?

Лицето му се изопна.

— Да се махнеш от нея. Да я изгониш. Каквото и да е. Да я освободиш. Да ми я върнеш.

— И ако го сторя?

— Ще те направя богаташ.

Пресуших халбата до дъно. Той кимна въпросително към нея. Казах „да“ и зачаках да ми донесат нова. Пресуших и нея почти наведнъж. Стаята започна да се върти.

— Е, знаеш какво да направиш с предложението си, нали?

— Едуард — приведе се напред той, — и двамата знаем, че не си в състояние да осигуриш добър живот на дъщеря ми. И двамата знаем, че се криеш отчаян в кръчмата, защото не можеш да ѝ осигуриш приличен живот. Обичаш я, знам, защото навремето и аз бях неспособен като теб.

— Неспособен ли? — процедих през зъби.

— Да — просъска той и се облегна назад. — Ти си овчар, момче.

— Къде отиде „Едуард“? Мислех, че говорим като равни.

— Като равни? Никога няма да си равен с мен и го знаеш отлично.

— Грешиш. Имам планове.

— Чух. Искаш да станеш капер. Да натрупаш богатства в морето. Ала нямаш необходимите качества, Едуард Кенуей.

— Имам.

— Липсва ти характер, морал. Предлагам ти изход от дупката, която сам си изкопал, момче. Обмисли го много внимателно.

Допих бирата.

— Какво ще кажеш да го обмисля над още една халба?

— Както желаеш.

Пред мен се появи нова халба и аз се заех да я изпратя в историята. В ума ми кръжаха смутни мисли. Той имаше право. Това беше най-пагубното в целия разговор. Емет Скот имаше право. Обичах Каролин, ала бях неспособен да ѝ осигуря приличен живот. Съпругеският дълг повеляваше да приема предложението му.

— Тя не иска да заминавам — отбелязах.

— А ти?

— Искам да подкрепя плана ми.

— Няма да стане.

— Не съм изгубил надежда.

— Ако те обича наистина, няма да те подкрепи.

Макар и пьян, разбирах логиката му. Съзнавах, че е прав. И той знаеше, че е прав.

— Имаш врагове, Едуард Кенуей. Много врагове. Някои — могъщи. Защо не си отмъщават според теб?

— От страх?

Пиянската арогантност си казваше думата.

— Не, разбира се — изсумтя презрително той. — Щадят те заради Каролин.

— Значи ако приема предложението ти, вече нищо няма да ги спира.

— Нищо, освен моята закрила.

Не бях сигурен. Изпих още една халба, взрян в унилото му лице. Не си тръгваше — самото му присъствие ми напомняше колко оскъдни са възможностите ми. Станах да си вървя, но краката ми се подгънаха и се наложи да се уловя за масата, за да не падна. Бащата на Каролин ме подхвана с отвратено изражение и ме поведе към къщи — не за да не пострадам, а за да се увери, че Каролин ще ме види в какво състояние съм. Така и стана. На влизане плетях крака и се кикотех пиански. Баща ѝ изпъчи гърди и отсече:

— Този мъж е развалина, Каролин. Негоден да живее на сушата, камо ли по море. Замина ли за Новия свят, ще ти причини само страдания.

— Татко... татко...

Тя се разхлипа. Аз се строполих върху леглото и видях как ботушите му се отдалечават и той излиза от стаята.

— Дърт червей — проломотих. — Не е прав за мен.

— Надявам се — отвърна тя.

Тласкан от пианска самонадеяност, възкликнах:

— Вярваш ми, нали? Не ме ли виждаш, застанал на палубата на кораб, плъзгащ се към пристанището? Горд, достоен капитан с джобове, препълнени с дублони. Аз си го представям.

Погледнах я. Клатеше глава. Не си го представяше.

На другия ден, щом изтрезнях, не си го представях и аз.

Беше въпрос на време, предполагам. Липсата на перспектива се превърна в трети член на семейството ни. Прехвърлях отново и отново възможностите. Парите на Емет Скот в замяна на дъщеря му. Мечтите ми да отплавам.

И двете означаваха да разбия сърцето на Каролин.

На другия ден посетих Емет Скот. Похлопах на вратата на къщата на Хокинс Лейн. Отвори ми Роуз, естествено.

— Господин Кенуей — учуди се тя и поруменя леко. Настъпи неловко мълчание. После тя ме помоли да почакам и не след дълго ме отведе в кабинета на Емет Скот — голямото писалище в средата на стаята и тъмната ламперия ѝ придаваха мрачен, сериозен вид. Емет Скот седеше зад писалището. В сумрака приличаше на гарван с тъмната си коса, мъртвешкото лице и изпитите скули.

— Обмисли ли предложението ми? — попита той.

— Да. И реших да ти съобща възможно най-скоро решението си. Той скръсти ръце и устните му се извиха в победоносна усмивка.

— Дойде да си вземеш лептата значи? Колко струва дъщеря ми?

— Колко беше готов да платиш?

— Бях готов?

Мой ред беше да се усмихна, ала внимавах да не прекалявам. Опасен човек беше Емет Скот. Играех рискована игра с коварен противник.

— Реших да замина за Новия свят. Знаех къде да потърся Дилан Уолъс. Бях съобщил новината на Каролин.

— Разбирам.

Той събра замислено върховете на пръстите си.

— Ала не възнамеряваш да заминеш завинаги?

— Не.

— Имах предвид сделка при други условия.

— Да — кимнах. — Всъщност ти предлагам ново споразумение. Надявам се да разбереш колко е изгодно. Аз съм Кенуей, господин Скот, имам гордост. Обичам дъщеря ти, колкото и да ти е неприятно, и ѝ желая само доброто. Искам да се върна от плаването като богат мъж и да предоставя на Каролин живота, който заслужава. Живот, който ти също смяташ, че ѝ се полага.

Той кимна, но присвитите устни издаваха презрението му.

— И?

— Давам ти дума, че няма да се върна, преди да забогатяя.

— Разбирам.

— И ти давам дума да не казвам на Каролин, че си възнамерявал да я откупиш.

— Разбирам — повтори той с потъмняло лице.

— Искам само да ми дадеш възможност да натрупам състояние и да осигуря на Каролин живот, с какъвто е свикнала.

— Ще продължиш да й бъдеш съпруг. Не исках това.

— Смяташ ме за непрокопсаник, недостоеен да й бъде опора. Надявам се да докажа, че грешиш. Докато ме няма, несъмнено ще виждаш по-често Каролин. Нищо чудно омразата ти да надделее и да се възползваш от възможността да я настроиш срещу мен. Освен това може да загина и в този случай тя ще се върне завинаги при теб — млада вдовица, която ще си намери нов съпруг. Как намираш предложението ми? В замяна моля само да ми позволиш да осъществя безпрепятствено плана си.

Той кимна, обмисляйки споразумението и навярно наслаждавайки се на представата как загивам в морето.

12.

Дилан Уолъс ме назначи в екипажа на „Император“, който бе закотвен в бристоулското пристанище и щеше да отплава след два дни. Върнах се у дома и съобщих на Каролин, мама и татко. Последваха сълзи, разбира се, обвинения и молби да остана, ала аз не отстъпих. Каролин излезе, отчаяна от новината. Обясни, че ѝ трябва време да помисли. Застанали на прага, я проследихме с поглед как пришпорва коня и поема към Бристол да сподели със семейството си. Е, Емет Скот поне ще разбере, че изпълнявам договорката, рекох си. Надявах се и той да спази обещанието си.

Сега, години по-късно, не знам дали го е направил. Ала скоро ще науча. И ще настъпи денят на отплатата.

Тогава обаче бях млад, глупав и самонадеян. И безотговорен — толкова безотговорен, че щом изпратих Каролин, пак потеглих към кръчмите. Открих, че част от някогашната ми жизнерадост се е върнала, и разтръбих пред всички как ще отплавам и как скоро господин и госпожа Кенуей ще бъдат богаташи благодарение на морските ми подвизи. Насладих се на презрителните усмивки, с които ми напомняха колко се надскачам, как не притежавам необходимата смелост за целта, как не след дълго ще се върна с подвита опашка и как предавам баща си. Ведрото ми изражение не помръкна нито за секунда. Кимах им многозначително, сякаш им казвам: „Ще видите“.

Ала въпреки алкохола във вените ми и скорошното отплаване — или вероятно точно заради тях — думите им ме разколебаха. Питам се дали наистина съм способен да понеса живота в открито море, дали няма да се върна с подвита опашка. И да, знаех, че е възможно да загина. Те бяха прави и за друго — предавах баща си. Забелязах разочарованието, изписало се по лицето му, когато му съобщих новината, и то не го напусна оттогава. Тъгуваше навярно, понеже мечтата му да работим заедно във фермата — макар и поизбледняла — най-сетне бе зачеркната завинаги. Не само се канех да започна нов живот, но и охотно отричах стария. Животът, който той бе изградил за мен и за мама. Аз го загърбвах, решил, че заслужавам по-добър. Не бях

обмислил какво въздействие ще окаже решението ми върху отношенията на Каролин с мама и татко, ала хвърляйки поглед назад, си давам сметка колко абсурдно е било да очаквам тя да остане във фермата.

На другата нощ се върнах вкъщи и я сварих облечена като за път.
— Къде отиваш? — попитах задавено след вечерта в кръчмата.

Тя сведе очи. До краката ѝ лежеше чаршаф, свит на вързоп, който определено не хармонираше на дрехите ѝ — по-елегантни от обикновено, както установих, щом се вгледах по-внимателно.

— Аз... — Най-после ме погледна в очите. — Родителите ми ме помолиха да отида да живея при тях. Съгласих се.

— Как така ще живееш при тях? Ти живееш тук. С мен.

Отвърна ми, че е трябвало да продължа да работя с татко. Да съм щастлив с това, което имам. Да съм щастлив с нея. През мъглата на изпитата бира ѝ казах, че съм щастлив с нея и всичко, което правя, го правя заради нея. Тя бе разговаряла с родителите си, разбира се, и макар да очаквах баща ѝ, този гнусен червей, да започне да я настройва срещу мен, не вярвах да се случи толкова скоро.

— Цял живот ли искаш да живееш със селянин? — кипнах.

Гласът ми прозвуча твърде остро. Спогледахме се. Уплаших се да не би татко да ме чуе. После тя си тръгна. Аз извиках след нея да я убедя да остане. Напразно.

На другата сутрин, вече изтрезнял, си спомних случилото се предишната вечер. Мама и татко ме гледаха мрачно и укоризнено. Харесвах, дори обичах Каролин, защото преди години мама бе изгубила дъщеря и за нея Каролин бе не само дъщерята, която е нямала, а и помощник във фермата, при това срещу оскъдна надница. За да дава своя принос, така казваше.

— Докато дойде бебето — повтаряше мама и сръгваше с лакът татко, който се усмихваше широко.

— Може би скоро — отговаряше поаленяла Каролин.

Е, опитвахме. Заминаването ми обаче слагаше край на опитите. Освен че я харесвах и работеше във фермата, Каролин помагаше на мама и в счетоводството. Ала сега я нямаше — нямаше я, защото аз не бях доволен от живота си. Защото исках приключения. Защото пиенето вече не успяваше да разсее отегчението и унинието.

Попита ме защо не съм щастлив с нея. Бях щастлив с нея.

Ала доволен ли бях от живота си? Не, не бях.

Отидох при нея. Опитах се да я убедя да си промени решението. Беше ми съпруга, а аз все още ѝ бях съпруг. Работех за доброто на семейството ни, за доброто и на двама ни, а не само за моето.

(Заблуждавах се, мисля, че е вярно. И изглежда до известна степен беше вярно. Ала знаех, а сигурно знаеше и тя, че макар наистина да исках да ѝ осигуря охотен живот, исках и да видя света отвъд Бристол.)

Думите ми удариха на камък. Каза ми, че се страхува да не пострадам. Обещах да бъда предпазлив и да се върна с пари. Обясних ѝ колко ми е нужна вярата ѝ, ала тя сякаш не ме чуваше. Заминавах в същия ден. Сбогувах се с нея, събрах си багажа, окачих торбите на седлото и поех, сподирян от същите укоризнени погледи, които ме пронизваха в гърба като стрели. Здравчаваше се. Яздех с натежало сърце към „Император“. Вместо да ме посрещне с очакваната суетня на кораб, отплаващ на другата сутрин, палубата пустееше. Шестима мъже — моряци навярно — играеха на зарове. До всеки лежеше кожен мях с ром, седяха върху бурета, а за маса им служеше обърната щайга. Погледнах отново към „Император“ — преоборудван търговски кораб с висок корпус. Лампите не бяха запалени и парапетите светеха под лунните лъчи. Приличаше на заспал великан и макар и смутен от безлюдната палуба, изпитах благоговение от размерите и достолепието му. Да спя на хамак в търбуха му. Да се катеря по мачтите му. Гледах новия си дом.

Един от мъжете ме изгледа изпитателно.

— Какво те води насам? — попита ме.

Преглътнах. Почувствах се много млад и неопитен и внезапно се почудих отчаяно дали всичко, което говорят за мен — бащата на Каролин, пияниците в кръчмите, дори самата Каролин — не е вярно. Ами ако наистина се окажа негоден за живота в открито море?

— Дойдох да отплавам с вас — обясних. — Изпраща ме Дилан Уолъс.

Четиримата се разкикотиха и ме погледнаха още по-заинтригувано.

— Дилан Уолъс те нае, а? — каза първият. — И преди ни е изпращал хора. Какво умееш, момче?

— Господин Уолъс сметна, че съм способен да служа на кораба.
— Надявах се гласът ми да прозвучи по-уверено, отколкото се чувствах.

— Как е зрението ти? — осведоми се един от мъжете.

— Добре.

— Страх ли те е от височини?

Разбрах какво има предвид, когато ми посочи върха на мачтата, където се намираше гнездото на съгледвача.

— Господин Уолъс ме нае по-скоро за матрос — уточних.

Всъщност каза „офицер“, но не смятах да изплювам камъчето. Бях млад и нервен. Не глупак.

— Умееш ли да шиеш, момко?

Подигравах ми се явно.

— Че какво общо има шиенето с мореплаването? — попитах дръзко въпреки обстоятелствата.

— Матросите трябва да умеят да шият, момче — обясниха ми.

Косите и на четиримата бяха прибрани в насмолени опашки, а изпод ръкавите и яките на блузите им надничаха татуировки.

— И да връзва възли. Бива ли те с възлите, момче?

— Ще се науча — отвърнах.

Огледах кораба — навитите платна, въжетата, увиснали на спретнати клупове от мачтите, месинговите дула на оръдията. Представих си, че съм като мъжете, седнали върху буретата — с обветрени лица, потъмнели от слънцето, и дръзки погледи на авантюристи. Господари на кораба.

— Ще се наложи да свикнеш и с доста други неща — обади се един от тях. — Да изстъргваш раковини от кила например и да запълваш процепите в дъските с катран.

— Страдаш ли от морска болест, синко? — попита друг. Определено ми се присмиваха. — Ще остане ли храната ти в корема, когато ни връхлети буря и вълните залашкат кораба?

— Предполагам — отвърнах и добавих, обзет от внезапен гняв: — Но не затова господин Уолъс прецени, че съм подходящ за член на екипажа.

Те се спогледаха. Израженията им се промениха едва забележимо.

— Нима? — Единият изпружи краката си, обути в мръсни брезентови панталони. — Защо според него от теб ще излезе добър моряк?

— Видя ме как се бия и според него ще съм полезен в битка.

— Боец си, а?

— Да.

— Е, ще имаш десетки възможности да докажеш способностите си, момче. От утре. Ако искаш, ще ги изпробваш и срещу мен.

— Как така утре? — учудих се.

Той вече бе насочил вниманието си към играта.

— Утре, след като отплаваме.

— Казаха ми, че ще отплаваме през нощта.

— Тръгваме утре, момче. Капитана още го няма.

Тръгнах си с мисълта, че навярно съм си спечелил първите врагове на кораба. Е, от друга страна, разполагах с още малко време. Време да се помиря поне с родителите си. Яхнах коня и поех към къщи.

13.

Препусках към къщи. Защо се връщах? Навярно за да им кажа, че съжалявам. Да им обясня какви мисли се въртят в ума ми. Все пак бях техен син. Надявах се татко да съзре у мен частица от себе си. И да ми прости. Защото докато яздех по пътя, осъзнах, че повече от всичко искам да ми простят — и той, и мама. Чудно ли е, че бях разсеян и невнимателен?

Наближавах фермата. На мястото, където дърветата обрамчваха тясната алея, долових някакво движение в живия плет. Спрях и се послушах. Живеете ли сред природата, усещате промените, а сега нещо определено не беше наред. Някъде отгоре долетя остро изсвирване — явно предупреждение — и същевременно в двора на къщата се размърдаха сенки. Сърцето ми заби лудешки, пришпорих коня и се втурнах натам. Зърнах пламтяща факла. Не лампа, а факла, каквато използват при палежи. Видях тичащи силуети и в светлината на факлата различих качулките им.

— Хей! — изкрещях, за да събудя мама и татко и да подплаша нападателите. — Хей! — извиках отново.

Във въздуха полетя факла, завъртя се и остави оранжева диря в тъмното небе, преди да се приземи сред дъжд от искри върху сламения покрив на къщата ни. Сламата беше суха като барут. Гледахме да я мокрим през лятото, за да не пламне, ала винаги имаше по-неотложни задачи и очевидно цяла седмица не бяхме я поливали с вода, защото огънят лумна тутакси.

Видях още фигури — три или четири. После, точно щом влязох в двора и спрях, от едната страна ме връхлетя някой, сграбчи ме за туниката и ме смъкна от коня. Строполих се на земята, останал без дъх. Наблизо се издигаше купчина камъни, с които смятахме да издигнем стена. Оръжия. Над мен се надвеси качулат силует и закри луната. Зърнах за миг как платът на качулката пулсира пред устата му, отмервайки забързаното му дишане, и в следващия момент юмрукът му ме халоса по лицето. Извърнах се и вторият удар ме улучи по врата. До него застана втора фигура, проблесна стомана и разбрах, че съм

безпомощен. Приготвих се да умра. Първият обаче възпря новодошлия с рязко и властно „Не“. Бях спасен от острието, но не и от боя. В корема ми се заби ботуш и ме преви одве. Познах ботуша. Ботушът ме ритна пак — отново и отново, докато най-последно спря и нападателят ми си отиде. Стиснал многострадалния си корем, аз се метнах настрана и закашлях. Чернотата заплашваше да ме погълне. Прииска ми се да се отпусна в прегръдката ѝ. Представата да потъна в забрава ме изкушаваше. Да падна в несвяст и да не усещам болката. Да прескоча направо в бъдещето.

Нападателите бягаха. Чувах ги как бягат. Сетне овцете заблеяха уплашено.

Не биваше да се предавам. Бях жив, нали? Без малко да целуна стоманата, ала ми дадох втори шанс. Не биваше да го пропилявам. Трябваше да спася родителите си. Още тогава разбрах, че ще потърся разплата. Собственикът на ботушите щеше да съжалява, че не ме е убил, когато е имал възможност. Бях сигурен в това.

Изправих се. Над двора се стелеше пушек като гъста мъгла. Едната кошара вече гореше. И къщата. Трябваше да ги събудя, да събудя мама и татко.

Пръстта около мен бе окъпана в оранжевото сияние на огъня. Конски тропот огласи нощта. Обърнах се и видях неколцина ездачи да се отдалечават от фермата. Бяха свършили работата си — пожарът се бе разrazil буйно. Грабнах камък и се прицелих в един от ездачите, но имах по-сериозни грижи. Със стенание — отчасти от усилието, отчасти от болка — се обърнах към къщата и го хвърлих към горния прозорец на къщата.

Уцелих. Помолих се да съм успял да разбудя родителите си. Гъст пушек обвиваше двора, пламъците бучаха като адски огньове. Овцете блееха в кошарите и изгаряха живи.

Най-сетне те се появиха — прегърнал мама, татко си проправяше път през стихията с невиждащи очи. Мислеше само как да опази мама. След като я изведе навън, далеч от обсега на пламъците и я остави нежно близо до мен, той се изправи и се взря безпомощно в подпалената къща. Втурнахме се към кошарата, откъдето вече не долиташе блеене — стадото ни, прехраната на татко, го нямаше. После татко направи нещо, което никога не бях виждал. По покритото му със сажди, зачервено от горещината лице потекоха сълзи.

— Татко — протегнах ръка към него, ала той се отдръпна гневно.

След миг се обърна отново към мен. Трепереше като листо, едва сдържайки яростта си, сякаш е впрегнал цялото си самообладание да не избухне. Да не се нахвърли върху мен.

— Отрова. Ти си отрова — промълви през стиснати зъби. — Съсипа живота ни.

— Татко...

— Махай се отгук — процеди той. — Махай се! Не искам да те виждам повече.

Мама се размърда и понечи да възрази и за да не създавам повече ядове — да не ставам причина за повече ядове — аз възседнах коня и тръгнах.

Повече не ги видях.

14.

Препусках в нощта с единствените си спътници — мъката и гнева. Яздех към града и спрях пред „Олд Шилейла“, където започна всичко. Влязох вътре, притиснал с длан натъртените си гърди. Залитах леко и усещах как лицето ми пулсира от ударите.

Разговорите в кръчмата секнаха. Всички се обърнаха към мен.

— Търся Том Кобли и невестулката, която му се води син — казах на пресекулки и ги изгледах смръщено. — Идваха ли тук?

Всички ми обърнаха гръб. Приведоха рамене.

— Не искам неприятности — обади се гостилничарят Джак иззад бара. — Достатъчно неприятности си ни навличал, Едуард Кенуей, стигат ни за цял живот. Много благодарим.

Произнесе го като една дума: „Много благодарим“.

— Ще разбереш какво е истинска неприятност, ако прикриваш Кобли — предупредих го и тръгнах към бара.

Той посегна към нещо, което знаех, че е там — сабя, окачена на пирон извън полезрението на посетителите. Изпреварих го и протегнах ръка със светкавичен замах. Болката в корема ми лумна отново, ала успях да сграбча пръв оръжието и да го извадя от канията. Джак дори не разбра какво става. Докато обмисляше да измъкне сабята, тя се озова пред гърлото му. Много благодарим.

В кръчмата беше сумрачно. В камината гореше огън, тъмни сенки танцуваха по стените, посетителите ме наблюдаваха с присвити, бдителни очи.

— Кажи ми дали Кобли и синът му са идвали тук тази вечер — притиснах сабята към гърлото на Джак и той разкриви лице.

— Не спомена ли, че днес отплаваш с „Императора“?

Не Джак, някой друг проговори. Не го различавах в тъмнината. Не познах гласа.

— Е, плановете ми се промениха и слава богу, иначе мама и татко щяха да изгорят в леглата. — Надигнах глас. — Това ли искахте всички? Защото така щеше да се случи. Знаехте ли?

Карфица да паднеше, щеше да се чуе. Не отлепах очи от мен — мъже, с които бях бил и с които се бях бил, жени, с които бях лягал. Пазеха тайните си в мрака, не смятаха да ги издават. Отвън изтрополи каруца. Всички я чува. Атмосферата в гостилницата се нажежи още повече. Навярно беше Кобли. Дошъл да затвърди алибито си. Измъкнах Джак иззад бара, без да свалям сабята от гърлото му, и го повлякох към вратата.

— Никой да не гъква — предупредих ги. — Не продумвайте, за да си остане цяло гърлото на Джак. Заслужава да пострада само подпалвачът на татковата ферма.

Отвън долетяха гласове. Познах гласа на Том Кобли. Застанах зад вратата точно щом се отвори, стиснал Джак като щит и опрял сабята в гърлото му. Тримата новодошли веднага отбелязаха мъртвешката тишина, ала осъзнаха с малко закъснение, че нещо не е наред.

Докато прекриваха прага, кикотът на Том Кобли тъкмо замлъкваше. Видях познати ботуши — бяха на Джулиан. Изскочих иззад вратата и го пронизах със сабята.

„Да беше ме убил, когато имаше възможност.“ Ще накарам да го напишат върху надгробната ми плоча.

Приклещен в рамката на вратата, Джулиан се втрени ококорено първо в сабята, забита в гърдите му, а после в очите ми. На прощаване с този свят видя убиеца си. Последната му ругатня бяха капките кръв, които изкашля в лицето ми, преди да умре. Не е последният, когото съм убил. В никакъв случай. Ала беше първият.

— Том! Кенуей е тук! — извика някой в кръчмата, ала не беше необходимо — дори глупак като Том Кобли вече бе схванал.

Очите на Джулиан се изцъклиха и светлината в тях угасна. Той се плъзна, освободи се от сабята ми и се свлече пред прага като окървавен пияница. Зад него Том Кобли и синът му Сет бяха зяпнали, сякаш виждат призрак. После желанието им да се освежат с по халба бира и да се пофукат със среднощното си забавление се изпари, те се обърнаха и побягнаха.

Тялото на Джулиан ми препречваше пътя. Докато го прескоча, те спечелиха ценни секунди и изчезнаха в мрака. Сет обаче се бе препънал и тъкмо се изправяше на крака, докато Том, без да се обръща назад, без да спре, за да помогне на сина си, тичаше по шосето към фермерската къща от другата му страна. В миг налетях върху Сет,

размахал окървавената сабя. Мина ми през ума той да е вторият, когото убивам. Кипях от гняв, а и казват, че първия път е най-трудно. А и щях да направя услуга на света, отървавайки го от Сет Кобли.

Не. Изпитах съжаление. И съмнение. Съществуваше възможност — нищожна, ала все пак възможност — Сет да не е бил там.

Вместо с острието пътъм го ударих с дръжката на сабята по тила. Възнагради ме гневен и болезнен крясък и той тупна на земята — в безсъзнание, надявах се. Заобиколих го бързо и се спуснах да догоня Том Кобли.

Знам какво си мислите. Нямах доказателство, че Том Кобли е бил там. Но знаех. Просто го знаех. В отсрещния край на шосето той рискува да погледне през рамо, преди да се улови с две ръце за ръба на каменната стена и да се прехвърли оттатък. Забеляза ме, простена уплашено и на мен ми остана време да отбележа, че макар да е пъргав за мъж на неговата възраст — страхът го пришпорваше допълнително, разбира се — го настигам. Преместих сабята в другата си ръка, за да прескоча стената, да се приземя на два крака и да продължа да го преследвам. Бях близо — надушвах вонята му — но той се шмугна зад барака и изчезна от погледа ми. Чух ботуши да хруцят по камъни наблизо, сякаш в двора има още някого. Запитах се дали не е Сет или собственикът на фермата. Или някой от „Олд Шилейла“. Съсредоточен да открия Том Кобли обаче, пропъдих размишленията.

Сниших се зад стената на бараката и се ослушах. Където и да беше, Кобли не се движеше. Погледнах наляво и надясно и видях само постройки — черни правоъгълници на фона на тъмносивата нощ. От време на време проблейваше коза, чувах щурците и нищо повече. От другата страна на пътя прозорците на кръчмата светеха, ала сградата изглеждаше притихнала. После в почти потискащата тишина се сипна чакъл. Том Кобли ме причакваше зад бараката. Премислих позициите ни. Той предполагаше, че ще се втурна безразсъдно към него, заобикаляйки бараката. Затова много бавно и възможно най-безшумно пропълзях към срещуположния ъгъл. Трепнах, защото краката ми разбутах чакъла, и се помолих Том Кобли да не е доловил звука. Запромъквах се напред, притиснат към стената на пристройката. Доближих края на стената и се ослушах. Ако бях прав, Том Кобли ме дебнеше зад другия ъгъл. Ако грешах, чакаше ме нож в корема. Затаих дъх и рискувах да надникна. Бях преценил правилно. Том Кобли

стоеше зад далечния ъгъл — с гръб към мен и вдигнал ножа. Лесна мишена, защото ме очакваше от погрешната посока. С три крачки щях да го стигна и да забия острието си в гърба му, преди да успее да пръдне. Но не. Искях го жив. Искях да разбера кои са съучастниците му. Кой е високият мъж с пръстена, наредил на Джулиан да не ме убива. Затова го разоръжих. Буквално. Спуснах се напред и му отсякох ръката. Е, поне такава беше намерението ми. Неопитността ми със сабята обаче си каза думата. Или пък острието бе твърде притъпено? Както и да е, замахнах, стиснал дръжката с две ръце, към рамото на Кобли и сабята преряза ръкава му и се заби в плътта, но не отсече ръката. Поне изпусна ножа. Кобли изпищя и отскочи назад. Улови се за раната, от което се разплиска кръв по стената и пръстта. В същия момент долових движение в мрака и си спомних шума, който бях чул, вероятно от трети човек. Твърде късно. От сенките се появи силует, озарен от лунната светлина. Видях безизразни очи зад качулка и работен гащеризон и ботуши, някак си прекалено чисти.

Горкият Том Кобли. Не разбра какво го чака и буквално се наниза с гръб върху сабята на непознатия. Острието се подаде през ребрата му, обляно в кръв. Той го погледна и простена за сетен път. После мъжът с качулката издърпа сабята си и тялото на Том Кобли се свлече тежко върху земята. Сещате ли се за поговорката: „Врагът на моя враг ми е приятел“. Нещо такова. Е, винаги има изключения, потвърждаващи правилото. В моя случай изключението бе мъжът с качулката и окървавената сабя. На врата ми още личеше болезненият белег от пръстена му. Лицето ми туптеше от юмруците му. Нямах представа защо уби Том Кобли, а и ми беше все едно. С боен вик се хвърлих напред и остриетата на сабите ни проехтяха като камбани в тихата нощ. Той парира с лекота удара. Един. Втори. Нападателната ми позиция тутакси се смени е отбранителна — защитавах се непохватно и бавно. Неопитен със сабята ли? Не, всъщност изобщо не умеех да се бия със сабя. Все едно размахвах пръчка. Неговата сабя изсвистя във въздуха и отвори рана в ръката ми. Усетих как топлата кръв потича по бицепса и напоява ръкава ми. С кръвта се отцеждаше и силата ми. Не се биехме. Вече не. Той си играеше с мен. Играеше си с мен, преди да ме убие.

— Покажи ми лицето си — предизвиках го задъхано, ала той не отговори.

Единственият признак, че изобщо ме е чул, беше лекият присмех в очите му. После дъгата на оръжието му ме заблуди. Реагирах бавно — не малко, а много бавно — и не успях да го спра да рани за втори път ръката ми. Удари отново. И още веднъж. Осъзнах, че нанася раните прецизно като лекар — колкото да ме обезвреди, но да не пострадам непоправимо. Достатъчно да ме обезоръжи. В крайна сметка така и не усетих как сабята се изплъзва от пръстите ми. Чух я как тупва в пръстта и погледнах надолу — лежеше на земята, а кръвта от порязаната ми ръка струеше върху нея.

Предположих, че ще свали качулката. Сгреших. Той насочи върха на сабята си към мястото точно под брадичката ми, а с другата ръка ми даде знак да коленича.

— Не ме познаваш, щом смяташ, че ще умра на колене, страннико — казах му, обзет от странно спокойствие пред лицето на поражението и смъртта. — Позволи ми да се изправа.

Той проговори с дълбок, безизразен глас, вероятно престорен.

— Няма да умреш днес, Едуард Кенуей. Но знай, че ако утре не отплаваш с „Император“, тази нощ е само началото за всеки, носещ името Кенуей. Тръгнеш ли, повече беди няма да споделят майка ти и баща ти. Не заминеш ли, ще страдат. Всички ще страдате. Разбираш ли?

— А ще науча ли кои са милостивите ми врагове? — попитах.

— Не. Знай само, че на света има сили, по-могъщи, отколкото предполагаш. Тази нощ ги видя как действат. Какви страдания причиняват. Нека това бъде краят. Не се връщай никога по тези брегове. А сега, Едуард Кенуей, ще коленичиш!

Сабята му се вдигна и дръжката ѝ се стовари върху слепоочието ми.

Събудих се на „Император“.

15.

Поне си мислех, че съм на „Император“. Надявах се. С туптяща глава се изхлузих от хамака, стъпих на палубата и отлетях напред. Паднах по лице върху дъските и известно време — миг-два — се питах защо се чувствам толкова пиян, след като не помня да съм пил. Само дето не бях пиян, разбира се. Защо тогава се движеше подът? Люлееше се и след като го почаках малко да спре, осъзнах, че постоянното клатушкане е именно такава — постоянно. И няма да спре. Изправих се нестабилно, залитайки върху стърготините, разперил ръце, сякаш пристъпвам върху тясна греда. Тялото още ме болеше, ала се възстановявах — раните ми бяха позараснали. Явно бяха минали един-два дни. В следващия момент ме блъсна миризмата. Не, не миризма — смрад. Как вонеше само! Смесица от лайна, пикня, пот и морска вода. По-късно разбрах, че тази воня е характерна за трюма на кораба. Всеки месарски магазин и всяка кръчма имат собствена миризма — същото важи и за корабните трюмове. Страшното е колко бързо свикваш с нея. Миришеше на мъже, а на „Император“ имаше сто и петдесетима. Когато не работеха по палубата, не се катереха по платната и не се тълпяха в камбуза, спяха под оръдията или в хамаци като онзи, в който се бях събудил. Чух един от тях сега да хихика в сенките, когато корабът се лашна и ме запрати в дървена греда, а после безмилостно ме блъсна в срещуположния пилон. Моряшка походка. Така я наричаха. Трябваше да я усвоя.

— На „Император“ ли сме? — попитах мрака.

Корабът проскърца. Щях да свикна със скърцането, както и с миризмата и с моряшката походка.

— Да, на „Император“ сме.

— Нов съм тук! — извиках към сенките, стиснал пилоната, сякаш животът ми зависи от това.

— Не думай! — разсмя се дрезгаво събеседникът ми.

— Колко далеч сме от сушата?

— Един ден. Доведоха те в несвяст. Прекалил си с пиячката сигурно.

— Нещо такова — отвърнах с побелели от стискането кокалчета.

Умът ми се насочи към събитията от предишните два дни, ала беше все едно да се вайкам над отворена рана. Твърде скоро, твърде болезнено. Налагаше се да осмисля случилото се. Да се изправя лице в лице с чувството за вина и да напиша писма. (Писма, които нямаше да успея да напиша, ако Каролин не беше ме научила, напомних си и пак ме обзе разкаяние.) Ала всичко щеше да почака.

Изад мен долетя протяжно стържене. Извърнах се, присвих очи и щом свикнах с полумрака, различих шпил. Горе ехтяха стъпките и виковете на моряците, работещи на палубата. Шпилът простена, проскърца пак и се завъртя.

— Дърпайте! Изкрещя някой горе. — Дърпайте!

Въпреки всичко звукът ме превърна отново във възторжено малко момче. Озърнах се. От двете ми страни се редяха преносими оръдия. Дулата им приглушено сияеха в мрака. В другия край на помещението забелязах въжена стълба, увиснала от озарен от слънцето квадрат. Тръгнах към него и се изкачих на кварталдека.

Скоро разбрах как спътниците ми са усвоили моряшката походка. Те не само се обличаха различно от мъжете на сушата — с къси куртки, карирани ризи, дълги брезентови панталони — но и се движеха различно. Целите им тела сякаш следваха инстинктивно ритъма на кораба. През първите няколко дни вълните под нас ме мятаха от гредата на гредата и току се просвах върху палубата, предизвиквайки гръмогласен смях. Не след дълго обаче — точно когато свикнах и с миризмата в трюма, и с натрапчивото скърцане на корпуса, и с усещането, че от необятното море ме делят паянтови дъски и няколко слоя смола — се научих да се движа в синхрон с водата, с „Император“. Скоро и аз ходех като другите моряци на борда.

Спътниците ми бяха кафяви като орехова черупка — всичките. Повечето носеха шалове или кърпи, завързани хлабаво около вратовете им, имаха татуировки, бради и златни обеци. Обветрените лица на по-старите моряци приличаха на стопени свещи, с вечно присвити, предпазливи очи. Повечето бяха десетина години по-възрастни от мен. Бързо разбрах, че са откъде ли не — Лондон, Шотландия, Уелс, западното крайбрежие.

Около една трета бяха чернокожи — избягали роби, потърсили свободата в открито море. Капитаните и другите моряци се отнасяха с

тях като с равни — или по-точно като с отрепки като всички останали. Имаше неколцина и от американските колонии — от Бостън, Чарлстън, Нюпорт, Ню Йорк и Сейлъм. Повечето носеха постоянно оръжия — закривени къси саби, ками, кремъклийки. Пистолетите винаги бяха поне по два. Скоро научих причината — опасността първият да засече заради овлажнелия барут.

Обичаха да пият ром, езикът им беше невъобразимо груб и пиперлив, а най-много си падаха по гръмогласните кавги. Спойката им обаче бяха капитанските правила. Капитанът, шотландец, се казваше Александър Долзъл — едър мъж, който рядко се усмихваше. Придържаше се строго към правилата и често ни ги напомняше. Застанал на кърмата пред моряшкото сборище, струпано на кварталдека, главната и предната палуба, той ни предупреждаваше как всеки заспал по време на дежурство ще бъде овалян в катран и перушина. Всеки, спипан с друг мъж, ще бъде кастриран. Никакво пушене в трюма. Никакво пикаене в баласта. (И разбира се, както вече ви казах, по-късно аз въведох същите правила на моя кораб.)

Бях зелен и нов на борда. През онзи етап от кариерата си не бих дръзнал да наруша правилата.

Скоро започнах да свиквам с ритъма на живота в морето. Усъвършенствах моряшката походка, научих коя страна на кораба да използвам в зависимост от посоката на вятъра и да се храня с лакти върху масата, та чинията ми да не се пързаля. Често бях на вахта, научих се как да измервам дълбочината в плитчините и основите на навигацията. Учих се и от моряците, които обичаха да разказват бомбастични истории за битки с испанците, изпъстрени с мъдрости от сорта на: „Червено небе нощем — радост за моряка. Червено сутрин — бъди нащрек“.

Времето. Ветровете... Какви роби им бяхме! Развилнееха ли се, ведрата атмосфера се сменяше с мрачна дейтелност, защото ежедневната работа да задвижваме кораба ставаше въпрос на живот и смърт в бурята, когато хапвахме надве-натри между поддържането на платната, насмоляването на корпуса и изпомпването на водата. Всичко се вършеше с мълчаливото съсредоточено отчаяние на борбата за оцеляване. Тези дни бяха изтощителни, изцеждаха силите ни докрай. Будувах, катерех се по въжените стълби, изпомпвах водата и подремвах под палубата, сгушен до кила. После стихията се

смириваше и животът потичаше постарому. Наблюдавах по-възрастните моряци — как пият, играят на зарове, говорят за жени — и разбрах колко скромни са били подвизите ми в Бристол. Някои от другарите по чашка в тамошните кръчми се смятаха за закоравели пияници и побойници, ала де да можеха да зърнат спътниците ми в действие! Свадите избухваха за нищо. Вадеха се ножове. Потичаше кръв. През първия месец на кораба чух да се трошат повече кости, отколкото през целия си седемнайсет годишен живот. И не забравяйте — отрасъл съм в Суонси и Бристол.

Жаждата за кръв обаче се изпаряваше бързо, както се и разразяваше — мъже, допреди секунда притиснали ножове в гърлата си, се помиряваха с мечешки прегръдки, които изглеждаха болезнени като самата схватка, ала явно постигаха желанния резултат. Правилата повеляваха всяка свада да бъде разрешавана на брега в дуел със сабя или пистолет. Никой не го искаше, разбира се. Едно е да се счепкаш с някого, друго — да рискуваш да умреш. Затова разприте приключваха мигновено, както и започваха. Страстите се разпалваха мълниеносно и стихваха светкавично.

Истинските вражди на кораба бяха рядко явление, ала съдбата ме забърка в такава. Разбрах го през втория или третия ден на борда на „Император“. Обърнах се, усетил нечий остър поглед да се впива в мен, и му отговорих с усмивка. Приятелска усмивка или поне така смятах. Дружелюбната усмивка за един обаче е предизвикателна усмивка за друг. Явно предизвиках гняв. Отвърнаха ми със страховита гримаса.

На другия ден на кварталдека някой ме сръга толкова силно с лакът, че се строполих на колене. Вдигнах очи, очаквайки да видя ухилено лице и да чуя: „Спипах те!“, но видях същия мъж да се отдалечава със самодоволно изражение. Беше едър мъж. На такива не бива да им заставаш на пътя. Аз обаче се бях озовал точно там.

По-късно говорих с Фрайди — чернокож моряк, който често спеше на хамака до мен. Описах му мъжа, съборил ме на палубата, и той веднага се досети:

— Блейни ще да е бил.

Блейни. Така го наричаха всички. И за жалост — имам предвид, за мен — Блейни ме мразеше. Мразеше ме в червата. Имаше причина вероятно. Понеже всъщност никога не бяхме си разменяли нито дума,

причината едва ли беше сериозна. Важното е, че съществуваше в главата на Блейни, а само това в крайна сметка имаше значение. Това, както и фактът, че Блейни е грамаден и — според Фрайди — много го бива със сабята.

Блейни, както навярно вече сте се досетили, бе един от мъжете, на които се натъкнах през първата ми вечер на „Император“. Знам какво си мислите — че е онзи, с когото разговарях, и иска да ми даде урок за безочието.

Е, сгрешили сте, ако сте си го помислили. Блейни беше един от другите, които седяха върху буретата и играеха на зарове — недодялан свиреп мъж с изпъкнало чело и гъсти, постоянно смръщени вежди, сякаш е вечно учуден. През онази нощ почти не го забелязах и хвърляйки поглед назад, сигурно точно това го бе разгневilo. Почувствал се е пренебрегнат и така се е породила враждата.

— Защо ли ми има зъб? — попитах Фрайди:

— Не му обръщай внимание — сви рамене той и затвори очи да покаже, че разговорът ни е приключил.

Така и правех. Не му обръщах внимание. И така очевидно го ядосвах още повече. Блейни не искаше да го пренебрегват. Искаше да го забелязват. Да се страхуват от него. Безстрашието ми разпалваше яростта му.

16.

Имах и други грижи. Слухът например, че капитана го сърбят ръцете за трофеи. От месеци не бяхме нападали чужд кораб и не бяхме плячкосали и половин пени. На кораба се надигаше ропот. Най-силно недоволството кипеше в неговата каюта. Всички разбираха как капитанът смята, че изпълнява своята част от сделката, ала не получава обещаното в замяна.

Каква сделка ли? Е, каперите служеха на Нейно Величество като неофициални войници във войната срещу Испания. В отплата, разбира се, ни позволяваха да нападаме безнаказано и колкото ни се иска испански кораби. Известно време било точно така. Постепенно обаче испанските кораби намаляваха. По пристанищата чувахме слухове, че се вижда краят на войната и скоро ще бъде сключено мирно споразумение.

Капитан Долзъл беше прозорлив мъж и умееше да предвижда откъде ще задуха вятърът. Щом останахме без плячка, реши да предприеме ход отвъд пълномощията, отредени ни от Короната.

Трафорд — помощник-капитанът — застана до капитан Долзъл, който свали тривърхата си шапка и избърса потта от челото си. Нахлупи я отново и се обърна към нас.

— Това нападение ще ни направи богати, момчета — джобовете ви ще се напълнят до пръсване. Ала ви предупреждавам, както изисква капитанският ми дълг, че начинанието е рисковано.

Рисковано. Да. Рискът да ни заловят, да ни осъдят и да увиснем на бесилото. Казвали са ми, че обесените си изпразвали червата. Затова овързвали бричовете на пиратите около глезените. Този срам ме плащеше най-много. Не исках Каролин да ме запомни така — увиснал на въжето, смърдящ на лайна.

Не бях напуснал Бристол, за да стана престъпник, пират. Останех ли на „Император“, приемех ли плана на капитана, щях да стана точно такъв. Щяха да ни погнат не само военните кораби на компанията „Ийст Индия“, ами и на Нейно Величество. Не, исках да бъда капер, а не пират. Ала не биваше да се връщам у дома без пари. По онова време

си въобразявах, че богатството ще изкупи главата ми и ще усмири враговете ми. Но трябваше да го спечеля законно. Не се подсмивайте иронично. Сега знам колко нелепо звучат думите ми. Тогава обаче все още имах кураж и мечти. И когато чух предложението на капитана и той обясни как е наясно, че не всички на кораба ще пожелаят да участват в беззаконието, и подкани всички, които не желаят, да го кажат сега, та да им помогне да напуснат кораба, аз понечих да пристъпя напред. Фрайди се протегна крадешком и ме възпря. Не ме погледна. Просто ми попречи да помръдна, вперил очи някъде в далечината. Прошепна ми с половин уста: „Чакай“. Не се наложи да чакам дълго. Петима от екипажа застанаха пред другите — добри мъже, които не искаха да бъдат пирати. Капитанът заповяда на помощника си да изхвърлят петимата добри мъже в морето. Реших занапред да си държа езика зад зъбите. И още нещо — да изпълнявам заповедите на капитана, докато взема своя дял от парите, а после да избягам, да се цаня на друг каперски кораб — все пак вече бях опитен моряк — и да отричам да съм бил на „Император“, когато е извършено ужасното престъпление.

Планът ми не беше безупречен, имаше недостатъци, признавам. За кой ли път се оказвах притиснат в ъгъла, принуден да избирам между не особено привлекателни възможности.

Когато виковете на хвърлените зад борда моряци стихнаха, капитанът ни запозна подробно с плана си. Не възнамеряваше все пак да нападаме Кралската флота — това би било самоубийство. Целта ни се движеше край западния африкански бряг и през януари 1713 година „Император“ отплава натам.

Януари, 1713 година

Плавахме между островите и пускахме котва в закътани заливи и речни устиета. Изпращаха ни за провизии — дърва, вода, вино, ром. Понякога оставахме дни наред и ловяхме костенурки, птици, кози и свине, за да се прехранваме.

Веднъж се наложи да ремонтираме кила на „Император“. Изтеглихме го на сушата и с помощта на големи камъни и въжета го обърнахме на една страна. Със запалени факли изгорихме водораслите и раковините, намазахме го със смола и сменихме прогнилите дъски под ръководството на дърводелеца, който очакваше с нетърпение тези моменти. Нищо чудно, разбира се, понеже мачтите и платната също се нуждаеха от поправка, а дърводелецът се разпореждаше самодоволно с кормчията и помощник-капитаните, които нямаха друг избор, освен да си мълчат и да изпълняват нарежданията му.

Бяха щастливи дни — ловяхме риба, наслаждавахме се на злощастieto на началството. Почти се разочаровах, когато отплавахме отново.

Преследвахме търговски кораб на компанията „Ийст Индия“. Търсехме го край западния африкански бряг. Моряците не криеха съмненията си в благоразумieto на начинанието. Знаехме, че нападайки такъв престижен кораб, се превръщаме в издирвани престъпници. Капитанът обаче ни обясни, че в Карибско море патрулират само три военни кораба и два военни платнохода, а се говорело, че „Амазонска галера“ — корабът на „Ийст Индия“ — превозвал ценна стока. Успокояваше ни, че ако го атакуваме в открито море, далеч от сушата, ще успеем да го плякосаме и да избягаме неврежими. Но нали моряците на плякосания кораб ще ни видят, запитах се гласно веднъж. Нали ще съобщят на военните, че „Император“ ги е нападнал? Фрайди само ме изгледа. Погледът му не ме впечатли.

Открихме „Амазонска галера“ след три дни плаване.

— Платно на хоризонта! — долетя вик от върха на мачтата.

Бяхме свикнали да го чуваме, та не се обнадеждихме особено. Наблюдавахме как капитанът и кормчията се съвещават. След малко потвърдиха, че корабът наистина е „Галера“. Променихме курса и се насочихме към него. Вдигнахме червен флаг — британското знаме — и „Галера“, разбира се, остана на място — сметнаха ни за английски капери, тоест за приятели. Така беше. На теория. Мъжете на „Император“ заредиха пистолетите си и провериха остриетата на сабите. Извадихме куките за абордаж и стрелците заеха позиция до оръдията. Щом приближихме, екипажът на „Галера“ осъзна, че се готвим за битка. Видяхме как по лицата на моряците се изписва смайване и паника, как се разбягват по палубата като подплашени коне. Ние, от своя страна, се строихме на палубата с насочени към тях пистолети, извадени саби и оголени зъби. Аз нямах пистолет, а сабята ми беше ръждясало желязо, открито от интенданта на дъното на стар сандък, но заставах между мъжете, два пъти по-възрастни от мен и десет пъти по-свирепи, и се постарях да се намръщя заплашително като тях. Да изглеждам кръвожаден като тях. Дулата на оръдията ни сочеха към „Галера“. Една дума и щяха да изстрелят залп, способен да разполови кораба и да прати екипажа му на морското дъно. Противниците ни се взираха ужасено в нас — лица на мъже, сварени неподготвени и обречени на гибел.

— Кажете на капитана си да дойде! — извика помощник-капитанът ни, извади пясъчен часовник и го постави с трясък върху парапета на палубата. — Не се ли яви, докато пясъкът изтече, ще открием огън!

Времето им изтичаше, когато най-сетне капитанът се появи на палубата, облечен в парадната си униформа и с предизвикателно — поне според него — изражение, което не прикриваше страха в очите му. Последва инструкциите на помощник-капитана ни, нареди да спуснат лодка, качи се в нея и гребците го докараха до нас. Неволно изпитах съчувствие към него. Възхитих се как се оставя на милостта ни, за да защити екипажа си, и как се изправя с високо вдигната глава и изкачва въжената стълба към кораба ни. Моряците до оръдията на долната палуба го посрещнаха с присмехулни възгласи, сграбчиха го грубо за раменете и го издърпаха над парапета на кварталдека. Той се отърси от ръцете им, изопна отново рамене, приглади мундира и ръкавелите си и настоя да се срещне с капитана ни.

— Тук съм! — извика Долзъл и тръгна към него. Носеше тривърхата си шапка, а сабята му беше извадена. По петите му подтичваше помощник-капитанът Трафорд.

— Как е името ти, капитане?

— Бенджамин Причард, капитан на „Амазонска галера“ — представи се мрачно новодошлият, — и искам да знам какво означава това.

Той вирна брадичка и се изправи в цял ръст, ала Долзъл се извисяваше над него. Малцина можеха да се мерят с осанката му.

— Какво означава ли? — повтори Долзъл с тънка усмивка, вероятно за пръв път го виждах усмихнат. Погледна към мъжете си, събрани на палубата, и те избухнаха в злостен кикот.

— Да — отговори стегнато капитан Причард, говореше с аристократичен акцент. Странно, напомни ми Каролин. — Известно ви е, че корабът ми принадлежи на британската компания „Ийст Индия“, нали? И се радваме на закрилата на флотата на Нейно Величество.

— Както и ние — отсече Долзъл и посочи червения флаг, който се развяваше на най-високата мачта.

— Мисля, че изгубихте тази привилегия в момента щом насочихте дулата на оръдията си към нас. Освен ако нямате основателна причина.

— Имаме.

Погледнах към моряците на „Галера“. Макар и на прицел, те следяха с интерес събитията на палубата ни. Карфица да паднеше, щеше да се чуе. Само плисъкът на морето в корпусите на корабите и шепотът на вятъра в платната нарушаваха тишината. Капитан Причард се изненада.

— Наистина ли?

— Да.

— Разбирам. Обяснете ми тогава.

— Е, капитан Причард, причината е, че напоследък морето носи оскъдна печалба. Хората ми са неспокойни. Чудят се как ще им платя. Затова нападнах „Галера“ — да плякосам ценностите ви.

— Ти си капер — напомни му капитан Причард. — Продължиш ли по този път, ще станеш пират, престъпник. — Обърна се към целия екипаж на „Император“. — Всички ще бъдете обявени за издирване, флотата на Нейно Величество ще ви залови и арестува. Ще ви обесят

на Дока на екзекуциите и ще изложат окованите ви във вериги тела на показ в Уопинг. Това ли искате?

„Ще умрем, смърдейки на лайна“, помислих си.

— Чух, че Нейно Величество се кани да подпише договор с испанците и португалците. Услугите на каперите вече няма да са й нужни. Какъв избор имам? — попита капитан Долзъл.

Капитан Причард преглътна, защото нямаше отговор. Сега — наистина за пръв път — видях капитан Долзъл да се усмихва широко, разкривайки уста, пълна с изпочупени и почернели зъби като опустошено гробище.

— Е, сър, предлагам ви да се оттеглим, за да обсъдим местонахождението на съкровищата, натоварени на кораба ви — продължи той.

Капитан Причард понечи да възрази, но Трафорд го сграбчи и го повлече по стълбите към каютата с картите. Моряците насочиха вниманието си към мъжете на „Галера“. Възцари се напрегната, заплашителна тишина. После чухме писъците.

Подскочих и приковах очи в каютата, където се бяха усамотили капитаните. Забелязах, че и Фрайди се взира във вратата й с неразгадаемо изражение.

— Какво става? — попитах го.

— Шшт! Говори по-тихо. Какво мислиш, че става?

— Изтезават ли го?

Той подбели очи.

— Ти какво очакваше? Да го почерпят с ром и туршия ли?

Писъците продължиха. Израженията на моряците на другия кораб се промениха. Преди миг ни наблюдаваха гневно, злобно, сякаш подготвят коварен контраудар. Все едно сме шайка мошеници, които ще бъдат пометени като глутница крастави кучета. Сега в очите им се четеше неподправен страх — че може да са следващите.

Странно. Чувствах се и засрамен, и окуражен от случващото се. И аз бях причинявал болка и скръб, ала никога не прибягвах към самоцелна жестокост. Долзъл би казал: „Не самоцелна жестокост, момче. Целта е да разберем къде е скрито съкровището“. Ала това бе полуистина. Стъпеха ли на „Галера“, хората му веднага щяха да открият пляката. Не, истинската причина да изтезават капитана бяха

променените изражения на мъжете срещу нас. Капитан Долзъл искаше да всее ужас.

Не знам след колко време — навярно след четвърт час, когато писъците станаха оглушителни, а безсърдечното хихикане на моряците на „Император“ стихна и дори най-безмилостните започнаха да се питат дали болката не е достатъчна за днес, вратата на каютата с картите се отвори. Долзъл и Трафорд излязоха. Капитанът огледа хората си с мрачно задоволство. После насочи очи към плахите лица на моряците на „Галера“. Накрая посочи към мен.

— Ти, момче!

— Ддд... да, сър — заекнах.

— В каютата, момче! Пази капитана, докато разберем дали информацията му е вярна. Ти също — посочи другиго.

Не видях кого, защото тръгнах бързо към кварталдека, проправяйки си път през моряшкото море, напирало да залее борда на другия кораб. После влязох в каютата, където ме очакваше първата изненада. Голямата маса за хранене, както и масата на кормчията с картите, инструментите за навигация и диаграмите бяха отместени настрана. В средата на помещението седеше капитан Причард. Вързаните му ръце бяха извити зад гърба. Долових странна, необяснима миризма. Главата на капитан Причард клумаше. Щом чу вратата да се отваря обаче, той отлепи брадичката си от гърдите и помътените му от болката очи се втренчиха в мен.

— Ръцете ми — простена той. — Какво направиха с ръцете ми?

Преди да разбере, се стъписах за втори път, защото в каютата влезе другият тъмничар — не кой да е, а Блейни. Мамка му. Той захлопна вратата. Очите му се плъзнаха от мен към ранения капитан Причард и пак се върнаха към мен. Отвън долитаха виковете на другарите ни, които се готвеха да скочат на борда на другия кораб, ала ние сякаш бяхме много далеч и изолирани от битката. Без да отлепям очи от Блейни, заобиколих капитан Причард и заставах зад него. Погледнах към ръцете му, завързани зад гърба. И разбрах каква е миризмата. Миришеше на изгоряла плът.

18.

Долзъл и Трафорд бяха палили фитили между пръстите на капитан Причард, за да го накарат да проговори. Няколко се валяха върху дъските на пода до буркан с течност. Помирисах я и установих, че е солена вода — сигурно я бяха изливали върху раните, та да станат още по-болезнени. Ръцете му бяха покрити с мехури, почернели на места, а на други — разкъравени като накълцано месо.

Огледах се за мях с чиста вода, питайки се защо Блейни не помръдва. Защо не продумва. Е, той не ме остави да се чудя дълго.

— Ти и аз, а? Заедно? — изръмжа той.

— Да — отвърнах сухо. — Късметлии сме, нали, друже?

Видях кана с вода върху дългата маса и тръгнах към нея. Той сякаш не долови сарказма ми.

— Какви ги вършиш? — попита ме.

— Ще измия с вода раните му.

— Капитанът не ни изпрати да го лекуваме.

— Боли го, не виждаш ли?

— Не ми говори така, нищожество! — изрева Блейни и яростният му глас ми смрази кръвта. Не смятах да му показвам обаче, че се страхувам. Не трепнах. Външно съм винаги непоклатим.

— За бой ли те сърбят ръцете, Блейни?

Надявах се гласът ми да прозвучи по-уверено, отколкото се чувствах.

— Може би, може би...

В колана му бяха затъкнати два пистолета и сабя, но в ръката му сякаш от нищото изникна кама. Преглътнах.

— И какво смяташ да правиш, Блейни? Забрави ли, че нападаме друг кораб и ни пратиха да пазим капитана му? Не знам защо ми имаш зъб, но се опасявам, че трябва да отложим уреждането на сметките. Или имаш по-добра идея?

Блейни се ухили. В устата му проблесна златен зъб.

— О, имам друга идея, момче. Как ти се струва капитанът уж да се опита да избяга и да те убие междувременно? Или ти да се опиташ

да му помогнеш. Развързал си пленника, а аз съм ви спрял и съм убил и двама ви? Тази идея ми харесва повече. А на теб?

Личеше си, че не се шегува. Отдавна чакаше сгоден случай. Несъмнено искаше да избегне боя с камшик, който би получил, ако ми се нахвърли безпричинно. Сега обаче му се удаваше подходяща възможност.

После нещо отклони вниманието ми. Коленичих да огледам ръцете на капитана и забелязах пръстена му. Дебел пръстен — печат със символ, който познах.

В деня, когато се събудих на „Император“, намерих лупа и огледах раните си. Бях порязан, насинен, изподраскан. Изглеждах така, както изглежда всеки пребит човек. Имах белег и от мъжа с качулката — пръстенът му бе оставил върху кожата ми отпечатък на кръст. Същия символ видях върху пръстена на капитан Причард. Въпреки страданията на клетника не се стърпях:

— Какво е това?

Гласът ми — малко по-остър и по-висок от необходимото — събуди подозренията на Блейни. Той се отлепи от затворената врата на каютата и тръгна към нас да погледне.

— Кое? — попита капитан Причард, ала Блейни вече стоеше до нас.

Той също забеляза пръстена, но се заинтригува не от значението, а от стойността му и без да се поколебае, го изтръгна от пръста на Причард, оголвайки изгорялата кожа. Писъкът на капитана отекна оглушително в каютата и стихна след доста време. Главата му пак се люшна напред върху гърдите, а от устата му се проточи дълга нишка слюнка.

— Дай ми го — казах на Блейни.

— Защо?

— Хайде, Блейни... — подхванах, ала чух нещо отвън и млъкнах.

— Платно на хоризонта — извика някой.

Не че забравихме враждата, по-скоро я загърбихме временно.

— Стой тук — нареди Блейни, стисна още по-здраво камата и излезе от стаята да провери какво става.

През отворената врата зърнах за миг суматохата, настъпила на палубата, сетне корабът се люшна и вратата се захлопна. Погледнах

към капитан Причард, който стенеше от болка. Не исках да съм пират. Бях фермер от Бристол. Търсех приключения, вярно. Ала с честни средства, не с престъпни. Не бях разбойник. Не исках да изтезвам невинни хора.

— Развържи ме — каза капитанът с одрезгавял от болката глас.
— Ще ти помогна. Ще те помилват.

— Ако ми обясниш какво представлява пръстенът.

Капитан Причард раздвижи бавно глава наляво и надясно, сякаш да се отърси от болката.

— Пръстенът? Какъв пръстен? — попита объркано, недоумяващ защо, за бога, този млад моряк му задава безсмислени въпроси.

— Загадъчен мъж, когото смятам за враг, носеше пръстен като твоя. Искam да разбера какво означава.

Той се опомни. Гласът му прозвуча дрезгаво, но отмерено.

— Означава могъщество, приятелю, огромна сила, която може да ти помогне.

— Ами ако я използват срещу мен?

— Това също може да се уреди.

— Имам чувството, че вече са я насочили срещу мен.

— Освободи ме и аз ще използвам влиянието си да разбера. Каквато и неправда да са ти сторили, ще се погрижа да я поправя.

— Въвлечена е жената, която обичам. И неколцина могъщи мъже.

Следващите му думи ми напомниха нещо, което мъжът с качулката каза в двора на фермата.

— Има по-могъщи от тях. Кълна се в Библията, момче, че терзанията ти са разрешими. Каквато и неправда да са ти причинили, има изход.

Пръстите ми вече се бореха с възлите, ала щом въжетата се развързаха и се свлякоха върху пода на каютата, вратата се отвори с трясък. На прага застана капитан Долзъл. Очите му се въртяха диво. Размахваше сабята си. Зад него цареше хаос. Мъжете, преди миг готови да нападнат вражеския кораб — сплотени, доколкото е възможно да е сплотено каперското войнство — внезапно се бяха разпръснали и се щураха напосоки.

Капитан Долзъл каза само една дума, но тя беше достатъчна.

— Капери! — каза той.

19.

— Сър? — учудих се аз.

Вниманието на Долзъл, слава богу, беше твърде заето с неочаквания развой, та да се запита защо стоя зад стола на капитан Причард.

— Идват капери! — повтори той.

Погледнах ужасено към развързаните ръце на капитан Причард, който мигом се оживи. И макар благоразумно да задържа ръцете си зад гърба, не се стърпя да предизвика Долзъл:

— Едуард Тач е! Дошъл е да ни спаси. Бягай, капитане! За разлика от теб Едуард Тач е капер, предан на Короната. Разкажа ли му какво се случи тук...

С две големи крачки Долзъл се стрелна напред и заби сабята си в корема на Причард. Той се изпружи на стола, нанизан на острието. Главата му се отметна назад, очите му се впиха за миг в моите и в следващия тялото му се отпусна безжизнено.

— Нищо няма да разкажеш на приятеля си — изръмжа Долзъл, издърпвайки сабята си.

Ръцете на Причард увиснаха до хълбоците му.

— Развързани са! — погледна ме обвинително Долзъл.

— Сабята ви сръза въжетата, сър.

Отговорът ми явно го задоволи. Той се обърна и излезе тичешком от каютата. В същия момент „Император“ се разтърси — по-късно разбрах, че корабът на Тач ни е ударил странично. Някои твърдяха, че капитанът ни се втурнал да се включи в битката, но ударът го запратил към парапета на палубата, той се прекатурил и паднал във водата. Други казаха, че скочил сам в морето, за да не го заловят и обесят на Дока на екзекуциите.

Грабнах сабя и пистолет от каютата с картите, затъкнах пистолета в колана и изтичах на палубата. Веднага видях военния кораб. Каперите ни бяха нападнали откъм десния борт, а откъм левия моряците от „Амазонска галера“ се бяха възползвали да отвърнат на удара ни. Противниците ни превъзхождаха многократно и макар да се

впуснах в мелето с размахана сабя, разбирах, че битката е изгубена. По палубата се лееше река от кръв, навсякъде се валяха телата на мъртвите ми другари, осеяни с дълбоки рани. Оцелелите се сражаваха. Мускетите и пистолетите гърмяха, звънтеше стомана, писъците на умиращите и бойните викове на каперите огласяха въздуха. Въпреки това аз се чувствах някак извън битката. Никога не съм проявявал малодушие, ала размених едва два удара със сабята, преди схватката да приключи. Мнозина от моряците на „Император“ бяха мъртви. Останалите паднаха на колене и захвърлиха оръжията си, надявайки се несъмнено противникът да прояви милост. Малцина продължаваха да се бият — първият помощник-капитан Трафорд например. До него се сражаваше мъж, чието име не успях да си спомня — май беше Мелинг. Двама капери се хвърлиха заедно срещу него, размахали саби с такава сила, че никакво бойно умение не бе в състояние да ги спре. Изтикаха го към парапета, от раните по лицето му рухна кръв, а от гърлото му се надигна писък, когато двете саби го пронизаха едновременно.

Виждах и Блейни. Недалеч забелязах и третия капитан. По-късно научих името му — Едуард Тач, прославил се след години с прозвището Черната брада. Изглеждаше точно както легендите го описват, макар по онова време брадата му де не бе толкова дълга — висок и слаб, с гъста тъмна коса. Беше участвал в схватката — дрехите му бяха опръскани с кръв, кръв капеше и от острието на сабята му. Едуард Тач и един от мъжете му напредваха към нас. Показах се на пътя му, рамо до рамо с Трафорд и Блейни.

Блейни. Пак той.

Блейни погледна към мен, после към Трафорд и накрая към Тач. Явно осенен от идея, извика на Тач:

— Сър, да ги довърша ли вместо вас?

Посочи мен и Трафорд с върха на сабята си. Мен възнагради с особено зловеща усмивка. И двамата се втренчихме невярващо в него. Възможно ли е?

— Проклет кучи син! — изкрещя Трафорд, разярен от предателството, и скочи към Блейни.

Замахна със закривената си сабя по-скоро напосоки с надеждата късметът да го споходи. Блейни се отмести плавно настрана, сабята му изсвистя и прониза гърдите на Трафорд. Ризата на първия помощник-капитан се разпори и предницата ѝ подгизна от кръв. Той простена от

изненада и болка, ала предприе втора и за жалост, още по-дива атака. Блейни завъртя сабята си, нанасяйки удар след удар по лицето и гърдите на Трафорд. Помощник-капитанът изпусна оръжието си и се свлече на колене. Проскимтя безпомощно, от устните му бликна разпенена кръв и той се строполи по очи върху палубата. Аз се хвърлих срещу Блейни, ала и моята атака бе непохватна и хаотична като Трафордовата. Блейни ме разоръжи, без да пролее нито капка пот. Всички на палубата бяха притихнали, всички живи гледаха към нас. Стояхме пред входа на капитанската каюта — само аз и Блейни между нападателите и вратата.

— Да го довърша ли, сър? — попита пак Блейни, насочил върха на сабята си към гърлото ми. Отново със зловеща усмивка.

Едуард Тач пристъпи напред, разделяйки на две моряшкото море.

— Защо ме наричаш „сър“, момче? — поинтересува се той, сочейки Блейни със закривената си къса сабя, от която капеше кръвта на екипажа ни.

Върхът на сабята на Блейни погъделичка врата ми.

— Надявам се занапред да служа на вас, сър, и да докажа предаността си — отвърна той.

Тач погледна към мен.

— А ти, момко, какво планираш? Ако не умреш от сабята на другаря си, имам предвид? Искаш ли да ми служиш, или предпочиташ да умреш като пират у дома в Англия или тук?

— Не искам да съм пират, сър — отговорих бързо. (Не се усмихвайте.) — Исках само да припечеля нещо за съпругата си, сър. Честна печалба, с която да се върна в Бристол.

(В Бристол, откъдето ме прогониха, и при съпругата, която не ми позволяваха да виждам. Реших обаче да не занимавам Тач с дребни подробности.)

— Ха! — засмя се Тач и махна към обезоръжените мъже зад себе си. — Това сигурно важи за всички оцелели от кораба ти. Всеки ще се закълне, че не е възнамерявал да става пират. Ще се оправдае, че е изпълнявал заповедите на капитана. Принуждавали са го против волята му.

— Той управляваше с желязна ръка, сър — обясних. — Питайте, когото щете. Истина е.

— И как, мътните го взели, успя капитанът да ви придума да станете пирати? — попита Тач.

— Каза ни, че скоро бездруго ще бъдем пирати, сър. След като подпишат мирното споразумение.

— Е, вероятно е прав — въздъхна замислено Тач. — Не отричам. Но това не е извинение. — Той се усмихна широко. — Не и докато аз съм капер, закле се да защитава и да помага на флотата на Нейно Величество и на кораби като „Амазонска галера“. — Той замълча и после добави: — Не те бива много със сабята, а, момче?

Поклатих глава.

— Личи си — разкикоти се Тач. — Но това не те спря да нападнеш здравеняка до теб, нали? Знаеше, че вероятно ще загинеш на върха на сабята му, но го направи. Защо?

— Блейни е предател, сър — настръхнах. — Причерня ми пред очите и...

Тач заби острието на сабята си в палубата, облегна се с две ръце на дръжката и погледна към Блейни, към чието обичайно изражение на гневно недоумение се бе прибавило колебание. Разбихах как се чувства. По лицето на Тач не се четеше на чия страна е. Той просто ни оглеждаше — ту мен, ту Блейни.

— Хрумна ми нещо — изрева най-сетне и всички на палубата сякаш си поеха едновременно дъх. — Ще уредим въпроса с дуел. Какво ще кажеш, момко?

Духът на екипажа се приповдигна, а моят се лашна надолу, все едно бяха сложени на везни. Не умеех да се бия със сабя. Блейни имаше опит с хладното оръжие. Щеше да ми види сметката за нула време.

— Но не със саби, момчета — засмя се Тач, — защото вече видяхме сръчността на единия. Не, предлагам ръкопашен двубой. Никакви оръжия, дори ножове. Устройва ли те това, момче?

Кимнах, мислейки как най-много ме устройва изобщо да не се бия, ала за по-добро от ръкопашен бой не можех да се надявам.

— Добре. — Тач плесна с ръце и сабята му затрептя. — Хайде, момчета, застанете в кръг и да видим за какво ги бива двамата джентълмени.

Беше 1713 година. Бях сигурен, че ще умра.

Като се замисля, оттогава минаха дванайсет години. Възможно е през онази година да сте се родили.

20.

— Да започваме — нареди Тач.

Моряците се бяха покатерили по такелажа и по мачтите, по възжените стълби, по парапета и по горните палуби на трите кораба — всеки точеше врат да вижда по-добре. Блейни си свали демонстративно ризата и остана по бричове. Последвах примера му с пълното съзнание колко е хилаво тялото ми. После и двамата вдигнахме юмруци и се втренихме един в друг.

Противникът ми се хилеше иззад ръцете си — юмруците му бяха дебели като бутове и два пъти по-твърди. Кокалчетата на пръстите му приличаха на носове на статуи. Да, Блейни би предпочел да се бием със саби, но нямаше нищо против ръкопашната схватка — възможност да ме направи на пихтия с позволението на капитана, да ме пребие до смърт, без да рискува да го наложат с бича.

Моряците по палубата и мачтите надаваха възторжени възгласи, доволни от зрелището. От виковете не ставаше ясно на чия страна са, но се поставих на тяхно място. На какво биха искали да се насладят зяпачите? На хубав бой.

„Да им го дадем тогава“, помислих си. Вдигнах още по-високо юмруци и си спомних какъв трън в задника ми беше Блейни от самото начало. Никой друг не ме тормозеше на кораба. Само той. Този смрадлив кретен. През цялото време бях нащрек и се чудех защо ме мрази, понеже тогава не бях арогантен като у дома. Животът на борда ме опитоми. Смея да твърдя, че пораснах. Тоест нямаше истинска причина да ме мрази. Ала в същия момент ми хрумна. Истинската причина. Той ме мразеше просто ей така. Заради самата омраза. Ако ме нямаше мен, щеше да насочи омразата си към друг. Някой юнга навярно. Или чернокож моряк. Той просто обичаше да мрази.

И затова аз го възненавидях в замяна. Враждебността му ме объркваше? Превърнах я в ненавист. Необходимостта да страня от него ден след ден? Превърнах я в ненавист. Неизбежността да гледам глупавото му дебело лице ден след ден? Превърнах я в ненавист.

Аз нанесох първия удар. Той сякаш експлодира от мен. С цялата си бързина и тежест се шмугнах под предпазващите го ръце и го халосах в слънчевия сплит. Той изохка и залитна назад. По-скоро изненадата, а не болката го накара да свали за миг гарда — колкото да се стрелна светкавично наляво и да замахна с левия си юмрук. Уцелих го над дясното око и за една приятна секунда заликувах, че вероятно съм го довършил. Освирепелите мъже нададоха одобрителен рев. Добро попадение беше. Отвори рана, от която по лицето му текна ручейче кръв. Ала не, не успях да го спра завинаги. Просто обичайното му изражение на гневно недоумение стана още по-объркано. И по-гневно. Бях нанесъл два удара. Той — нито един. Дори не бе помръднал от мястото си. Отскочих назад. Не се славех с чевръсти крака, но в сравнение с Блейни бях пъргав. А имах и предимство. Първо аз пролях кръв и тълпата бе на моя страна. Давид срещу Голиат.

— Хайде, дебело копеле! — подразних го. — Хайде, нали за това си течеше зъбите, откакто стъпих на кораба? Да видим колко те бива, Блейни.

Моряците ме чуха и закрепяха, доволни вероятно от находчивостта ми. С ъгълчето на окото си зърнах как Тач отмята глава и избухва в смях, стиснал с ръце корема си. Блейни беше длъжен да нападне, за да измие срама. И той нападна, не може да се отрече.

Фрайди ми беше казвал колко умело върти сабята Блейни — затова го включвали в бойния отряд на „Император“ при абордаж. Не бе споменавал обаче колко го бива в юмручна схватка. Бе пропуснал тази подробност. А аз, незнайно защо, подценявах боксьорските му умения.

Научил бях моряшката мъдрост: „Никога не предполагай“, вярно, ала в този случай я забравих. За пореден път арогантността ми навлече неприятности.

Тълпата тутакси взе страната на Блейни. Никога не падай в битка — златно правило. Никога не падай в битка. Нямах избор обаче, когато юмрукът му ме улучи по главата и в нея забиха камбани. Строполих се на четири крака и изплюх зъб с кървава хрчка. Очите ми се замъглиха. И преди ме бяха удряли, разбира се — десетки пъти, но никога, никога толкова силно.

Замаян от болката и рева на зрителите — ревяха за кръв, която Блейни щеше да им даде с удоволствие — го видях да се привежда към мен и усетих противния му дъх, стелещ се като мъгла пред черните му прогнили зъби.

— Дебело копеле, а? — изръмжа той и се изхрачи върху лицето ми. Е, подигравката „дебело копеле“ определено върши работа. Разчитайте на нея да задейства противника ви.

После той се изправи. Ботушът му беше толкова близо до очите ми, че забелязах паяжината от пукнатини по кожата. Все още зашеметен от болка, аз вдигнах жалко длан да се предпазя от неизбежната атака. Ритникът обаче не бе предназначен за лицето, а за корема ми. Поде ме във въздуха и пак ме събори върху палубата. Пак зърнах Тач и макар да си бях позволил да сметна, че е на моя страна, сега той се смееше гръмогласно на злощастията ми. Претърколих се немощно настрани, а Блейни вдигна ботуш над мен, готов да ме стъпче.

— Сър? — погледна той към Тач.

По дяволите! Нямах да чакам. Изръмжах и сграбчих ботуша му. Извих крака му и той се плъосна по задник върху палубата. Зрителите задюдюкаха и заподсвиркваха с подновен интерес. Беше им все едно кой ще спечели. Искаха спектакъл. Усетих прилив на сили при вида на падналия Блейни и се хвърлих върху него, налагайки го с юмруци и ритайки го с колене в слабините и хълбоците като разгневено дете. Поощрявах ме последните искрици надежда да нанесе щастлив удар. Не успях. Днес късметът нямаше да ми се усмихне. Блейни сграбчи китките ми, изблъска ме, опрял длан в лицето ми, и ме запрати настрани. Носът ми изхрущя и по горната ми устна рукна кръв. Блейни се надигна, решен този път да не чака позволение от Тач. Готов да убива. В ръката му проблесна острие. Изгърмя пистолет и в челото му зейна дупка. Устата му се отвори и дебелото копеле падна ничком върху палубата, предадо богу дух.

Когато зрението ми се проясни, видях Тач да ми подава ръка. В другата държеше все още сгорещената кремъклийка.

— В екипажа ми има свободно място, момче — каза ми. — Искаш ли да го запълниш?

Кимнах, изправих се и погледнах тялото на Блейни. От кървавата дупка в челото му се издигаше струйка дим. „Трябваше да ме убиеш,

когато имаше възможност“, помислих си.

21.

Март 1713 година

На стотици мили, на място, където не съм бил и навярно никога няма да стъпя — макар все пак никога да не е късно — представители на Англия, Испания, Франция, Португалия и Холандия пишеха договори, които щяха да променят живота ни, принуждавайки ни да сменим посоката и да зачеркнем мечтите си.

Това обаче предстоеше. Първо се приспособявах към новия живот — живот, който харесвах много. Извадих късмет, предполагам, че Едуард Тач ме взе под крилото си. „Кавгаджия“, така ме наричаше. Обичаше да се навъртам край него. Повтаряше, че ми се доверява — с право, защото наистина му служех предано. Едуард Тач ме бе спасил от пиратския живот, на който щеше да ме обрече капитан Долзъл, и от възможността да ме изхвърлят през борда като клетниците, отказали да приемат плана му. Намесата на Едуард Тач и покровителството му ми предоставяха шанс да се върна в Бристол, при Каролин, като състоятелен мъж и с високо вдигната глава.

И да, така е, макар с вас да знаем, че събитията не се развива така.

Животът в морето беше почти същият като преди, но с няколко благоприятни разлики. Нямаше го Блейни, разбира се. За последно видях въпросния досадник да се плъзва в морето като мъртъв кит. Нямаше го и капитан Александър Долзъл. Британците го осъдиха на смърт през 1715 година. Без тях двамата животът ми на кораба се подобри веднага. Живеех като капер. Нападахме испански и португалски кораби и ги плякосвахме. Наред с моряшките умения започнах да усъвършенствам бойното изкуство. Тач ме наставляваше. Научи ме да се бия по-умело със сабя и с пистолет.

Усвоих и житейската философия на Едуард Тач, която той на свой ред бе научил от друг стар капер — мъж, на когото Едуард служеше и който също ми стана ментор. Казваше се Бенджамин Хорниголд.

Срещнах Бенджамин в Насау, разбира се. Не мисля, че смятахме пристанището в Насау на остров Ню Провидънс точно за своя територия, защото не действахме така. Ала то ни служеше като убежище със стръмните си скални зъбери от едната страна и дългия хълмист бряг от другата, преливащ в плиткото море — твърде плитко за военните кораби на Нейно Величество — с кея, където разтоварвахме трофеите и провизиите си, с крепостта върху възвишението, кацнала над паянтови къщурки с разнебитени дървени веранди. В залива имаше, естествено, великолепно пристанище, където корабите се приютяваха от стихии и враговете. Гробището за кораби затрудняваше още повече нападателите — приличните на скелети останки от обгорени или заседнали в плитчините съдове предупреждаваха непредпазливите. Имаше палми, въздухът миришеше на море и смола, гостилниците не пестяха рома. Там бяха и Едуард Тач и Бенджамин Хорниголд.

Харесвах Бенджамин. Той беше менторът на Черната брада, както Черната брада беше мой ментор. Нямахме по-добър мореплавател от Бенджамин Хорниголд. Навярно смятате, че го казвам заради това, което се случи по-късно, но се налага да ми повярвате, защото се кълна, че е вярно. Имаше нещо различно у него. Дали заради осанката и орловия нос на английски генерал? А и се обличаше различно — по-скоро като войник, отколкото като капер.

Бях по-привързан към Тач, ала харесвах и него и го уважавах не по-малко. Все пак с негова помощ бяха създали Насау. Дори да нямаше друго, щях да го харесвам за това.

През юли 1713 година плавах с Едуард Тач, когато убиха кормчията ни на сушата. След две седмици получихме съобщение и капитанът ме извика в каютата си.

— Можеш ли да четеш, синко?

— Да, сър — кимнах и за миг си спомних Каролин.

Едуард седеше в единия край на навигационната маса, а не зад нея. Скръстените му крака бяха обути в дълги черни ботуши, носеше червен пояс и четири пистолета, затъкнати в дебел кожен колан, препасан през рамото. До него бяха разгърнати карти и диаграми, но нещо ми подсказа, че не тях иска да прочете.

— Трябва ми нов кормчия — каза той.

— О, сър, не мисля...

Той избухна в смях и се плесна по бедрата.

— Не, синко, и аз не мисля. Твърде млад си и неопитен за кормчия. Нали?

Втренчих се в ботушите си.

— Ела тук — подкани ме той. — Прочети ми това.

Прочетох на глас краткото съобщение за мирния договор, сключен между англичаните, испанците и португалците.

— Означава ли това... — подхванах, щом приключих с четенето.

— Да, Едуард — отвърна той (за пръв път ме наричаше по име, а не „синко“ или „момко“ — всъщност оттогава спря да използва последните две обръщения). — Означава, че капитан Александър Долзъл е бил прав. Дните на каперите изтекоха. По-късно ще говоря с екипажа. А ти? Ще продължиш ли да ми служиш?

Бях готов да го последвам до края на Земята, ала не го казах. Само кимнах, сякаш имам много възможности. Той ме погледна. Черната коса и брада придаваха на очите му още по-проницателен блясък.

— Ще бъдеш пират, Едуард, престъпник. Сигурен ли си, че го искаш?

Честно казано, не бях, но какъв избор имах? Не можех да се върна в Бристол. Не смеех да стъпя там без сандък с пари, а единственият начин да ги спечеля бе да стана пират.

— Ще отплаваме за Насау — обясни Тач. — Обещах на Бенджамин да се срещнем, ако това се случи. Ще обединим сили, защото и двамата ще изгубим моряци. Искам да си до мен, Едуард. Имаш кураж и сърце и те бива в битка. А и не бих се лишил от помощник, който умее да чете.

Кимнах поласкан. Когато се върнах в хамака си обаче и останах сам, затворих очи от страх да не се разплача. Не тръгнах по море, за да стана пират. О, разбирах, естествено, че нямам избор и съм принуден да поема по този път. Като мнозина, включително Едуард Тач. Ала не мечтаех за това. Не исках да съм престъпник.

Както споменах обаче, не виждах друга възможност. В този момент загърбих плановите да се върна в Бристол като почтен и състоятелен мъж. Оставаше ми единствено да се надявам да се върна богат. Отсега нататък целта ми бе да трупам богатства. Станах пират.

ВТОРА ЧАСТ

22.

Юни 1715 година

Няма нищо по-шумно от корабно оръдие. Особено ако избухне до ухото ти. Все едно те удря невидим чук. Невидим чук, който иска да те натроши на дребни парченца. Заше метен от трясъка, се чудиш дали зрението те подвежда, или светът наистина се тресе. Вероятно няма значение.

Гюлето пада някъде. Корабните дъски се разцепват. Мъже с откъснати крака и ръце поглеждат надолу и през няколко секунди преди да умрат, осъзнават, че половината им тяло е отнесено, и започват да пицят. Веднага след залпа се чуват само крясъците на умиращите и пронизителното скрибуцане на разбития корпус.

Не се свиква с това — с изригването на корабно оръдие, което отваря пробойна в цялото ти съществуване. Номерът обаче е да се съвземеш бързо. По-бързо от врага. Така оцеляваш.

Намирахме се край брега на нос Буена Виста в Куба, когато англичаните ни нападнаха. Така ги наричахме на бригантината, макар екипажът ни да се състоеше предимно от англичани и аз самият бях англичанин по рождение и по сърце. Националността обаче нямаше значение — ако си пират, си враг на Негово Величество (крал Джордж бе наследил кралица Ан), на Короната. Тоест — враг на флота на Негово Величество. И така, щом чухме вика „Платно на хоризонта!“ и видяхме червения флаг, фрегатата, пореща океана към нас, и фигурите, сновящи напред-назад по палубата ѝ, започнахме да крещим:

— Англичаните нападат! Англичаните нападат!

Корабът ни настигна бързо. Опитвахме се да обърнем и да се отдалечим от трикилограмовите му гюлета, но той ни отрязва пътя толкова отблизо, че виждахме бялото на очите на моряците му, искрящите им златни зъби и сиянието на отблясъците на слънцето по стоманените остриета, които стискаха в ръцете си.

По кила на фрегатата разцъфнаха пламъци и оръдията ѝ избумтяха. Металните гюлета процепиха въздуха. Корпусът ни застана като ранено животно. Денят бе дъждовен. Пушекът го превърна в

дъждовна нощ. Напълни дробовете ни и ни задави. Кашляхме и гъгняхме, паникьосани още повече. После дойде ред на усещането, че светът се разцепва; настъпиха миговете, когато се питаш дали си улучен, или вече си мъртъв. Навярно такава е чувството да си в небесните селения. Или по-вероятно в ада. Защото адът е пушек, огън, болка и писъци. Тоест няма значение дали си жив или мъртъв — и в двата случая си в ада.

При първия залп вдигнах длани да се защитя. За щастие. Усетих порой от дървени трески, които иначе щяха да продупчат лицето и очите ми. Ударната вълна ме блъсна назад, препънах се и паднах. Обсипвах ни с цилиндрични гюлета — дълги железни пръчки с топки от двете страни, способни да натрошат всичко, стига да паднат достатъчно близо. Свършиха си работата. Очевидно не възнамерявах да се качват на кораба ни. Като пирати ние нанасяхме възможно най-малко щети на набеязаната жертва. Целта ни бе да я вземем на абордаж и да я разграбим — дори ако се налага да чакаме няколко дни. Трудно се плякосва потъващ кораб. Англичаните обаче — поне тези — или знаеха, че не носим съкровища, или им беше все едно. Искяха просто да ни унищожат. И се справяха отлично.

Изправих се с мъка на крака, усетих нещо топло да се стича по ръката ми, погледнах надолу и видях кръв да капе по палубата от малка рана, отворена от остра треска. Разкривил лице, издърпах треската и я захвърлих на палубата. После, забравил болката, се възрях с присвити очи през мъглата от барутен дим и дъждовната пелена.

Английските моряци нададоха победоносен възглас и корабът им се изравни с нашия. Затрецяха мускети и пистолети. Полетяха гранати, експлодиращи по палубата, нанасящи още повече поражения и сеещи още по-невъобразим хаос. Задушливият пушек ни обви като мъртвешки саван. Химическите гранати излъчваха зловонни серни изпарения, които ни зашеметяваха, замъгляваха зрението ни и ни пречеха да преценяваме разстоянията в сгъстения почернял въздух.

Въпреки това го видях — качулата фигура в мантия, застанала на носа на английския кораб. Скръстил ръце, той стоеше неподвижен и излъчваше абсолютно равнодушие към случващото се около него. Прочетох го в позата и в очите му, които светеха под качулката. Очи, за втори път приковани в мен.

После пушекът погълна нападателите ни. Сражавахме се с призрачен кораб сред барутен дим, пороен дъжд и задушливи изпарения. Чувах само крясъци и трясък на трошащо се дърво. Навсякъде се валяха трупове, а кръвта им оцветяваше изпотрошените греди. През пробойна в главната палуба видях как трюмът се пълни с вода. Отгоре долетя протяжно скрибуцане. Вдигнах глава — верижно гюле бе разкъсало главното ни платно, а мъртвият съгледвач висеше надолу с главата — отнесена наполовина — от сврачето гнездо. По възжените стълби вече се катереха моряци, за да се опитат да освободят прекършената мачта. Закъснях — платното вече се диплеше във водата като дебела жена, решила да се изкъпе в морето.

Най-сетне пушекът се поразнесе и забелязахме, че британската фрегата ни заобикаля, подготвяйки се за стрелба от десния борд. В този момент обаче късметът ѝ изневери. Преди да заеме позиция, вятърът, разнесъл дима, стихна и надутите платна на фрегатата увиснаха. Тя забави ход, предоставяйки ни втори шанс.

— Подгответе се за стрелба! — извиках.

Членовете на екипажа ни, които още се държаха на крака, се втурнаха към оръдията. Аз се заех с въртящия се топ. Дадохме залп по беззащитната фрегата и нанесохме почти толкова поражения, колкото тя ни причини. Сега беше наш ред да тържествуваме. Поражението се бе превърнало не точно в победа, но поне в щастливо бягство. Неколцина дори се запитаха какви ли съкровища крие британският кораб, а един-двама — оптимистичното малцинство — грабнаха абордажните куки брадви и пики, готови да издърпат фрегатата и да я превземат в близък бой.

Случилото се след това обаче провали всички планове.

— Складът с мунициите! — понесе се вик. — Ще пламне!

Тази новина предизвика крясъци и аз погледнах от поста си до въртящото се оръдие към носа на кораба, където около пробойна в кила се виеха пламъци. Междувременно от кърмата долетяха виковете на капитана ни — Брама — а от задната палуба на срещуположния кораб мъжът в робата запретна ръкави. Буквално. Разпери ръце и с един къс скок се озова върху парапета на фрегатата, а със следващия кацна върху нашия кораб. За миг ми заприлича на орел, развял мантия и разперил ръце като криле. После видях капитан Брама да пада. Ръката на надвесения над него качулат мъж се отдръпна назад и от

ръкава му изскочи скрито острие. Гледах острието като хипнотизиран. Изглеждаше оживяло в светлината на пламъците, лумнали по палубата. Качулатият го заби в капитан Брама. Аз продължавах да се вирам в него, стиснал сабята си. Чувах приглушените викове на моряците, опитващи се безуспешно да попречат на огъня да достигне склада с мунициите. „Ще пламнат — помислих си разсеяно. — Ще избухнат.“ Английският кораб бе съвсем близо и експлодиралите бурета с барут несъмнено щяха да разбият и него. Предусещах го, ала като далечна, бледа представа. Бях омагьосан от качулатия ангел на смъртта, дочакал невъзмутимо да настъпи моментът за удар. Капитан Брама умря светкавично. Убиецът вдигна поглед от мъртвеца и очите ни се срещнаха отново, само че този път нещо озари чертите му. Той се изправи, с един плавен скок прескочи трупа и се спусна към мен.

Вдигнах сабята, решен да не потегля без борба към неведомите селения. В същия момент откъм кърмата на кораба — по-точно от склада, където моряците очевидно не бяха успели да потушат пожара и пламъците бяха достигнали мунициите — се чу оглушителна експлозия. Взривната вълна ме помете от палубата, описах дъга във въздуха и усетих мига на пълното умиротворение — не знаех дали съм жив или мъртъв, дали крайниците ми са на местата си, ала ми беше все едно. Не знаех къде ще се озова — дали ще си счупя гърба, стоварвайки се върху корабна палуба, дали ще се нанижа на пречупена мачта, или ще падна в пъкъла на пламналия склад. Или ще цопна в морето — както и стана.

Жив, мъртъв, в несвяст или в съзнание — както и да е. Не пропаднах надълбоко. Виждах морската повърхност — бързотечен калейдоскоп от черни и сиви петна и яркооранжевите силуети на горящите кораби. Край мен потъваха трупове с ококорени очи, сякаш изненадани от смъртта. След тях се влачеха черни кървави шлейфове, черва и жили като пипала. Счупена бизанмачта се въртеше във водата и влачеше към дъното телата, заплетени в такелажа.

Помислих си за Каролин. За татко. За приключенията, които преживях на „Император“. За Насау, където властваше само един закон — законът на пиратите. И разбира се, как под опеката на Едуард Тач се превърнах от капер в пират.

23.

Мислех за всичко това, докато потъвах и пред отворените ми очи пробягваха тела и корабни отломки. Наблюдавах ги равнодушно, сякаш някой друг е заел мястото ми. Хвърляйки поглед назад, разбирам какво съм преживял в този кратък миг, докато се носех към дъното. Бях изгубил желанието да живея.

Едуард ме бе предупредил какви опасности крие експедицията. Посъветва ме да не тръгвам.

— Капитан Брама не е стока. Запомни ми думите — каза.

Излезе прав. Щях да платя за глупостта и алчността си с живота си.

После го намерих отново — желанието да продължа. Открих го, сграбчих го. Разтърсих го. Прегърнах го и оттогава не съм го изпускал. Краката ми заритаха, ръцете ми загребаха и аз се заиздигах към повърхността. Подадох глава и си поех дълбоко дъх — за да вдишам, ала и при вида на разрухата около мен, Английската фрегата потъваше, обгърната от пламъци. Малки огньове озаряваха океана, докдето поглед стига, но водата щеше скоро да ги угаси. Отвсякъде ме заобикаляха отломки и мъже — оцелелите, разбира се.

После, точно както се опасявах, акулите нападнаха и се разнесоха кръсъци — отначало ужасени, а после, щом акулите започнаха да атакуват по-дръзко и да се хранят — все по-оглушителни болезнени писъци. Страдалческите викове по време на битката не бяха нищо в сравнение с воплите, огласящи сега почернелия от сажди въздух.

Аз бях от щастливците, чиито рани не бяха достатъчни да привлекат вниманието на акулите. Заплувах към брега. Една акула ме блъсна, ала не спря, забързана да се присъедини към пиршеството. Краката ми докоснаха перка и аз се помолих кръвта, изтичаща от мен, да не изкуши звяра и да го отклони от по-обилния гуляй. По жестока ирония на съдбата акулите нападаха първо най-тежко ранените.

Казвам „нападаха“. Знаете какво имам предвид — изяждаха ги, поглъщаха ги. Не знам колцина бяха оцелели след битката. Повечето от

тях обаче станаха храна за хищниците. Аз доплувах до спасителния бряг на нос Буена Виста и се строполих на сушата, изтощен, но изпълнен с облекчение. Ако земята не бе покрита с пясък, навярно щях да я целуна.

Шапката ми я нямаше. Любимата ми тривърха шапка, която красеше главата ми, откакто се помнех. Тогава не съзнавах, разбира се, че това е първата крачка, разделяща ме от миналото, първият знак, че се сбогувам със стария живот. Сабята обаче беше у мен, а ако трябваше да избирам кое да изгубя — нея или шапката — е, досещате се какво щях да предпочета да запазя.

И така, след като благодарих на щастливата си звезда и се ослушах за други оцелели, но чух единствено приглушени викове в далечината, аз се претърколих по гръб и в същия момент долових стон. Идваше отляво. Погледнах и установих, че източникът му е мъжът в качулатата роба. Лежеше близо до мен и също бе извадил късмет — голям късмет — че акулите не са го изяли, защото пясъкът под него червенееше от кръв. Гърдите му се надигаха и спускаха, дишаше дрезгаво на пресекулки, а ръцете му притискаха корема. Очевидно беше ранен.

— Е, хареса ли ти банята? — засмях се.

Нещо в ситуацията ми се стори смешно. Дори след толкова години странстване из моретата бристолският скандалджия продължаваше да живее в мен, запазил чувството си за хумор, колкото и да е мрачно положението. Той не ми обърна внимание. Или не схвана шегата.

— Хавана — простена. — Трябва да отида в Хавана.

Усмигнах се отново.

— Е, ще построя нов кораб и ще отплаваме.

— Ще ти платя — процеди през зъби той. — Хиляда ескудо. Нали за това ламтят пиратите?

— Продължавай, слушам те — заинтригувах се.

— Ще ми помогнеш ли или не? — настоя той.

Единият от нас бе ранен тежко и този някой не бях аз.

Изправих се и застанах до него. Предположих, че тайното му острие е скрито някъде под робата. Оръжието ми беше харесало. Останах с впечатлението, че притежателят му ще стигне далеч. Особено в моя занаят. Да не забравяме, че преди мунициите ни да

избухнат, същият този мъж се канеше да го използва срещу мен. Ще ме сметнете навярно за коравосърдечен. За жесток и безмилостен. Ала ви моля да разберете, че в моето положение човек е длъжен да оцелява на всяка цена. Добре е да запомните правилото — ако сте на палубата на подпален кораб и се каните да убивате, довършете започнатото.

Урок втори — ако не успеете да довършите започнатото, не очаквайте помощ от противника.

Урок трети — ако въпреки това помолите за помощ противника, по-добре не му се гневете.

Моля ви да вземете под внимание гореизброеното и да не ме съдите. Да разберете защо го наблюдавах толкова безучастно.

— Невъзможно е да носиш толкова злато — отбелязах.

Той ме погледна, очите му заискриха и в миг — по-бързо, отколкото очаквах и си представях — извади пистолет и го опря в корема ми. Не толкова сблъсъкът с дулото, колкото стъписването ме накараха да отстъпя назад, да се препъна и да падна по задник на две стъпки от него. Стиснал с едната си ръка раната, а с другата насочил пистолета към мен, той се изправи на крака.

— Подли пирати! — изръмжа през зъби.

Видях как пръстът му побелява върху спусъка, чух как ударникът на пистолета щраква и зачаках изстрела със затворени очи. Не го дочаках. У този мъж наистина имаше нещо неземно — изящните му движения, бързината му, облеклото му, оръжията му — ала и той беше простосмъртен, а никой простосмъртен не владее морето. Дори той не бе успял да опази барута си сух.

Изгубил предимството си, убиецът се обърна и тръгна право към дърветата. Едната му ръка продължаваше да стиска корема, а другата отместваше шубраците, които тутакси го скриха от погледа ми. За миг просто застинах вцепенен, неспособен да повярвам в късмета си — ако бях котка, днес бях използвал цели три от деветте си живота. После, без да се замисля — е, позамислих се за секунда-две, защото го бях виждал как се бие и ранен и знаех колко е опасен — се спуснах след него. Той имаше нещо, което исках да притежавам. Тайното острие.

Чух го как си проправя път през джунглата и без да обръщам внимание на клоните, шибаци ме през лицето, и на корените, готови да ме препънат, ускорих ход. Протегнах ръка да се предпазя от плесника на дебело зелено листо с размерите на банджо и видях

кървав отпечатък от длан върху него. Добре. Бях на прав път. Някъде отпред долетяха крясъците на подплашени птици, стрелкащи се из короните на дърветата. Казах си, че е безсмислено да се тревожа, че ще му изгубя дирите — тромавата ми плячка разбунваше цялата джунгла. Гъвкавите му плавни движения явно бяха изгубени в сляпата борба за оцеляване.

— Последваш ли ме, ще те убия — чух го да вика.

Усъмних се. Доколкото виждах, дните му на убиец бяха приключили. Оказах се прав. Стигнах поляна, където го сварих превит одве от болезнената рана. Опитваше се да прецени накъде да поеме, ала шумоленето на храсталака го накара да се обърне към мен. Бавно и с мъка, като старец, страдащ от колики. Частица от някогашната му гордост се върна и в очите му просветна упорита дързост. От десния му ръкав със свистене се показва тайното острие и просия в сумрака под дърветата. Острието навярно бе изпълвало противниците му със страх, а да всяваш страх означава да си спечелил наполовина битката. Разковничето е да уплашиш врага. За жалост способността му да вдъхва ужас си бе отишла заедно с дните му на убиец. Изтощението и сгърчената му от болка фигура бяха превърнали робата, качулката и дори острието в безобидни вещи. Не изпитах удоволствие, че го убивам, а и навярно не заслужаваше смърт. Капитанът ни бе жесток, безпощаден мъж, любител на камшика. Дотолкова всъщност, че лично изпълняваше присъдите. Обичаше и друго наказание — „да назначава островни губернатори“, както го наричаше, и което означаваше, че изоставя провинилите се моряци на безлюдни острови. Никой, освен родната му майка нямаше да тъгува за него. Мъжът в робата всъщност ни бе направил услуга. Ала се канеше да убие и мен. А помните ли първия урок — решиш ли да убиеш някого, довърши започнатото. Той го разбираше, сигурен съм, когато умираше. След това го пребърках. И да, тялото му още бе топло. И не, не се гордея от постъпката си, ала не забравяйте, че бях — и съм — пират. Открих кожена кесия. „Хмм — помислих си, — скрито съкровище.“ Изсипах съдържанието на вързопа на земята, та слънцето да го изсуши. Оказа се, че няма съкровище. Странен кристален куб с отвор от едната страна — украшение вероятно (по-късно разбрах какво представлява и ми стана смешно как съм го взел за дрънкулка). Няколко карти и писмо със

счупен печат. Прочетох го и осъзнах, че държа ключа към всичко, което исках от загадъчния убиец.

Сеньор Дънкан Уолпоул,
Приемам щедрото Ви предложение и очаквам с нетърпение пристигането Ви.

Ако наистина притежавате желаната от нас информация, ще Ви възнаградим пребогато.

Не съм виждал лицето ви, но смятам, че ще позная облеклото, с което тайният Ви орден е прочут.

Елате бързо в Хавана. И бъдете сигурен, че ще Ви посрещнем като брат. За мен е чест най-сетне да се срещна с вас, сеньор, да стисна ръката Ви и да Ви нарека „приятел“. Подкрепата Ви за тайната ни и благородна кауза е неоценима.

Ваш покорен слуга — губернатор Лауреано Торес-и-
Аяла

Прочетох писмото още веднъж. После трети път за всеки случай. „Торес, губернатор на Хавана, а?“ — помислих си. — „Ще ви възнаградим богато.“

В ума ми вече се оформяше план.

Погребях Дънкан Уолпоул. Дължах му поне това. Отиде си от белия свят, както се бе появил в него — гол — защото се нуждаех от дрехите му, за да осъществя замисъла си. И макар да го казвам аз, те ми прилегнаха съвършено. Изглеждах добре в робата. Подходящо за ролята.

Да я изиграя обаче беше съвсем друг въпрос. Как щях да се превъплътя в мъжа, за когото исках да се представя? Е, вече ви обясних какво особено впечатление оставяше. Закопчах тайното острие за китката си и се опитах да го извадя като него. Не стана. Напрегнах памет да си представя как го правеше и да повторя движенията му. Тръсваше ръка. По странен начин очевидно, за да не се извади случайно острието. Тръснах ръка. Завъртях я. Размърдах пръсти. Напразно. Острието упорито отказваше да се подаде. Изглеждаше красиво и страховито, ала не искаше да ми служи.

Почудих се какво да направя? Да го разнасям с мен и да продължавам да пробвам? Да се надявам, че в крайна сметка ще налучкам тайната му? По-скоро не. Усещах, че е свързано с древна мъдрост, която може да ме предаде. С натежало сърце го захвърлих и се обърнах към гроба, който бях изкопал за жертвата си.

— Господин Уолпоул, отивам да прибера наградата ви.

24.

На другата сутрин ги видях на брега на нос Буена Виста — шхуна, закотвена в залива, лодки, плуващи към брега, и сандъци, издърпани на сушата или от мъжете с отчаяни изражения и завързани ръце, насядали по пясъка, или от отегчените английски войници, които ги пазеха. С трета лодка пристигнаха още войници, слязоха и също застанаха да охраняват пленниците.

Не бях сигурен защо са заловени. Определено не приличаха на пирати. По-скоро бяха търговци. Както и да е. Разбрах, щом доплава следващата лодка.

— Капитанът замина за Кингстън — каза един от войниците, наконтен като другарите си с мундир и тривърха шапка и въоръжен с мускет. — Нареди ни да конфискуваме кораба на този дръвник и да го последваме.

Аха. Англичаните искаха кораба на пленниците. Действаха като пирати.

Търговците обичат хапването не по-малко от пиенето. Обикновено са закръглени. Един от пленниците обаче изглеждаше побузест и по-пълн от спътниците си — явно „дръвникът“, споменат от англичаните. По-късно разбрах името му — Стив Бонет. Седеше втренчен в пясъка, сякаш се чуди как се е озовал в такова положение и как ще се измъкне. Дочул думата „Кингстън“ обаче, той се наежи и вдигна глава.

— Не, не, пътуваме към Хавана. Търговец съм и...

— Млъкни, проклет пират! — изнервеният му пазач загреба пясък с крак и го ритна в лицето на клетника.

— Сър, с екипажа ми просто слязохме за вода и провизии.

После по причина, известна само на тях, спътниците на Стив Бонет избраха точно този момент да побегнат. Или да се опитат да избягат. Със завързани ръце скочиха на крака и се втурнаха към дърветата, между които се криех и наблюдавах сцената. Войниците от своя страна тутакси вдигнаха мускетите.

Между стволовете засвистяха куршуми. Един от търговците падна сред фонтан от кръв и мозък. Друг се строполи тежко с предсмъртен писък. Един от войниците притисна дулото на пушката си в главата на Бонет.

— Кажи ми защо да не ти пръсна черепа? — изръмжа той.

Горкият Бонет, обвиняваха го в пиратство, щеше да остане без кораб, а току-виж му пратили и стоманено топче в мозъка. Той направи единственото, на което е способен човек на негово място — заекна, заломоти, нищо чудно и да се е подмокрил.

— Аз... аз... ммм...

Извадих сабята си и изскочих измежду дърветата, огрян гърбом от слънцето. Войниците ахнаха. Не знам как съм изглеждал в ореола на слънцето с развята мантия и размахал сабя, ала англичанинът застина. Поколеба се за миг. Миг, който му струва живота.

Замахнах нагоре, разкъсах мундира и разпилях червата му върху пясъка. Завъртях се, набрал инерция, и забих острието в гърлото на войника, застанал най-близо. Отстраних двамина, преди да успеят да мигнат. Третият беше на път — нанизах го на сабята, той се свлече от нея и умря, гърчейки се на земята. С другата си ръка измъкнах камата от колана и я забих в окото на четвъртия. Той падна назад с ужасен писък. От дръжката, стърчаща от главата му, бликна кървав фонтан и оцвети зъбите в крещящата му уста.

Всички войници бяха изстреляли куршумите си по побягналите търговци и макар да не презареждаха бавно, бяха по-мудни от мен. Това е проблемът на войниците на Короната. Разчитат твърде много на мускетите, а те са страхотни за схватки с туземки, ала не и при близък бой с кавгаджия, закален в бристолските гостилници.

С два решителни замаха убих следващия войник, преди да успее да се прицели. Последният оцелял беше първият, съумял да стреля. Чух как куршумът профучава край носа ми и реагирах като подплашен звяр, сечейки бясно ръката му, докато не изпусна мускета и не падна на колене, умолявайки ме за пощада. Смълчах го, забивайки сабята в гърлото му. Той падна ничком, гъргорейки и напоявайки пясъка с кръв. Дишах на пресекулки, плувнал в пот под робата, но знаех, че съм се справил добре. И когато Бонет ми благодари, задето съм го спасил, той не говореше на Едуард Кенуей, фермер от Бристол. Бях започнал начисто. Бях Дънкан Уолпоул.

Оказа се, че Стив Бонет не само е изгубил екипажа си, а и не умее да управлява кораб. Бях спасил кораба му от англичаните, ала в крайна сметка го завладях аз. Имахме обща цел. И двамата искахме да стигнем до Хавана. Шхуната му беше бърза, а той — бърлив, но приятен събеседник. Затова сключихме взаимно изгодно споразумение да отплаваме заедно.

Направлявах кораба, а той ми разказваше за себе си. Разбрах, че е богат, но неуравновесен мъж, очевидно заинтригуван от съмнителни начини за печалба. Постоянно ме разпитваше за пиратите.

— Повечето ловуват в пролива между Куба и Испаньола — обясних му, сдържайки напушилия ме смях.

— Често казано, не се страхувам да ме нападнат пирати — обяви внезапно той. — Корабът ми е малък и не нося нищо ценно. Захарна тръстика, меласа, ром... такава ми е стоката.

Спомних си другарите си и се засмях.

— Никой пират не би се отказал от буре с ром.

Хавана беше равнинно пристанище, заобиколено от гори и високи палмови дървета с пищни зелени корони, полюшващи се леко от вятъра, сякаш махат за поздрав на шхуната ни, плаваща към дока. Белите каменни къщи с червени керемидени покриви в оживения град изглеждаха разнебитени, изсушени от слънцето и обрулени от морския бриз.

Пуснахме котва и Бонет се залови за работа — по-точно да поддържа приятелските отношения с бившите ни врагове, испанците, посредством най-старата дипломатическа тактика — продавайки им стока.

Явно познаваше града, та вместо да тръгна сам, почаках дипломатическата му мисия да приключи и се съгласих да го придружа до кръчмата. Докато вървахме, ми хрумна, че старото ми аз — Едуард Кенуей — би очаквало с нетърпение да влезе в гостилницата и да утоли жаждата си.

Не усещах обаче желание да пия и се чудех защо, докато прекосявахме знойните хавански улици, проправяхме си път през забързаното гъмжило и срещяхме подозрителните погледи на старците по праговете. Не бях направил кой знае какво — бях взел чуждо име и носех чужди дрехи, ала сякаш ми бяха предоставили втори шанс да стана... да стана мъж. Все едно Едуард Кенуей е бил репетиция, която

да ме научи какви грешки допускам. Дънкан Уолпоул обаче щеше да осъществи мечтата ми.

Стигнахме кръчмата. Гостилниците от миналото на Едуард бяха тъмни сгради с ниски тавани и сенки, подскачащи по стените; посетителите им се привеждаха над халбите и говореха шепнешком. Тук обаче, под кубинското слънце, грееше открита гостилница, пълна с моряци с обветрени лица и жилави тела, закалени през месеците в открити води. Имаше и закръглени търговци — приятели на Бонет, разбира се — и местни: мъже и деца разнасяха плодове за продан, а жените се опитваха да продават себе си.

Един мръсен пиан моряк ме изгледа злобно, когато седнах, а Бонет отиде да поговори с познат. Сигурно не хареса вида ми — след враждата с Блейни бях свикнал с подобни неща — или пък беше добродетелен човек и не одобри факта, че отмъкнах бирата на заспал пияница.

— Как да ти помогна, приятелю? — попитах го над ръба на питието си.

Морякът примлясна.

— Виж ти! Уелсец в страната на дагосите^[1]! — отбеляза завалено. — И аз съм англичанин. Чакам да ме мобилизират за следващата война.

— Щастливец е крал Джордж, а? — присвих устни. — Смрадливец като теб да му размахва знамето!

— Копеле! — процеди той и с блеснали от слюнката устни се приведе към мен, лъхвайки ме на вкисната бира. — Виждал съм те! Сдушил си се с пиратите в Насау, нали?

Застинах. Погледнах към Бонет, застанал с гръб към мен. После обходих с очи кръчмата. Изглежда никой не беше чул. И аз се престорих на оглушал. Досадникът обаче се приведе още по-близо до лицето ми.

— Да, да, виждал съм те... — Гласът му прозвуча по-силно, двамата моряци на съседната маса погледнаха към нас. — Ти си, да... — изкрещя пискливо.

Изправих се, сграбчих го, изтръгнах го от стола и го сплесках до стената.

— Затваряй си човката, преди да я напълня с куршуми!

Помътнелите очи на моряка се втренчиха в мен. Не даде признак да ме е разбрал. Присви очи, съсредоточи се и отбеляза:

— Едуард? Така ти беше името, нали?

Мамка му. Най-добрият начин да накараш дрънкало в хавайска кръчма да замълчи е да прокараш нож по гърлото му, да го сриташ в слабините или да избереш моя метод — удар с глава. Челото ми срещна лицето му и следващите му думи умряха върху ложе от счупени зъби. Той се смъкна в несвяст на пода.

— Кучи син! — чух вик зад мен и се обърнах.

Озовах се срещу друг червенолик моряк. Разперих ръце. „Не искам неприятности.“ Ала не успях да възпра юмрука му. В следващия момент се опитвах да надникна зад плътната червена завеса от болка, спуснала се пред очите ми. Дойдоха още двама моряци. Завъртях се и се сниших заплашително, печелейки ценни секунди, за да се опомня. Извадих наяве Едуард Кенуей, погребан дълбоко в мен. Защото навсякъде по света — в Бристол, в Хавана, където и да било — пиянската свада си е пиянска свада. Казват, че практиката шлифова и макар да не претендирам за съвършенство, бойните умения, придобити през разгулното ми юношество, взеха връх и не след дълго тримата моряци лежаха накуп и стенеха сред изпочупени мебели, годни само за подпалки.

Точно си изтупвах праха от дрехите, когато проехтя вик:

— Войници!

В следващия момент направих две неща — първо, хукнах из хаванските улици, за да избягам от червендалестите мъже с мускети, и второ, напомних си да внимавам да не се изгубя.

Постигнах и двете, а по-късно се върнах при Бонет в гостилницата и разбрах, че войниците не само са взели захарта му, но са отнесли и кесията на Дънкан Уолпоул, която смятах да занеса на Торес. По дяволите!

Щях да преживея загубата на захарта. Ала не и на кесията.

[1] Епитет, отнасящ се до италианците, испанците и португалците. — Б.ред. ↑

25.

Хавана е място, където си свободен да се шляеш, без да предизвикваш ничие внимание. Става дума за нормалните дни. В дните, когато бесят пирати обаче — на площада, където се издига бесилото — шляенето е не само очаквано, но и препоръчително. Мирният договор между Англия и Испания не бе постигнат лесно, ала по някои въпроси двете страни бяха единодушни. Първо — и двете страни например мразеха пиратите. И второ — предпочитаха да ги виждат обесени.

На ешафода пред нас стояха трима пирати със завързани ръце и се кокореха уплашено през примките пред тях. Недалеч от тях чакаше испанецът, наречен Ел Тибурон — грамаден мъж с брада и мъртви очи, който никога не говореше, защото не можеше — беше нем. Гледах ту него, ту осъдените мъже. После отвърнах безсилно поглед. Помислих си, че само благодарение на Божията милост не съм на тяхно място.

А и бездруго не бяхме дошли на площада заради тях. С Бонет бяхме опрели гърбове о избеляла от слънцето каменна стена и си придавахме вид на безделници, съзерцаващи света в очакване, на екзекуцията, а всъщност подслушвахме разговора на испанските войници, застанали до нас.

— Още ли искаш да огледаш стоката, която конфискувахме вчера? Имало сандъци с английска захар...

— Да, взели са я от барбадоския търговец.

— Дънкан — прошепна ми Бонет, — говорят за захарта ми.

Погледнах го и кимнах, благодарен за превода. Войниците продължиха да обсъждат снощното сбиване в кръчмата. Междувременно испанският офицер обяви от ешафода за какви престъпления ще бъде наказан първият мъж и заключи безизразно:

— Осъден си на смърт чрез обесване.

Даде знак на Ел Тибурон, който дръпна лоста, капаците под краката на осъдените зейнаха, телата им паднаха и на площада се понесе глух ропот. Насилих се да погледна към трите поклащащи се трупа, затаил неволно дъх, в случай че слуховете за изпразването на

червата са верни. После щяха да изложат телата на осъдените на показ за назидание. По време на пътешествията си с Бонет вече бяхме ставали свидетели на такива зрелища. Управниците по света държаха да демонстрират нетърпимостта си към пиратите.

Потях се под робата, но се радвах, че съм предрешен. Отдалечихме се от площада, получили необходимата информация от експедицията до ешафода. Стоката беше в крепостта. Значи там трябваше да отидем и ние.

Високата сива каменна стена се издигаше над нас. Наистина ли спираше слънчевите лъчи, или бях жертва на илюзия? Независимо дали се лъжех или не, се чувствахме вледенени и нищожни под сянката и като изоставени деца. Кубинците, испанците или който там бе построил внушителната Кастийо де лос Трес Рейес дел Моро, явно е знаел как да издигне страховита крепост. На около сто и петдесет години, тя бе построена да векува и изглеждаше, сякаш ще остане непокътната и след още сто и петдесет години. Погледнах към морето и си представих как оръдията на военен кораб бомбардират стените. Почудих се щяха ли да нанесат сериозни поражения? Едва ли, помислих си.

Е, аз нямах военен кораб. Имах търговец на захар. Затова се налагаше да се вмъкна по-незабелязано вътре. Предимството ми бе, че никой с всичкия си не би пожелал да се озове зад тъмните заплашителни стени, защото там испанските войници изтръгваха с мъчения признания от пленниците си и навярно извършваха масови екзекуции. Само глупак би влязъл доброволно там, където слънцето не прониква и никой не ще чуе писъците му. Въпреки това нямаше как просто да прекрачим прага и да попитаме: „Ще ни кажете ли, ако обичате, къде държите плячкосаната стока? Изгубих кесия с важни документи и странен кристал“.

Слава богу, че ги има проститутките. Не защото имах нужда от жена, а понеже бях измислил начин да проникнем вътре — в крепостта, имам предвид. Дамите на нощта имаха основателна причина да бъдат от другата страна на стената. Нямаше по-подходящ съучастник от тях.

— Приятелка ли си търсиш, гринго? — попита ме жена с ярко начервени устни, гърди, преливащи от деколтето, и премрежен поглед, изпълнен с обещания.

Поведох я настрани от стените на крепостта.

— Как ти е името? — поинтересувах се.

— Името ли, сеньор?

— Говориш ли английски?

— Не, не английски.

— Ала разбираш езика на златото, нали? — усмихвах се.

Да, оказа се, че Рут владее езика на златото. Почти до съвършенство. Както и приятелката ѝ Жаклин.

Бонет се навърташе край нас с лукаво изражение. Представих му дамите и след няколко минути крачехме храбро към главната порта на крепостта. На най-горното стъпало се обърнах към стихващата врява и жегата на хаванските улици, смекчени от дебелите камъни и високите наблюдателни кули на крепостта, която излъчваше злост като митичните чудовища от моряшките легенди, таящи се в океанските дълбини — грамадни и смъртоносни. „Престани“, укорих се. Поддавах се на страха. Нали имахте план? Сега бе време да го осъществим.

В ролята на навъсен сводник и телохранител аз наложих с юмрук малката странична врата до портата в зачаках да се отвори. Двама испански войници, въоръжени с мускети с щикове, излязоха и изгледаха бдително от главата до петите мен и Бонет и особено похотливо — Рут и Жаклин.

Аз си изиграх добре ролята, придавайки си заплашителен вид. Рут и Жаклин от своя страна ги възнаградиха с най-неустоимия си чар. Задачата на Бонет бе да говоря — на английско-испански жаргон, част от който разбирах, а останалото научих по-късно.

— Приятелките ми не владеят испански, та ме помолиха да говоря от тяхно име и от името на колегата ми — посочи ме. — Той охранява дамите.

— Лъжа!

Затаих дъх, чувствайки се сякаш размахваме табела, уличаваща измамата ни. Лъжа!

Двамата войници погледнаха към момичетата, които — подкрепени със злато и по няколко чаши ром — им изпратиха кокетни въздушни целувки. Професионалното им изпълнение обаче не убеди напълно стражите. Те понечиха да ни отпратят и да потънат отново в търбуха на дебнеция сив звяр. Бонет обаче произнесе вълшебната дума — Ел Тибурон. Обясни на войниците, че лично езекуторът е повикал момичетата, и те пребледняха и се спогледаха нервно.

Бяхме го видели как действа, разбира се. Не е необходимо никакво умение да дръпнеш лост, ала се изисква известна — как да се

изразя? — безпощадност да дръпнеш лост, който изпраца трима мъже в небитието. Неслучайно самото споменаване на името на Ел Тибурон предизвикваше страх.

Бонет намигна и добави, че Ел Тибурон харесва португалски момичета. Рут и Жаклин продължиха да изпълняват ролите си — разкикотиха се и изпъчиха изкусително гърди.

— Ел Тибурон е дясната ръка на губернатора. Охранява го лично — каза подозрително единият войник. — Защо смятате, че е в крепостта?

Преглътнах. Сърцето ми заби лудешки. Стрелнах с поглед Бонет. Информацията му куцаше.

— Друзе — усмихна се той, — наистина ли смяташ, че губернатор Торес би одобрил тази среща? Ел Тибурон ще си търси нова работа, ако губернаторът разбере, че има вземане-даване с проститутки. А да ги покани в имението на губернатора... е, би било самоубийство. — Бонет се озърна наляво и надясно, а войниците наостриха слух да чуят още тайни. — Тези сведения ви поставят в деликатно положение, господа. От една страна, знаете нещо за Ел Тибурон — най-опасния мъж в Хавана — за което навярно би платил или убил... — Бонет замълча, за да им даде възможност да обмислят думите му. — Би платил или убил, за да го запази в тайна — повтори. — От вас зависи как ще се възползвате от информацията. Ясен ли съм, господа?

На мен ми прозвуча като безсмислено бръцолевене, ала явно оказа желаното въздействие върху стражите, които най-сетне отстъпиха настрана и ни пуснаха да влезем. И ние влязохме.

— Отидете в столовата — обади се единият войник, сочейки алеята, виеща се над двора, където стояхме. — Кажете им, че търсите Ел Тибурон. Ще ви упътят. И внимавайте дамите да се държат прилично, та да не разкриете истинското естество на посещениято си.

Бонет му се усмихна раболепно и се поклони, като същевременно ми кимна коварно. Отдалечихме се от стражите, паднали в капана ни. Заизкачвах се по стъпалата с надеждата, че се сливам достатъчно с обстановката. Крепостта поне изглеждаше притихнала — ако не броим стражите, не се мяркаха почти никакви войници. Повечето явно бяха в столовата. Аз се насочих право към склада с пляката, където едва се сдържах да не издюдюкам

възторжено, щом намерих непокътната кесията с документите и кристала. Прибрах я в джоба си и се озърнах. Триста дяволи. Помещението изглеждаше доста празно за склад. Освен кесия с няколко златни монети (които също отидоха в джоба ми) видях само сандъците със захарта на Бонет. Огледах ги. Нямахме как да ги вземем. Съжалявам, Бонет, ще го отложим за друг път.

След няколко минути се върнах при Бонет и жените. Те бяха решили да не рискуват да влизат в столовата и ме чакаха, сновейки нервно по алеята. Успокоен от появата ми, Бонет дори не се сети да попита за захарта — удоволствието щеше да почака. Избърса потта, оросила челото му, и ни поведе надолу към стълбите и двора, където приятелите ни, стражите, се спогледаха, щом ни видяха.

— Бързо се върнахте...

Бонет сви рамене.

— Разпитахме в столовата, но от Ел Тибурон нямаше и следа. Навярно е станала грешка. Сигурно е задоволил желанията си другаде.

— Е, ние ще съобщим на Ел Тибурон, че сте идвали — каза един от войниците.

— Да, но не забравяйте да сте дискретни — кимна одобрително Бонет.

Двамата стражи кимнаха, а единият дори се престори, че си заключва устата — щяха да опазят тайната ни.

По-късно с Бонет отидохме на пристанището. Корабът му се полюшваше до нас. Подадох му кесията с монетите, която откъгнах от крепостта. Реших, че така е редно — да го възмездя за захарта. Все пак не съм толкова лош.

— Е, не изгубих кой знае колко — сви рамене той, но взе кесията.

— Дълго ли ще останеш? — попитах го.

— Няколко седмици. После се връщам към еднообразното ежедневие в Барбадос.

— Не се предавай на отегчението. Отплавай за Насау. Живей волно — посъветвах го.

Той вече бе стигнал до средата на мостика, а новият му екипаж разпъваше платната.

— В Насау, казват, гъмжало от пирати — засмя се Бонет. Царувала анархия.

— Не, не анархия. Свобода — поправих го, замислен за Насау.
Той се усмихна.

— Е, това би било истинско приключение. Но не. Не. Аз съм съпруг и баща, имам отговорности. Животът не е само развлечение и авантюри, Дънкан.

За миг бях забравил мнимата си самоличност и ме обзеха угризения на съвестта. От самото начало Бонет ми помагаше всеотдайно. Не знам какво ме прихвана. Вина, предполагам. Както и да е, казах му.

— Хей, Бонет. Истинското ми име е Едуард.

— Аха — подсмихна се той. — Дънкан е тайно име за тайната ти среща с губернатора.

— Да, с губернатора — кимнах. — Точно така. Доста дълго го оставих да чака.

Запътих се право към резиденцията на губернатора — просторно имение зад високи стени и метални порти, далеч от гълчавата на Хавана.

— Казвам се Дънкан Уолпоул. От Англия съм. Идвам при губернатора. Очаква ме — обясних на стражите.

— Да, господин Уолпоул, влезте, моля — подканиха ме те.

Лесно беше.

Портата проскърца протяжно в летния зной, пристъпих вътре и бях възнаграден с първо впечатление как живее другата половина от човечеството. Навсякъде имаше палми и ниски статуи върху каменни постаменти, чуваше се бълбукане на вода. Разточителната пищност на имението контрастираше ярко на заплашителната строгост на крепостта.

Двамата стражи крачеха почтително, ала бдително зад мен. С оскъдния си испански долавях части от разговора им. Очевидно бях закъснял с няколко дни и бях „асасино“ — подчертаваха думата по странен начин.

Вървах с изопнати рамене и вирната брадичка, мислейки си, че се налага още известно време да играя ролята си. Харесваше ми да бъда Дънкан Уолпоул — да загърбя Едуард Кенуей, и дори понякога се замислях дали да не се сбогувам завинаги с него. Несъмнено исках да запазя част от Дънкан за спомен — робата му например, бойния му стил, поведението му.

Сега обаче исках най-много наградата му.

Влязохме във вътрешен двор, който ми напомни смътно крепостта. Там обаче имаше само гол плочник и сенчести алеи, а губернаторският приличаше на оазис на скулптурата, потънал в буйна зеленина и с декоративни колони, издигащи се на фона на тъмносиньото небе и знойното слънце в далечината.

В двора вече имаше двама мъже. И двамата добре облечени — явно от висшето общество. „По-трудно ще ми е да ги заблудя“, помислих си. До тях стоеше поставка за оръжия. Единият се

прицелваше с пистолета си в мишена. Другият почистваше своето оръжие.

Чуха ни да влизаме и стрелецът погледна към нас, раздразнен, че го разсейваме. После тръсна рамене, съсредоточи се отново, присви очи и стреля.

Изстрелът отекна в двора. Изплашените птици го аплодираха. Струйка дим се издигна от самия център на мишената, поклащаща се леко върху триножника. Стрелецът погледна приятеля си със суха усмивка и получи в замяна повдигане на веждите — речникът на богатите. После насочиха вниманието си към мен.

„Не забравяй, че си Дънкан Уолпоул“, казах си, стремейки се да срещна спокойно изпитателните им погледи. „Дънкан Уолпоул. Опасен мъж. Равен с тях. Пристигнал по покана на губернатора.“

— Добра среща, сър — усмихна се широко мъжът, който си почистваше пистолета. Имаше дълга прошарена коса, прибрана на тила, и лице, прекарало много часове под знойното слънце. — Вие сте Дънкан Уолпоул, нали?

Спомних си как говореше Уолпоул — изискано, като добре образован мъж.

— Да, аз съм Дънкан Уолпоул — отвърнах и интонацията ми прозвуча фалшиво дори на мен.

Зачаках събеседникът ми да насочи вече заредения пистолет към мен и да заповяда на стражите да ме арестуват. Той обаче отбеляза:

— Знаех си. Удс Роджърс, приятно ми е. — Прекоси двора и ми протегна длан, твърда като дъбова дъска.

Удс Роджърс. Бях чувал за него и пиратът в мен пребледня, защото Роджърс бе страшилище за моите побратими! Бивш капер, дал дума да заличи пиратите от лицето на земята и организиращ безмилостни набези срещу тях. Несъмнено би поискал да види обесен пирата Едуард Кенуей.

„Но ти си Дънкан Уолпоул“, напомних си отново, погледнах го в очите и поех крепко ръката му. Не бях пират. О, не. Наредих си да пропъдя тази мисъл. С Роджърс бяхме равни, идвах по покана на губернатора.

Вътрешният ми глас, макар и успокоителен, замлъкна стреснато, защото осъзнах колко любопитно ме наблюдава Роджърс с

въпросителна полуусмивка, сякаш му е хрумнало нещо и се чуди дали да го сподели.

— Съпругата ми явно няма набито око — каза най-сетне той, позволил на любопитството да надделее.

— Моля?

— Съпругата ми. Преди няколко години сте се запознали на бала с маски, организиран от семейство Пърси.

— А... Да, да.

— Каза ми, че сте „дяволски красив“. Очевидно е излъгала, за да предизвика ревността ми.

Засмях се, сякаш оценявам искрено шегата. Да се обидя ли, че не ме смята за дяволски красив? Или да се радвам, че ще сменим темата. Погледнах пистолета и избрах второто. Представих се на втория мъж — смугъл французин с непроницаемо изражение на име Жулиен Дюкас, който ме обяви за „почетен гост“ и спомена някакъв „Орден“, в който ще се включа. Пак ме нарекоха асасин.

Отново подчертаха думата по странен, неразгадаем начин. Асасино. Асасин.

Французинът се усъмни гласно доколко искрен е духовният ми прелом и желанието ми да премина в „Ордена“. Спомних си писмото до Уолпоул: „Оценяваме подкрепата ви за тайната ни и благородна кауза“. За каква тайна и за каква благородна кауза ставаше дума?

— Няма да ви разочаровам — отвърнах колебливо.

Честно казано, нямах ни най-малка представа за какво говори. Искях да предам кесията с едната ръка и да взема торбата със злато с другата. И толкова. Понеже засега нямаше такива изгледи, се помолих наум някой да наруши мълчанието, защото измамата ми всеки момент щеше да излезе наяве. С облекчение видях как по лицето на Удс се разлива широка усмивка — усмихваше се сигурно по същия начин при вида на пиратските глави в примката на бесилото — потупа ме по гърба и настоя да взема участие в стрелбата.

Съгласих се охотно, готов на всичко, което да отклони вниманието им от мен, и същевременно попитах:

— Как е съпругата ви, капитан Роджърс? Тук ли е? В Хавана?

Затаил дъх, зачаках напрегнато отговора: „Да! Ето я там! Скъпа, помниш ли Дънкан Уолпоул?“.

— О, не — каза обаче той. — Разделени сме от две години.

— Съжалявам — сведох поглед, доволен от добрата новина.

— Надявам се да е добре — продължи той с едва доловим копнеж в гласа, който ми напомни за миг собствената ми изгубена любов. — Но не съм сигурен. От четиринайсет месеца преследвам пирати в Мадагаскар.

Чувал бях.

— Имате предвид Либерталия, пиратския град?

Според легендата капитан Уилям Кид спрял там през 1697 година и си тръгнал само с половината екипаж. Останалите избрали изкушението на пиратската утопия, където девизът бил: „В името на Бог и свободата“. Акцентът, разбира се, бил върху свободата. Щадели живота на пленниците, убивали възможно най-малко, поделяли си трофеите по равно, независимо от ранга. Звучеше прекалено добре, за да е истина. Мнозина смятаха Либерталия за митично място, ала други ме уверяваха, че съществува.

— В Мадагаскар се натъкнах по-скоро на останките от тъжна оргия — засмя се Роджърс. — Свърталище на престъпници. Дори бездомните кучета изглеждаха засрамени от състоянието на така наречения град. Колкото до трийсетимата му обитатели, не мога да твърдя, че носеха дрипи, защото всъщност бяха голи. Живееха като туземци.

Представих си Насау, където разгулът не беше на почит — поне не преди залез-слънце.

— И как се справихте с тях? — поинтересувах се невинно.

— Много лесно. Повечето пирати са по-невежи от маймуни. Просто им предложих избор. Да ги помилват и да се върнат в Англия бедни, ала свободни, или да увиснат на бесилото. Отне известно време да потушим съпротивата на най-закоравелите престъпници, но успяхме. В бъдеще се надявам да използвам същата тактика и на Карибите.

— Насау сигурно ще е следващата ви мишена.

— Много сте прозорлив, господин Дънкан. Всъщност още щом се върна в Англия, ще се кандидатирам за емисар на крал Джордж на Бахамите. Ще заема губернаторския пост, разбира се.

Ясно. Насау наистина бе следващата стъпка. Заплаха грозеше мястото, което смятах за свой духовен дом — под формата на корабно

оръдие, на стрелба от мускети или само на перо и мастило, ала все пак заплаха.

Успях да се представя добре при стрелбата. Самодоволството насочи мислите ми отново към наградата. Вземех ли парите, щях да се върна в Насау и да предупредя Едуард Тач и Бенджамин, че Удс Роджърс е хвърлил око на Бахамите и на малката ни пиратска република. И че скоро ще дойде да вземе своето.

После отвори хакутия и Роджърс възкликна:

— Браво! Добър стрелец си, Дънкан. Добър колкото с тайното острие, предполагам.

„Тайно острие — помислих си объркано. — Какво тайно острие?“

— Къде ти е острието, Дънкан? — любопитства Дюкас, втрепен в няколко скрити кинжала, подредени в кутията — остриета като онова, което неохотно захвърлих на брега на нос Буена Виста. — Не съм виждал по-зле снаряжен асасин.

Пак асасин. Асасин.

— О, повреди се, за съжаление. Непоправимо — отговорих.

Дюкас посочи оръжията в кутията.

— Избери си тогава — предложи лукаво.

И дали френският акцент ме подвеждаше, или наистина предложението прозвуча по-скоро като заплаха? Запитах се откъде ли са взели остриетата? От други асасини, разбира се, като Уолпоул, който смяташе да предаде побратимите си. Ала в какъв Орден възнамеряваше да се включи?

— Това са трофеи — обясни Жулиен.

„Оръжия на мъртви мъже“, уточних мислено. Бръкнах в кутията и извадих едно. Острието проблесна и ремъците му се обвиха около китката ми. Едва тогава ми хрумна — искаха да го използвам. Да ме видят в действие. Да ме подложат на изпитание или да се позабавляват — все едно. Налагаше се да покажа умения с оръжие, с каквото никога не се бях сражавал. Отначало се поздравих, че съм изхвърлил кървавото острие на Дънкан (щеше да ме издаде!), ала сега се проклех, че не съм го запазил (за да се упражнявам и да свикна с него). Изопнах рамене под робата на Дънкан Уолпоул. Досега бях самозванец. Сега трябваше да се преобразя наистина. Да стана Дънкан Уолпоул. Те ме наблюдаваха как закопчавам острието. Нескопосаната ми шега как съм

изгубил форма предизвика учтив, но безрадостен смях. Най-сетне опасях ремъка около китката си и оставих ръкава ми да се спусне над дланта. Присвих пръсти да наместя кинжала, ослушвайки се за издайническото щракване на оръжието. В деня, когато се изправихме един срещу друг, острието на Уолпоул беше мокро. Кой знае — нищо чудно наистина да е било повредено. Това обаче — смазано и излъскано до блясък — явно щеше да е по-сговорчиво. Помолех се да бъде. Въображението ми нарисува израженията им, ако не успеях да го извадя. „Сигурен ли си, че си този, за когото се представяш? Стража!“

Инстинктивно се озърнах, търсейки най-близкия път за бягство. Прииска ми се да бях оставил проклетата кесия с документи там, където я бях намерил. Прииска ми се изобщо да не бях имал вземане-даване с Уолпоул. Какво му имаше на живота на Едуард Кенуей? Бях беден, ала поне бях жив. Сега можех да съм в Насау, да обмислям набези с Едуард Тач и да си плакна очите с Ан Бони в „Олд Ейвъри“.

Едуард ме предупреди да не заминавам с капитан Брама. Обясни ми, че Брама е негодник. Защо не го послушах, по дяволите?

Гласът на Жулиен Дюкас ме изтръгна от размишленията.

— Дънкан — произнесе го „Данкон“, — ще ни демонстрираш ли техниката си?

Подлагаха ме на изпитание. С всеки въпрос, с всяко предизвикателство ме подтикваха да се доказвам. Засега издържах теста. Не блестящо, ала с що-годе прилични резултати.

Сега обаче излязохме от двора и се озовахме в нещо като наскоро построена тренировъчна площадка. Високи палми се редяха от двете страни на затревена поляна. В единия ѝ край бяха поставени мишени, а зад тях сияеше изкуствено езерце като озарен от слънцето син поднос. Зад чепатите стволове на палмите се раздвижиха сенки — още стражи — в случай, че се опитам да побягна.

— Направихме тренировъчната площадка във ваша чест — обясни Роджърс.

Преглътнах. Домакините ми застанаха очаквателно в единия край на поляната. Роджърс държеше пистолета — уж нехайно, но пръстът му не слизаше от спусъка — а дясната ръка на Жулиен стискаше дръжката на сабята, препасана в колана му. Фигурите зад дърветата застанаха неподвижно, бдително. Дори чуруликането на птиците и жуженето на насекомите сякаш секна.

— Жалко ще е да си тръгнем, без да ви видим какво умеете. —
Удс Роджърс се усмихваше, ала очите му студенееха.

По ирония на съдбата не знаех как да използвам единственото оръжие, с което разполагах. „Няма значение. Ще ги надвия и без него“, рекох си. За стария бристолиски кавгаджия те бяха просто двама нехранимайковци пред кръчмата. Представих си как се биеше Уолпоул — как сетивата му попиваха всяка промяна в обстановката и как би съумял да обезвреди тези двамата, а после да нападне стражите, преди да са вдигнали мускетите си. Да, и аз щях да се справя, да ги изненадам неподготвени. Помислих си, че сега е моментът. Сега! Напрегнах тяло и отметнах ръка да нанесе първия удар.

Острието изскочи от канията.

— Браво, Дънкан! — похвали ме Роджърс и заръкопляска, а погледът ми обходи него, Дюкас и моята сянка върху тревата.

Силуетът ми изглеждаше страховито с извадения кинжал. А и вече знаех как да го използвам — напрягайки мускулите и под, и над лакътя.

— Впечатлен съм — призна и Дюкас.

Пристъпи напред, улови ръката ми и с opakото на дланта си много внимателно прибра острието на канията му.

— Направи го пак!

Без да отлепям очи от него, отстъпих назад и заставах в същата поза. Този път не разчитах на късмета и макар още да не бях усъвършенствал техниката, бях уверен, че ще успея. Не ме питайте защо бях толкова сигурен. Просто знаех. И разбира се, кинжалът щракна, изскочи навън и просия злоещо в лъчите на следобедното слънце.

— Малко е шумно — усмихнах се самодоволно. — В идеалния случай не се чува нита звук. Иначе го бива.

Последваха нови предизвикателства, но вече ги изпълнявах за собствено удоволствие, а не за да ги убедя. Най-сетне изпитанията приключиха и стражите се отдалечиха. Дори Дюкас, който носеше мнителността си като любим стар смокинг, се поуспокои. Когато напуснахме импровизираната тренировъчна площадка, разговаряше с мен като с отдавнашен приятел.

— Асасините са те обучили добре, Дънкан — отбеляза той.

Асасините, помислих си. Така значи наричаха организацията, в която Уолпоул е членувал, но е смятал да предаде. Но защо да ги предава и в замяна на какво — това бе въпросът.

— Избра отличен момент да ги напуснеш.

— Пое огромен риск — възхити се Роджърс. — Опасно е да предадеш асасините.

— Е, опасно е и да пиеш, но алкохолът ме привлича неудържимо — отвърнах помпозно. Той се разкикоти, а аз погледнах към Дюкас: —

Какво ви води в Хавана, сър? Помощник на губернатора ли сте?

— Ммм, аз... Как да ви обясня? Продавам оръжия. Търгувам с откраднати пушки и муниции.

— Нещо като браконьер — додаде услужливо Роджърс.

— Пушки, саби, гранати. Доставям всякакви средства за убиване — уточни французинът.

В този момент стигнахме терасата, където за пръв път видях губернатор Торес — седемдесетинагодишен, ала не дебел както повечето богати мъже. Кафявото му сбръчкано лице с козя брадичка бе обрамчено от оредяла бяла коса, причесана напред. Стиснал в шепа чашката на дълга лула, той четеше през кръглите си очила писмо, което държеше в другата. Не ни погледна. Не веднага. За оглеждането се погрижи едрият брадат мъж, застанал търпеливо до дясното му рамо — скръстил ръце, неподвижен като статуите в двора и десет пъти по-каменен. Познах го тутакси, разбира се. Предишния ден го бях видял да изпраща в отвъдното трима пирати. А тази сутрин се бях представил за сводник, осигурил му леки жени. Беше испанецът — Ел Тибурон. Вече бях свикнал с изпитателните погледи на домакините ми, но неговите очи сякаш проникваха до самата ми сърцевина. Преди да ги отлепи от мен, ме обзе абсолютна сигурност, че не само е разговарял със стражите в крепостта, ами те са ме и описали най-подробно. Очаквах да ме посочи и да попита защо съм ходил в крепостта.

— Велики майсторе Торес — наруши мълчанието Роджърс, — господин Дънкан Уолпоул пристигна.

Торес вдигна глава и ме изгледа над рамките на очилата си. Кимна и подаде писмото на Ел Тибурон — слава богу, защото испанецът най-сетне отклони очи.

— Очаквахме ви преди седмица — отбеляза Торес, но не особено раздразнено.

— Извинете, губернаторе — отвърнах. — Нападнаха ни пирати и потопиха кораба ни. Пристигнах вчера.

Той поклати замислено глава.

— Жалко... Ала успяхте ли да спасите от пиратите това, което ми обещахте?

Кимнах и си помислих: „С едната ръка давам кесията, с другата взимам парите“. Извадих кожената торбичка и я сложих върху ниската

масичка до коленете на Торес. Той смукна от лулата, развърза я и извади картите. Бях ги виждал, разбира се — не ми говореха нищо. Както и кристалът. За Торес обаче очевидно означаваша много. Несъмнено.

— Невероятно! — възкликна удивено той. — Асасините разполагат с повече ресурси, отколкото си представях...

Той взе кристала и го огледа от всички страни с присвити очи. Украшението или каквото там представляваше... е, за него явно не беше украшение. Той прибра картите и кристала в кесията и махна на Ел Тибурон. Испанецът пристъпи напред и взе кесията. Торес протегна длан и се ръкува въодушевено с мен.

— Приятно ми е най-сетне да се запознаем, Дънкан. Добре дошъл! Елате, господа. Да поговорим. Хайде...

Поведе ни към къщата като стари приятели. Нито дума за проклетата награда. Мамка му! Замесвах се все повече в нещо, в което не исках да участва.

Застанахме около голяма маса в кабинет в главната сграда — аз, Торес, Ел Тибурон, Дюкас и Роджърс.

Ел Тибурон, който не се отделяше от господаря си, държеше дълга тънка кутия, подобна на табакера за пури. Въобразявах ли си, или очите му наистина не се отлепаха от мен? Прозрял ли е измамата, или е просто бдителен? „Сър, един мъж в роба ви търсеше в крепостта.“

Опасенията ми навярно бяха безпочвени. Освен него всички други в стаята изглеждаха спокойни. Отпиваха от питиетата, които Торес им поднесе, и бърбеха дружелюбно, докато той приготвяше своето. Като добър домакин губернаторът се бе погрижил да връчи пълни чаши първо на гостите си, но се почудих защо няма прислуга. Бързо се сетих — вероятно заради естеството на заниманието ни. Атмосферата беше ведро — поне засега — ала Торес бе поставил страж пред вратата на стаята с жест, който сякаш казваше: „Всичко, изречено вътре, е предназначено само за нашите уши“. Жестът му засилваше тревогата ми с всеки изминал миг. Прииска ми се да бях обмислил по-добре думите в писмото му за „подкрепата за тайната и благородна кауза“. Зарекох се следващия път, когато ми хрумне да приема чужда самоличност, да заобикалям отдалеч благородните каузи. Особено ако са тайни благородни каузи.

След като напълни и своята чаша, Торес вдигна тост:

— Събрахме се най-после. Граждани на Англия, Франция, Испания. На тъжни, корумпирани империи от Стария континент.

После даде знак на Ел Тибурон. Той отвори кутията, която държеше, и я остави върху масата. Върху червено кадифе блестеше метал. Каквото и да имаше вътре, изглеждаше ценно. Усмивката на Торес изчезна, искрите в очите му помръкнаха и той подхвана със сериозно и тържествено изражение някаква неведома, ала явно значима церемония.

— Сега обаче сте тамплиери, тайните, но истински управници на света. Протегнете ръце.

От жизнерадостната атмосфера нямаше и помен. Оставихме питиетата. Приблжих бързо до масата, забелязал, че другите застават около нея. После, протегнал ръка, си помислих: „Аха, тамплиери са значи“. Сега ми се струва странно, но тогава ме обзе успокоение — повярвах, че в тайното им общество няма нищо зловещо. Глупав клуб като всеки друг, пълен със заблудени надути глупци, чиито грандиозни амбиции („тайни, но истински управници на света“, как не!) са въздух под налягане, извинение за ламтежа им за безсмислени титли и дрънкулки.

Какви ли дребнави кроежи ги вълнуват, почудих се. И открих, че ми е все едно. А и защо да ме е грижа? Аз се подчинявах само на пиратския закон. Радвах се на абсолютна свобода. Следвах правила, разбира се, но те бяха правилата на морето и да ги спазваш бе въпрос на нужда, на оцеляване, а не на перчене със социално положение, с лъскави шарфове и шутовски жезли. Запитах се защо си съперничат с асасините. Открих, че и това не ме интересува. Да, успокоих се. Не ги взех на сериозно. Торес сложи първия пръстен на ръката на Дюкас.

— Помни дълга си. Да водиш заблудените души към пътя на умиротворението.

Сложи втория пръстен на Роджърс:

— Насочвай разблудните желания, докато страстите в сърцата охладнеят.

Въздух под налягане, рекох си пак. Празни, безумни брътвежи, с каквито се печели незаслужен авторитет. Погледнах ги каква важност си придават. Глупави мъже, подведени от самотнението си, неспособни да прозрат, че важността им се простира до стените на имението и свършва там. На никого не му пука, приятели. Никой не дава пет пари за тайното ви общество.

Торес се обърна към мен. Сложи ми третия пръстен с думите:

— Да подтикваш заблудените умове към благоразумни, трезви мисли.

„Трезви“, повторих наум. Ама че майтап!

После погледнах пръстена и веселието ми се стопи. Внезапно спрях да смятам тамплиерите за глупаво тайно общество, чието влияние не се простира по-далеч от домовете им, защото пръстенът се оказа същият като на Бенджамин Причард — капитана на кораба на компанията „Ийст Индия“. Същият пръстен, който носеше мъжът с

качулката, предвождал групата, която опожари татковата ферма. И двамата ме бяха предупредили, че в света действат велики и могъщи сили. И ненадейно се замислих, че каквито и да са причините за съперничеството им, аз не съм на страната на тамплиерите, а на асасините.

Ала не биваше да прибързвам.

Торес отстъпи назад.

— Да започваме работа, окрилени от Бащата на мъдростта — рече той. — Преди десетилетия Съветът ми възложи задачата да намеря в Новия свят забравеното място, което предците ни наричали Обсерваторията. Вижте... — Върху масата пред него бяха разгърнати документите от кесията. — Вижте тези изображения и ги запомнете — продължи Торес. — Те разказват много древна и много важна история. От две десетилетия се опитвам да открия Обсерваторията. Смята се, че там е скрит инструмент с невероятна мощ. Някаква сфера, приспособление, позволяващо да се наблюдава всеки мъж и всяка жена на земята, където и да се намира. Представете си какво би означавало да притежаваме такава сила. С това приспособление за нас няма да има тайни. Ще сложим край на лъжите и измамите. Ще се възцари справедливост. Чиста и ненакърнена справедливост. Това е обещанието на Обсерваторията. И то ни се полага.

Ето как разбрах за пръв път за Обсерваторията.

— Знаем ли къде е? — попита Роджърс.

— Скоро ще разберем — отговори Торес, — защото заловихме единствения, който знае. Мъж на име Робърте. Наричат го Мъдреца.

Дюкас се подсмихна презрително.

— От четирийсет и пет години никой не е зървал истински Мъдрец. Сигурен ли си, че този не е мним?

— Убеден съм — увери го Торес.

— Асасините ще му се притекат на помощ — вметна Роджърс.

Погледнах документите върху масата. Рисунките изобразяваха древна раса, изграждаща нещо — Обсерваторията навярно. Роби дълбаеха скалите и носеха огромни каменни блокове. Чертите им бяха и човешки, и не съвсем човешки. Едно обаче знаех със сигурност — в ума ми се зараждаше план. Тази Обсерватория, на която тамплиерите държаха толкова много... Струваше ли си? По-точно каква полза би извлякъл от нея някой, решен да отмъсти на хората, опожарили родния

му дом? Малкият кристален куб също лежеше върху масата. Огледах го замислено както тогава, на; брега на нос Буена Виста. Торес се протегна и го взе, отговаряйки същевременно на Роджърс:

— Асасините ще му се притекат на помощ, да, но благодарение на Дънкан и информацията, която ни предостави, асасините вече няма да ни създават проблеми. Утре всичко ще се изясни, джентълмени. Тогава ще се срещнете лично с Мъдреца. А сега... да пийнем.

Домакинът ни посочи масата с питиетата и когато им видях гърбовете, аз се пресегнах крадешком към документите и прибрах в джоба си страница от манускрипта — рисунка на Обсерваторията. Точно навреме. Торес се обърна и ми подаде чаша.

— Ще намерим Обсерваторията заедно, защото нейното могъщество ще сваля от тронове им кралете, ще постави на колена духовенството и сърцата и умовете на хората ще бъдат наши.

Пихме.

Пихме заедно, макар и в чест на съвсем различни стремежи.

30.

Поканиха ме на другия ден да се срещна със „събратята си тамплиери“ на северното пристанище. Там щяла да пристигне флотилията, пренасяща ценности — включително възнаграждението ми — и да обсъдим по-нататъшните си планове.

Кимнах, за да оставя впечатление, че съм предан на каузата тамплиер, готов да съзаклятничка с новите си другари, каквито и да са кроежите им. Всъщност — между нас да си остане — не възнамерявах да им помагам да „властват над всеки мъж и всяка жена на света“, а да прибера парите, да съчиня правдоподобно извинение и да си тръгна. Очаквах с нетърпение да похарча възнаграждението и да споделя събраната информация с побратимите ми в Насау. После щях да открия Обсерваторията, да взема скритото в нея съкровище и така да доведе тамплиерите до падение. Първо обаче трябваше да си получа парите.

— Добро утро, Дънкан — поздрави ме Удс Роджърс от кея.

Ниско в небето, слънцето още не успяваше да разпръсне свежата прохлада на изгрева. От Мексиканския залив подухваше лек бриз. Тръгнах след Роджърс, ала чух вик:

— Едуард! Ехо! Едуард!

За миг помислих, че някой се е припознал. Дори погледнах през рамо да потърся с очи въпросния Едуард. После си спомних. Аз бях Едуард. Глупакът Едуард, изпитал нелепо чувство за вина и споделил тайната си с най-голямата уста в Хавана — Стив Бонет.

— Намерих купувач за останалата захар. Добра сделка сключих — извести ме той от другия край на кея.

Помахам му в отговор — чудесна новина — усещайки впитите в мен очи на Роджърс.

— Нарече те Едуард — отбеляза той и любопитната усмивка, която бях забелязал предния ден, пак заигра по устните му.

— О, това е търговецът, с чийто кораб пристигнах — обясних със заговорническо намигване. — За всеки случай се представих с фалшиво име.

— Аха... Хитър ход — съгласи се Роджърс, ала не изглеждаше убеден.

Олекна ми, когато се отдалечихме от главното пристанище и се присъединихме към групата тамплиери — същите, които вчера ме посрещнаха в имението на Торес. Ръкувахме се — пръстените на ордена сияеха нови-новенички върху пръстите ни — и си кимнахме дружески. Бяхме братя, братя от тайно общество. После Торес ни поведе към редица рибарски колиби. Във водата пред тях се поклащаха завързани лодки. Не се мяркаше жив човек. Мястото бе изцяло на наше разположение — неслучайно, разбира се. Торес ни посочи последната колиба в редицата, пред която стояха стражи. Вътре върху обърнатата щайга седеше Мъдреца — брадат, с дрипави дрехи и с отчаян, ала същевременно предизвикателен поглед. Видях как израженията на „другарите“ ми се променят. По лицето на Мъдреца се четеше борба между поражение и дързост, но и реакцията на тамплиерите ми се стори противоречива — те отвърнаха на изпепеляващия му поглед със смесица от съжаление и страхопочитание.

— Ето го — прошепна Торес почти благоговейно, независимо дали го усещаше или не. — Човекът, когото и тамплиерите, и асасините издирват от десетилетие. — Обърна се към Мъдреца: — Казаха ми, че името ти е Бартольмю Робърте? Вярно ли е?

Робърте, или Мъдреца, или както там се наричаше, не продума. Изглежда гневно Торес. Без да отлепя очи от него, губернаторът протегна ръка. Ел Тибурон остави в дланта му кристалния куб. Е, сега щях да разбера предназначението му. Торес проговори отново на Мъдреца:

— Знаеш какво е това, нали?

Нито дума от Бартольмю Робърте — Мъдреца сякаш бе онемял. Навярно се досещаше какво ще последва. Торес даде нов знак и Ел Тибурон обърна втора щайга. Губернаторът седна върху нея с лице към Мъдреца. Един срещу друг, само дето първият властваше над Хавана, а вторият имаше диви отшелнически очи, прокъсани дрехи и вързани ръце. Торес се протегна към тях и поднесе кристала към палеца на Мъдреца. Погледите на двамата се срещнаха безмълвно за миг. После пръстите на Торес направиха нещо с палеца на Робърте и капка кръв потече в кристала. Наблюдавах, несигурен на какво всъщност ставам свидетел. Мъдреца сякаш не почувства, никаква болка, ала очите му ни

обходиха, проклинайки ни един по един, включително мен. Погледът му бе изпълнен с такава ярост, че едва устоях на порива да отстъпя назад. Защо, по дяволите, им трябваше кръвта на този клетник? Какво общо имаше той с Обсерваторията?

— Легендите гласят, че за да се влезе в Обсерваторията, е необходима кръв на Мъдрец — прошепна Дюкас, сякаш прочел мислите ми.

Операцията приключи и Торес се изправи. Олюля се леко и ни показа кристала. Озарен от светлината, пълният с кръв куб оцвети дланта му в червено.

— Имаме ключа — обяви той. — Остава само да намерим мястото. Господин Робърте навярно ще ни ориентира. — Махна на стражите. — Отведете го в имението ми.

И толкова. С облекчение загърбих сцената, където се разигра зловещата процедура. Поехме обратно към главното пристанище, където бе пристигнал кораб. Надявах се да е донесъл наградата ми, надявах се от все сърце.

— Такава суетня около Робърте! — обърнах се към Торес с уж нехаен тон. — Заслужава ли наистина Обсерваторията толкова усилия?

— Да — отвърна той. — Обсерваторията крие безценен инструмент, създаден от расата на Предците.

Представих си древните рисунки, които разгледах в имението. Предците на Торес ли изобразяваха?

— Искане ми се да видя свършека на драмата, но се налага да се възползвам от благоприятните ветрове и да отплавам към Англия — каза Роджърс.

Торес кимна. Искрите в очите му се разгоряха отново.

— Разбира се, капитане. Пожелавам ви бързина и сполука.

Двамата се ръкуваха. Братя. Братя от тайно общество. После Роджърс се ръкува и с мен и се отдалечи, за да продължи да изпълнява ролята си на страшилище на пиратите навсякъде по света. Знаех, че ще се срещнем отново. Надявах се обаче да е по-скоро късно, отколкото рано.

Моряците от новопристигналия кораб приближиха до Торес и му подадоха нещо, подозрително напомнящо възнаграждението ми. Само дето кесията не изглеждаше тежка, както си я представях.

— Смятай я за първата надница от дългосрочно сътрудничество.
— Торес ми подаде съмнително леката кесия. — Благодаря.

Поех я предпазливо, досетил се от тежестта, че предстои следваща порция, а под следваща порция имам предвид и пари, и нови предизвикателства.

— Добре е да присъстваш на разпита утре. Отбий се по пладне
— каза Торес.

Ясно. За да прибера останалите пари, трябваше да видя как изтезават отново Мъдреца. Сбогувах се с Торес, но постоях още малко на дока, потънал в размисъл. После си тръгнах да се подготвя. Бях решил да спася Мъдреца.

Питам се защо. Искам да кажа — защо просто не взех парите и не поех право на североизток към Насау? Защо не си плюх на петите и не се върнах при Едуард, Бенджамин и удоволствията на „Олд Ейвъри“. Искане ми се да отговоря, че ме подтикваше благородно желание да освободя Мъдреца. Ала имаше и друго. Все пак той можеше да ми помогне да намеря Обсерваторията и приспособлението, следящо всички хора. Колко ли щеше да струва такъв уред? Продадох ли го на подходящия човек, щях да забогатея, да стана най-богатият пират в Западните Индии. Да се върна при Каролин, натрупал състояние. Реших навярно да го спася, подтиквам от алчност. Хвърляйки поглед назад, вероятно и двете подбуди си казаха думата. Както и да е, скоро щях да се разкайвам за взетото решение.

31.

По тъмно стените на губернаторското имение приличаха на черна ивица под сивото беззвездно небе. Насекомите скрибуцаха пискливо и почти заглушаваха ромоленето на водата и шумоленето на палмовите дървета. Огледах се бързо наляво и надясно — бях избрал момента да приближа до стената така, че да не се натъкна на стражите — подскочих, улових се за ръба ѝ, полежах върху нея секунда да си поема дъх и да се ослушам за тичащи стъпки, викове „Стой!“ и свистене на саби, измъкнати от ножниците. Не се чуваше нищо, освен скрибуцането на насекомите, водата и шепота на нощния вятър в короните на дърветата. Прехвърлих се от другата стана — в имението на губернатора на Хавана. Прекосих градините като призрак и стигнах до главната сграда. Притиснах се до стената на вътрешния двор. Върху дясната си ръка усещах успокоителното присъствие на скритото острие, а през гърдите ми бяха препасани пистолетите. Къса сабя висеше от колана ми. Бях скрил лице с качулката на робата. Чувствах се невидим. Смъртоносен. Щях да нанеса удар на тамплиерите, но освобождаването на Мъдреца нямаше да разчисти сметките ми с тях — не се равняваше на злото, което братята им ми бяха причинили. Това бе само началото. Първият удар. После щях да разбера къде се намира Обсерваторията и да я открия преди тях. А това бе далеч по-сериозен удар. Щеше да ги заболи. Щях да си представям как се гърчат от болка, докато си броя парите.

Наложи се да предположа къде Торес държи затворника си. С доволство установих, че предположението ми е правилно. Застанах пред малката постройка, отделена от имението с висока стена. Странно. Вратата зееше отворена. Вмъкнах се вътре. Горящите факли в нищите по стените осветяваха касапница. Петима войници лежаха мъртви на земята с дупки в гърлата и накълцани гърди. Където и да бяха заключили Мъдреца, едно бе сигурно — той вече не беше тук. Твърде късно чух звук зад мен и не успях да парирам удара. Политнах напред и се приземих тежко по лице. Съумях обаче да запазя достатъчно присъствие на духа и да се претърколя веднага. Копие се

заби в пръстта, където се намирах преди миг. Стискаше го изненадан войник. Скочих на крака, сграбчих го за раменете и го завъртях. Прекърших дръжката на копие с крак и го забих в него. Той се отпусна като риба на сухо, нанизан на собственото си копие. Нямах време да се насладя на предсмъртната му агония. Нападна ме втори войник, ядосан, както се ядосва човек, видял приятеля си да умира.

„Сега — помислих си. — Да видим дали работи безотказно.“
Щрак!

Скритото острие изскочи и аз посрещнах с него сабята на войника, отблъснах я и с обратен замах му прерязах гърлото. Измъкнах сабята си от колана точно навреме да парирам удара на третия нападател. Зад него стояха двамина с мускети, а до тях Ел Тибурон наблюдаваше схватката с извадена, ала отпусната до хълбока сабя. Видях как единият войник разкривява лице — изражение, което познавах от моряците на корабите, завързани за моя. Той стреля точно щом забих и сабята, и скритото острие във войника и същевременно го завъртях пред мен. Куршумът от мускета улучи мъртвото му тяло. Пуснах човешкия си щит, издърпвайки камата от колана му и молейки се да не съм изгубил точността, шлифувана у дома, където часове наред хвърлях ножове по изтормозените дървесни стволоче.

Не бях изгубил форма. Обезвредих не първия войник с мускета, който вече се опитваше панически да го презареди, а втория, който падна с кама, стърчаща измежду ребрата му. В миг се хвърлих към първия и забих скритото острие в корема му. Той се закашля и умря, нанизан на стоманата. Кървави мъниста описаха дъга в мрака, когато освободих оръжието си и се обърнах да посрещна атаката на Ел Тибурон.

Атака обаче не последва. Ел Тибурон не бързаше — вместо да ме нападне веднага, просто стоеше и нехайно прехвърляше сабята си от едната ръка в другата. Добре. Щеше поне да ми спести излишните приказки. Изръмжах и се хвърлих напред, очертавайки с остриетата си полукръгове във въздуха с надеждата да го объркам, да го дезориентирам. Изражението му почти не се промени. Той раздвижи светкавично лакът и ръка и отблъсна с лекота набега ми. Съсредоточи се върху лявата ми ръка, която стискаше сабята, и преди да се усетя, оръжието отлетя от окървавените ми пръсти и тупна на земята. Оставаше ми скритото острие. Той сякаш знаеше, че не съм свикнал да

боравя с него. Зад него се струпяха още стражи и макар да не чувах думите им, беше очевидно какво казват — че не съм достоен противник за Ел Тибурон и краят ми приближава. Оказаха се прави. Последната му атака завърши с юмрук в челюстта ми. Усетих как зъбите ми се разклащат и Главата ми се замайва. Паднах първо на колене, а после се строполих в цял ръст на земята. Под робата от хълбока ми струеше кръв като пот, а болката стопяваше и последните ми капки желание да се съпротивлявам. Ел Тибурон пристъпи напред и затисна с крак ръката ми със скритото острие, приковавайки я към земята. Запитах се смътно дали скритото острие има бутон за бързо изваждане, ала и той нямаше да ми свърши работа, защото испанецът опря върха на сабята си в гърлото ми, готов за фатален удар.

— Стига! — извика някой откъм вратата на постройката.

Присвил очи, видях през кървавата пелена как стражите се отдръпват да сторят път на Торес, следван по петите от Дюкас. Двамата тамплиери избутаха Ел Тибурон настрани и с едва доловимо раздражение — разочарованието на ловец, комуто отнемат плячката — испанецът отстъпи назад. Няма да си кривя душата — раздялата с него не ме натъжи.

Дишах на пресекулки. Изплюх кръвта, събрала се в устата ми, когато Торес и Дюкас се надвесиха над мен като лекари, преглеждащи пациент, французинът ме улови за ръката — не за да ми премери пулса, както отначало си помислих, а за да разкопчае сръчно скритото острие и да го захвърли настрани. Торес ме погледна и аз се почудих дали разочарованието му е искрено, или е театър. Той хвана другата ми ръка, свали тамплиерския пръстен и го прибра в джоба си.

— Как е истинското ти име, мошенико? — попита ме.

Позволиха ми да седна — разоръжен, не представлявах заплаха.

— Капитан... Трън-в-Задника.

Изплюх се пак — този път близо до обувката на Дюкас, и той ме погледна, оголил зъби.

— Мръсен селяк.

Посегна да ме удари, но Торес го спря. Оглеждаше телата, валящи се в двора, сякаш се опитва да прецени положението.

— Къде е Мъдреца? — попита. — Ти ли го освободи?

— Не, колкото и да ми се искаше — проломотих.

Мъдреца бе спасен или от приятелите си асасини, или беше офейкал сам. Все едно, и в двата случая бе изчезнал — невредим и запазил тайната, необходима на всички ни: местонахождението на Обсерваторията. Среднощният ми излет се оказа безсмислен.

Торес ме погледна и явно съзря истината в очите ми. Беше тамплиер и следователно — мой враг, ала нещо у стареца ми харесваше или поне ми вдъхваше уважение. Навярно и той видя нещо у мен и почувства, че не сме толкова различни. Знам със сигурност, че ако решението зависеше от Дюкас, червата ми щяха да се разпилеят тутакси върху пръстта. Торес обаче даде знак на хората си.

— Отведете го на пристанището. Изпратете го в Севиля с флотилията с трофеите.

— В Севиля ли? — учуди се Дюкас.

— Да — отвърна Торес.

— Защо да не го разпитаме ние? — попита Дюкас с жестока усмивка. — За мен ще бъде удоволствие.

— Точно затова предпочитам да възложя задачата на колегите ни в Испания — отсече Торес. — Не възразяваш, нали, Жулиен?

Макар и зашеметен от болката, долових раздражението в гласа на французина.

— Не, мосю.

Все пак си достави удоволствието да ме срита в гърдите и да ми извади въздуха.

32.

Събудих се на долната палуба на голям галеон — галеон, който, изглежда, превозваше хора. Железни вериги опасваха краката ми — тежки окови се валяха по цялата палуба, някои празни, други — не.

Недалеч различавах тела в сумрака. Навярно дузина или повече, оковани като мен, ала в какво състояние, се затруднявах да преценя, съдейки по стоновете и ропота, които чувах. В отсрещния край на палубата бяха натрупани вещите на пленниците — дрехи, ботуши, шапки, кожени колани, раници и сандъци. Стори ми се, че виждах сред тях робата ми — мръсна и окървавена от нощта в имението на губернатора.

Описах ви особената миризма на трюмовете. Помните ли? Е, тук миришеше съвсем различно. На отчаяние. На страх.

— Яжте бързо — нареди глас и с глухо тупване пред босите ми крака се появи дървена купа.

После кожените ботуши на войника се отдалечиха, от капандурата, отвеждаща към горната палуба, нахлу светлина и войникът се заизкачва по въжената стълба. В купата имаше суха бисквита и купчинка овесена каша. Недалеч от мен седеше чернокож мъж и също се взираше подозрително в храната.

— Гладен ли си? — попитах го.

Той не отговори, не се пресегна към храната. Улови оковите, пристегнали краката му, и ги раздвижи много внимателно и съсредоточено. Отначало си рекох, че си губи времето, ала пръстите му се спираха — плъзгаха се между краката и железните обръчи. Той ме погледна и макар да не продума, ми се стори, че зървам болка в тях. Ръцете му се вдигнаха към устата и за момент той заприлича на миеша се котка. После обаче бръкна в овесената каша, смеси я със слюнка и намаза краката си и оковите. Сега разбрах какво прави. Наблюдавах го с възхищение и надежда как упорито маже крака си с хлъзгавата смес, докато накрая реши, че е време. Погледна ме, смълча окуражителния ми възглас, преди да изскочи от устата ми, и завъртя и дръпна едновременно. Щеше да извика от болка, ако не бе съсредоточен до

краен предел да не издава нито звук. Освободеният му крак бе покрит с гнусен слой кръв, слюнка и овесена каша. Ала беше свободен. А бездруго и двамата не искахме да ядем овесената каша.

Той погледна към въжената стълба и капандурата и двамата замръзнахме, защото ни се стори, че чуваме приближаващ страж. После чернокожият се залови с втория крак и не след дълго освободи и него. Отметнал глава назад, се вслуша в стъпките над нас, които сякаш се насочиха към капандурата, но слава богу, се отдалечиха отново.

За момент се запитах дали ще ме остави окован. Все пак бяхме непознати, не ми дължеше нищо. Защо да губи време и да рискува свободата си заради мен?

В следващия миг обаче — след мимолетно колебание, чудейки се навярно дали е разумно да ми помогне — той се примъкна до мен, подръпна оковите ми, а сетне се шмугна бързо в невидима част от трюма зад мен. Върна се с ключове. Докато отключваше оковите, ми каза името си — Адевале. Благодарих му тихо, разтърках глезени и прошепнах:

— Какъв е планът, друже?

— Да откраднем кораба — отговори кратко той.

Планът ми хареса. Първо обаче си взех робата и скритото острие. Добавих и кожени ръкавици и кожен жакет към ансамбъла.

Междувременно новият ми приятел Адевале започна да освобождава с ключовете и другите пленници. Аз взех втора връзка с ключове от гвоздей на стената и се заех да му помагам.

— Услугата върви с уловка — казах на първия, докато пръстите ми се бореха с веригите му. — Ще плаваш с мен.

— Готов съм да те последвам и в ада, друже.

Повечето мъже на палубата вече бяха свободни и вероятно войниците горе чуха нещо, защото внезапно капандурата се отвори и един страж се запуска надолу с извадена сабя.

— Хей! — извика той, ала „хей“ се оказа последната му дума.

Аз вече бях закопчал скритото си острие на китката (и за миг си помислих, че макар да съм го носил толкова кратко, ми изглежда познато, сякаш не сме се разделяли години наред) и с едно тръсване на ръката извадих кинжала, пристъпих напред и го забих дълбоко в гърдите на стража.

Не действах безшумно и чисто. Пронизах го толкова силно, че острието изскочи от гърба му и го прикова към стълбата. Издърпах кинжала и в същия момент видях ботушите на втори войник и върха на сабята му — пристигаха подкрепления и този път не се забавих. Прокарах острието под коленете му и той се свлече с писък и изпусна сабята си. С прерязан до костта крак войникът изгуби равновесие и се присъедини към другаря си, пръскайки кръв върху палубата. Бунтът вече се вихреше с пълна сила. Освободените мъже се втурнаха към купчината с конфискувани вещи и прибраха притежанията си, въоръжавайки се със саби и пистолети. Докато си надяваха припряно ботушите, започнаха и да спорят кое на кого е. Нямаше време обаче да играя ролята на справедлив съдник. Издърпах две-три уши да ги усмиря и не след дълго новият ми отряд бе готов за битка. Над нас трополяха крака и се чуваха уплашени викове на испански. Стражите също се готвеха — да потушат метежа.

Тогава се случи още нещо — корабът се разтърси внезапно. Разбрах причината — порив на вятъра. Срегнах погледа на Адевале и устните му оформиха една-единствена дума: „Буря“.

Корабът пак се разлюля. И времето се обръщаше срещу нас — трябваше да спечелим бързо битката и да завземем кораба, защото яростните повеи бяха нищо — нищичко — в сравнение с мощта на предстоящия ураган.

Честотата на първите пориви подсказваше кога ще ни удари с пълна сила. Знаех как да определя и посоката. А опитен моряк като мен би могъл да използва бурята в своя полза. Успеехме ли да отплаваме скоро, щяхме да изпреварим преследвачите си.

Да, точно така! Ужасът от урагана отстъпи място на увереността, че ще съумеем да го впрегнем в наша полза. Бурята щеше да ни помогне да се измъкнем от испанците. Прошепнах няколко думи на Адевале, той кимна и предаде плана ми на другите мъже.

Очаквах да излезем от главната капандура. Очаквах хаотично и неорганизирано нападение откъм кварталдека. Щяха да си платят, задето са ни подценили.

Наредих на неколцина мъже да застанат в основата на стълбите и да вдигат шум, сякаш се подготвят за атака, а останалите поведох към кърмата. Минахме през лазарета и тихомълком изкачихме стъпалата към камбуза. След миг се изсипахме на главната палуба и разбира се,

сварихме испанските войници неподготвени — с гръб към нас, насочили мускети към капандурата на кварталдека.

Идиоти! Нехайни идиоти, не само застанали с гръб към врага, ами и решили да използват мускети в близък бой срещу въоръжени със саби противници. Платиха със стомана в коремите си и в гърлата. Кварталдекът се превърна в бойно поле. Безмилостно използвайки предимството на изненадващата си атака, за няколко минути се оказахме заобиколени от телата на мъртви или умиращи испанци, а последните се хвърлиха отчаяно през борда.

Поспяхме да си поемем дъх. Платната на кораба бяха прибрани, ала нов порив на вятъра го разклати заплашително. Ураганът щеше да връхлети всеки момент. По палубите на другите кораби от флотилията наизлязоха войници с пики и мускети, подготвящи се да посрещнат атаката ни.

Трябваше ни по-бърз кораб от галеона, на който се намирахме. С Адевале набелязахме по-подходящ и поведохме хората си по мостика и към кея. Войниците на пристана падаха, съсечени от сабите им. Проехтя мускетен залп и неколцина от мъжете ни загинаха, но ние вече се качвахме на съседния галеон — красив кораб, който скоро щеше да стане мой.

Небето притъмня — подходящ декор за битката и ужасяващото кръвопролитие, което щеше да последва. Вятърът шибаше лицата ни. Ставаше все по-силен, налагаше ни като с чук. Испанските войници изгубиха ума и дума — ужасени както от бурята, така и от избягалите пленници, неспособни да предотвратят напора и на двете.

Сражението беше кърваво и яростно, ала кратко. Завладяхме бързо галеона. За миг се запитах дали Адевале няма да пожелае да поеме командването — при това е пълно право, защото не само ме освободи, ала и предвождаше атаката, с която завоювахме кораба. Решеше ли да стане капитан, щях да уважа желанието му и да поема по своя път. Но не. Адевале поиска да плава с мен и да ми бъде кормчия. Благодарен съм му, че избра да служи на мен, вместо да помага с уменията си на друг. Преданият Адевале никога не би въстанал срещу мен, стига да съм справедлив капитан. Знаех го от самото начало на приятелството ни, както го знам и сега, след всичките години, през които кръстосвахме моретата.

(О, само да не беше Обсерваторията! Обсерваторията ни раздели.)

Опънахме платната и отплавахме под напора на първите бурни талази. Вятърът ни блъскаше от всички посоки, докато напускахме пристанището. Застанал до руля, погледнах назад към другите кораби от флотилията. Ураганът и пороят ги връхлетяха и понеже платната им не бяха подготвени, мачтите им се люлееха като полудели махала и се прекършваха като подпалки. Въздухът застудя. В небето над нас се събираха оловни облаци, движеха се бързо и закриваха слънцето. Вълните под нас растяха ли, растяха — високи водни планини с пенести върхове. Всяка се втурваше да ни погълне, подхвърляйки ни от един бездънен морски каньон в друг. Мъжете се държаха за вратите на каютите. Неколцина нещастни моряци паднаха с писъци зад борда. Огънят в камбуза угасна. Само най-смелите и най-ловките дръзваха да се катерят по въжените стълби, за да се борят с платната. Предната мачта се пречупи. Страхувах се главната и бизанмачтата да не я последват, ала те удържаха, слава богу, и аз се помолих мълком за този бърз храбър кораб, подарен ни от съдбата.

Небето приличаше на платнище от черни облачни кръпки, през които просветваше слънцето, сякаш времето ни предизвиква, държейки в плен светлината. Ние обаче продължавахме — трима управлявах руля, други трима висяха по въжетата на мачтите, все едно се опитват да управляват огромно непокорно хвърчило. Надбягвахме отчаяно бурята. Забавехме ли се, значеше да се предадем. Да се предадем на урагана, означаваше да умрем.

Не умряхме в този ден. Ураганът разби останалите кораби от флотилията в пристанището. Само един успя да избяга — корабът с освободените пленници, които се заклеха да служат на мен и Адевале и приеха предложението ми да се насочим незабавно към Насау. Най-сетне щях да се върна в Насау, да видя Едуард, Бенджамин и пиратската република, която ми липсваше толкова много.

Очаквах с нетърпение да им покажа кораба си. Новият кораб, който нарекох „Гарвана“.

33.

Септември 1715 година

— Новият ти бриг се казва „Гарванът“? Като грозното пернато?

Всеки друг щеше да застане пред дулото на пистолета ми или да си глътне думите при вида на скритото ми острие. Не и Едуард Тач. Той още не се наричаше Черната брада. Не бе отгледал черната козина, от която щеше да произтече прочутият му прякор, ала безочието му бе запазена марка, каквато по-късно щяха да станат сплетената му на плитки брада и запалените фитили, пъхнати в нея.

Бенджамин също беше там. Седеше с Едуард под старото платно, служещо за навес на „Олд Ейвъри“ — гостилницата на хълма с изглед към пристанището, едно от най-любимите ми места на света и първото, където се отбивах, щом пуснех котва в Насау. С радост отбелязах, че градът почти не се е променил — пристанът, опасан от най-чисто син океан, отломките от плячкосани кораби по брега, по чиито мачти се вееха английски знамена, палмите, порутените колиби, внушителната крепост форт Насау с флага с череп, плющящ на върха й под напора на източния вятър... Всъщност не казвам истината — градът изглеждаше променен. По-оживен от преди — дом на деветстотин мъже и жени, седемстотин от тях пирати. Сред тях бяха и Едуард и Бенджамин, които обмисляха нападения и пиеха, пиеха и обмисляха нападения — по равно от двете.

Близо до тях седеше сам друг пират — Джеймс Кид, когото някои смятаха за син на Уилям Кид. Сега обаче вниманието ми се насочи към старите ми приятели, които станаха да ме поздравят. Тук не робувахме на формалностите, етикецията и престореното благоприличие, сковаващи другите общества. Страшилищата на Бахамите Бенджамин и Едуард ме посрещнаха по пиратски — с крепки прегръдки на размекнати стари мечки, просълзени да видят предан другар.

— Ела, моряко, седни да пийнем! — подкани ме Бенджамин.

Едуард изгледа Адевале.

— Кой е този, Кенуей?

— Адевале, кормчията на „Гарвана“.

Тогава Едуард взе на подбив името на кораба ми. Не спомена робата ми, но сигурно нямаше да ми се размине. След прегръдките и двамата, разбира се, ме огледаха изпитателно. Запитах се дали съчиняват остроумия за облеклото ми, или преценяват колко съм се променил. Когато ги срещнах за пръв път, бях момче все пак, но лекомисленият арогантен юноша, блудният син и влюбеният, ала безпътен съпруг се бе преобразил — в мъж, белязан и закален в битки, по-предпазлив, по-студен и сдържан, погребал дълбоко истинските си страсти.

Навярно двамата ми стари приятели виждаха това — как момчето е съзряло и се е превърнало в мъж.

Обясних им, че търся хора да попълнят екипажа ми.

— Тук има десетки способни мъже, но бъди предпазлив — предупреди ме Едуард. — Преди две седмици се появи кораб на краля. Моряците му създаваха неприятности и се перчеха, сякаш мястото е тяхно.

Новината не ми хареса. Удс Роджърс ли стои зад това? Авангард ли е изпратил? Или обяснението е друго? Тамплиерите? Мен ли търсеха? Или другиго? Залогът вече беше по-висок. Разбих го. Лично аз бях допринесъл мизата да се вдигне.

Докато търсех моряци за кораба си, научих туй-онуй за присъствието на англичаните на Бахамите. С Адевале разговаряхме с мъже, забелязали войници в униформи на армията на Негово Величество. Британците искаха да ни унищожат, разбира се — бяхме трън в задника им, мръсно петно върху червения им флаг. Интересът им към нас обаче явно бе нараснал. Затова при следващата ми среща с Едуард, Бен и Джеймс Кид в „Олд Ейвъри“ се оглеждах бдително за непознати лица и говорех шепнешком.

— Чували ли сте за място, наречено Обсерваторията? — попитах ги.

Често мислех за него. При споменаването му очите на Джеймс Кид проблеснаха. Изгледах го втренчено — беше млад, на двайсетина година, по-млад от мен и също като мен — с гореща кръв. Тач и Хорниголд поклатиха глави, но той кимна.

— Да, чувал съм за Обсерваторията. Стара легенда като за Елдорадо и Извора на младостта.

Подканих ги да седнем, огледах се наляво и надясно да проверя за кралски шпиони и пригладих върху масата рисунката, открадната от имението на Торес. И тримата мъже се втренчиха заинтригувано — някои повече, други по-малко или с престорено равнодушие — в поомачканото, ала все пак ясно изображение на Обсерваторията.

— Какво знаеш? — попитах Джеймс Кид.

— Било храм или гробница. Вътре имало съкровище.

— Врели-некипели! — възкликна Едуард Тач. — Приказки ли предпочиташ или истинско злато?

Едуард не искаше да участва в откриването на Обсерваторията. Така и предполагаш. Знаех го, преди да си отвори устата, по дяволите. Той предпочиташе съкровища, които да сложи на везните — сандъци, пълни с монети, ръждясали от кръвта на предишните си собственици.

— Съкровището в Обсерваторията струва повече от злато, Тач. Десет хиляди пъти по-ценно е от плячката от всеки испански кораб.

Бен също се колебаеше. С искрен интерес явно ме слушаше само Джеймс Кид.

— Крадем от краля, момче, за да храним сиромасите му, момче. Така се издържа тук — тросна се Бен и заби мръсния си сбръчкан показалец в рисунката ми. — Това не е съкровище, а фантасмагория.

— Разкрием ли тайната, ще сме подсигурени до края на дните си — възразих.

Старите морски вълци бяха солта на земята, най-добрите моряци, с които бях плавал, но им липсваше прозорливост. Обмислях удар, който да ни напълнят джобовете за няколко месеца, а аз им говорех за трофей, който ще ни уреди за цял живот! Да не споменаваме, че щеше да ме направи джентълмен — състоятелен и многообещаващ мъж.

— Още ли бленуваш за фустата в Бристол? — подкачи ме Бен, щом споменах Каролин. — Исусе, забрави я, момче! Насау е по-добро място от Англия!

Известно време се опитвах да се убедя, че е прав и се налага да се задоволя с по-реални трофеи. През дните, докато планирахме нападения, пиехме и осъществявахме плановете, после пиехме в чест на успеха и планирахме нови удари, имах достатъчно време да размишлявам върху иронията — как, застанал край масата с тамплиерските си „приятели“, ги смятах за заблудени глупци и

копнеех да се върна при събратята си пирати, които говорят направо и мислят свободно. В Насау обаче се върнах при тесногръди мъже, чиито претенции за свободолюбие бяха в разрез с действителността, с думите им и дори със символиката на черния флаг, който ми подариха един следобед под палещите слънчеви лъчи.

— Тук не развяваме знамена. Възхваляваме липсата им — заяви Едуард, взрян в „Гарвана“, където Адевале стоеше до флагщока. — Нека черният флаг е знак за предаността ти към природната свобода на човека. Вземи го! Развявай го гордо!

Черният флаг запърха, подет от вятъра, и наистина ме обзе гордост. Гордеех се с ролята си в това, което той представляваше. Бях помогнал да се създаде нещо ценно, издигащо в култ свободата — истинската свобода. Ала в сърцето ми зееше празнина. Мислех за Каролин и за злото, което ми бяха сторили. Разбираш ли, читателю, в Насау се бе завърнал друг мъж. Помниш ли погребаните надълбоко страсти? Чаках деня, в който да ги извадя наяве.

Междувременно имах и други грижи — особено заплахата за начина ни на живот. Една нощ седяхме около лагерен огън на брега. Във водата наблизко се поклащаха закотвените ни кораби — „Бенджамин“ и „Гарванът“.

— Да прием за пиратската република, момчета! — вдигна наздравица Тач. — Благодарстваме и сме свободни, недосегаеми за кралските духовници и бирници.

— Почти петстотин мъже се кълнат във вярност на насауското братство. Не е зле — вметна Джеймс Кид и ме стрелна с остър поглед, който се престорих, че не забелязвам.

— Вярно е — оригна се Тач. — Но защитата ни не е на ниво. Нападне ли ни кралят, ще ни срине.

Взех бутилката с ром, която ми подаде, вдигнах я и под лунната светлина я огледах, да не би в течността да плува утайка. Отпих, доволен от проверката.

— Тогава да намерим Обсерваторията — предложих. — Ако тамплиерите са прави и съкровището в нея наистина е толкова могъщо, ще бъдем непобедими.

Едуард се пресегна към бутилката с въздишка. Не за пръв път повдигах темата.

— Стига, Кенуей! Не подхващай пак детинската си история. Имах предвид истинска защита. Да откраднем галеон и да подредим оръдията от едната му страна. Представете си само как ще украси пристанището ни!

— Не е лесно да се открадне снаряжен испански галеон — обади се Адевале с ясен, но замислен глас. — Имаш ли някой предвид?

— Да, сър — отвърна задавено подпийналият Едуард. — И ще ви го покажа. Хубавец е. Грамаден и бавен.

Така решихме да нападнем испанския галеон. Тогава не подозирах, но така се натъкнах отново на старите си приятели — тамплиерите.

34.

Март 1716 година

Насочихме се на югоизток. Едуард твърдеше, че е забелязал галеона да плава край бахамските плитчини. Докато чакахме да го зърнем, разпитвахме Джеймс Кид за произхода му.

— Незаконен син на Уилям Кид, а? — намигна му Едуард Тач. — Истинска история ли е или небивалица?

Тримата стояхме на кърмата и си подавахме далекогледа, все едно е бутилка ром. Мъчехме се да видим нещо през мъглата на ранната вечер, толкова гъста, сякаш се взирахме през мляко.

— Така знам от мама — присви устни Кид. — Резултат съм от една страстна нощ точно преди Уилям да напусне Лондон.

Трудно бе да се прецени от тона му дали въпросът го подразни. Беше особняк. Едуард Тач например носеше сърцето си на ревера. В един момент е гневен, в следващия се смее гръмогласно. Независимо дали размахва юмруци, или раздава трошачи ребрата пиянски прегръдки, Едуард беше ясен като бял ден.

Каквито и козове да държеше, Кид ги пазеше в пазвата си. Спомних си разговора, който проведохме неотдавна.

— От хаванско конте ли открадна този костюм? — попита ме той.

— Не, сър — отговорих. — Свалих го от труп, който се перчеше и дрънкаше глупости минути преди това.

— Аха — проточи той и по лицето му се изписа неразгадаемо изражение.

Не скри обаче възторга си, когато най-сетне видяхме испанския галеон.

— Истинско чудовище е! Гледайте колко е голям! — възкликна Кид, а Едуард се изпъчи самодоволно: „Казах ли ви?“.

— Голям е — съгласи се той. — И няма да устоим дълго, ако се изправим лице в лице с него. Чуваш ли, Кенуей? Стой далеч, за да ударим, когато съдбата ни се усмихне.

— Под прикритието на тъмнината най-вероятно — кимнах, пристиснал око към далекогледа.

Тач имаше право, че корабът е красив — наистина щеше да украси пристанището ни и същевременно да ни служи като непробиваем защитен вал. Галеонът се отдалечи към петно на хоризонта, което ми заприлича на остров. Остров Инагуа, ако бях запаметил вярно картите, където малък залив осигуряваше отлично място за хвърляне на котва — идеално за снабдяване с провизии от изобилния растителен и животински свят. Едуард потвърди предположението ми.

— Познавам острова. Естествено укрепление, използвано от френски капитан на име Дюкас.

— Жулиен Дюкас? — попитах, неспособен да прикрия изненадата в гласа си. — Тамплиерът?

— Така се казва — кимна разсеяно Едуард. — Не знаех, че има титла.

— Познавам го — признах мрачно. — Виждал е кораба ми в Хавана. Забележи ли го, ще се почуди чий е сега. Не искам да рискувам.

— А аз не искам да изгубя галеона — поклати глава Едуард. — Да помислим... Най-добре е да почакаме да се стъмни съвсем, преди да скочим на борда му.

По-късно използвах възможността да се обърна към хората си. Покатерих се на мачтата и погледнах към мъжете, събрали се на главната палуба. Едуард Тач и Джеймс Кид също бяха там. Запитах се, докато ги наблюдавах отвисоко, чакайки гълчавата да стихне, дали менторът ми Едуард изпитва гордост от младото си протеже. Надявах се, защото той ме бе въвел в света на пиратите.

— Джентълмени! Както повеляват законите ни, ние не следваме сяпо заповедите на едновластни безумци, а действаме, подтиквани от всеобщото си безумие!

Възнаградиха ме с бурен смях.

— Набелязали сме внушителен галеон и го искаме за благо на Насау. Предлагам ви да гласувате. Които са „за“ да нападнем залива и да завземем кораба, да затропат с крака и да извикат „Да!“.

Мъжете изреваха одобрително, стопляйки сърцето ми.

Никой не възропта.

— Който е „против“, да изхленчи „Не“!

Никой не гъкна.

— В кралския съвет никога не е царувало такова единомислие — извиках и мъжете под мен нададоха възторжени възгласи.

Джеймс Кид и Едуард Тач също се усмихваха доволно.

Не след дълго навлязохме в залива. Тогава ми хрумна, че трябва да се погрижа за Жулиен Дюкас. Видеше ли „Гарвана“ и най-вече мен и успее ли да избяга, щеше да осведоми съмишлениците си тамплиери къде съм, а това не ме устройваше. Не и ако продължавах да се надявам да намеря Обсерваторията, а въпреки възраженията на приятелите ми аз не бях се отказал. Обмислих възможностите и накрая се реших на неизбежното — скочих през борда.

Е, не веднага. Първо споделих плана си с Джеймс и Едуард — как искам да изненадам Дюкас, преди да започне истинската атака — и тогава скочих през борда. Изплувах на брега, където се запромъквах като видение в мрака. Спомних си за Дънкан Уолпоул и за нощта, когато проникнах в имението на Торес, и се помолих днес събитията да не се развият по същия начин.

Подминах няколко групи войници. С оскъдния си испански долавях откъслечни думи. Хората на Дюкас недоволстваха, че се налага да ловуват, за да снабдят с провизии галеона. Слънцето бе залязло, когато стигнах до лагер и се сниших в гъсталака, вслушан в разговора, долитащ иззад платнен навес. Познах един от гласовете — принадлежеше на Жулиен Дюкас.

Знаех, че Дюкас има имение на острова, където несъмнено си отдъхваше след усилените битки за завладяването на света. Щом не се бе прибрал там, значи посещаваше острова за кратко, колкото да се снабди с провизии. Имаше проблем обаче. В палатката бившият ми побратим тамплиер бе заобиколен от стражи — свирепи, вероятно несговорчиви стражи, недоволни, че са длъжни да изтърпят снабдителната експедиция и на всичкото отгоре — острия език на Дюкас. Ала все пак стражи. Огледах лагера. Огънят в отсрещния край догаряше. Близко до мен имаше щайги и бурета. Огледах ги, погледнах и огнището и разбрах, че са оставени там нарочно. Надникнах — буретата наистина бяха пълни с барут. Извадих пистолета си — бях го прибрал, за да не се намокри. Барутът беше влажен, разбира се, но на разположение вече имах достатъчно муниции.

В средата на лагера стояха трима войници. На пост вероятно, ала всъщност мърмореха неразбираемо. Сигурно ругаеха Дюкас. Други войници идваха и си отиваха, увеличавайки купчината с провизии — предимно с дърва за горене, подпалки и каци с питейна вода от близък кладенец. Не точно пиршество с дивеч и прясна изворна вода, за каквото Дюкас безспорно копнееше.

Прислонен в сенките и следейки с периферното си зрение движението на войниците, аз пропълзах до буретата и пробих дупка в най-долното, достатъчно голяма да напълня шепи с барут и да насипя малка пътечка от тях до огъня, прокрадвайки се в полукръг около лагера. В другия край на полукръга се намираше палатката, където Дюкас седеше, пиеше и кроеше мащабни тамплиерски планове за завладяване на света — и крещеше на своенравните си войници.

Да. Имах огън. Имах барутна дия, водеща от огъня до гъсталака и буретата. Имах и кого да вдигна във въздуха, както и Жулиен Дюкас, очакващ момента на разплата. Оставаше ми само да избира подходящ момент, та никой от стражите да не забележи импровизирания ми фитил, преди да взриви барута.

Промъкнах се до огъня и подхвърлих разжарен въглен към барутната дия. Подготвих се за звука, който последва — стори ми се оглушителен в нощта — и благодарих Богу, че войниците също вдигат врява. После, докато съскащият пламък се отдалечаваше от мен, се помолих да не съм прекъснал неволно пътя му. Надявах се да не съм поръсил барута върху нещо влажно и никой от войниците да не се върне точно когато...

Опасенията ми се оправдаха. Войникът носеше купа, пълна с нещо — плодове, предполагам. Ала или миризмата, или шумът го сепнаха. Той спря в края на поляната и се втренчи в ботушите си, пред които тъкмо пробягваше огнената змия. Вдигна глава и устните му оформиха „О“. Преди да изкрещи за помощ обаче, аз издърпах камата от колана си и я хвърлих. За пореден път благодарих на Бога за ленивите следобедни часове, когато изтезвах дърветата у дома в Бристол, защото ножът ми го улучи някъде над ключицата — не свършено точен удар, ала свърши работа. Вместо да вдигне тревога, войникът издаде приглушен, задавен стон и падна на колене, стиснал се за гърлото. Мъжете на поляната чуха как тялото му тупва на земята и купата с плодове се търкулва. Обърнаха се към източника на шума.

Наостриха сетива и посегнаха към мускетите си, препасани през рамо, но нямаха представа какво ги чака. Така и не разбраха какво става. Свих се на топка и запуших уши с длани. Експлозията проехтя над поляната. Нещо ме удари по гърба — нещо меко и лепкаво, за което предпочитам да не мисля. Чух викове и разбрах, че прииждат войници. Прекосих тичешком поляната, обвита в гъст черен пушек, през който прелитаха живи въглени. Прескачах обезобразени и осакатени тела — повечето мъртви, други молеци се да умрат.

Дюкас изскочи от палатката като ругаеше на френски и крещеше някой да угаси пожара. Кашляше, плюеше и размахваше длан пред лицето си да пропъди мъглата от дим, жар и сажди. Присвил очи, се взря през черната пелена и видя мен. Знам, че ме позна, защото каза:

— Ти...

Една-единствена дума, преди да забия острието си в него. То не издаде нито звук.

— Помниш ли подаръка, който ми даде? — Кинжалът сякаш примлясна тихо, когато го извадих от гърдите му.

— Е, действа безупречно.

— Кучи син.

Той се разкашля и капки кръв оросиха лицето му. Около нас валеше сатанински дъжд от подпален барут.

— Смел като куршум и още по-безмозъчен — успя да проломоти той, докато живецът го напускаше.

— Съжалявам, приятелю. Не бива да рискувам да разкажеш на тамплиерите, че още съм в играта.

— Жалко, пирате! След всичко, което видя, след всичко, което ти показахме за Ордена си, ти продължаваш да живееш като невеж и заблуден бандит.

Около врата му видях нещо, което не бях забелязал преди — ключ на верижка. Дръпнах го и той се плъзна леко в шепата ми.

— До дребните кражби ли се простират амбициите ти? — присмя ми се той. — Неспособен ли си да разбереш колко са високи нашите? Да сринем всички империи! Да създадем свободен свят без паразити като теб.

Той затвори очи. Последните му думи бяха:

— Нека гориш в ад, създаден от самия теб!

На поляната зад мен се втурнаха мъже. Разбрах, че е време да тръгвам. В далечината отекнаха викове, гърмежи и трясък на стомана. Другарите ми бяха пристигнали, заливът и галеонът скоро щяха да станат наши и нощната ни мисия щеше да приключи. Скрих се в гъсталака, повтаряйки си последните думи на Дюкас: „Нека гориш в ад, създаден от самия теб!“.

Ще видим, помислих си. Ще видим.

ТРЕТА ЧАСТ

35.

Май 1716 година

Два месеца по-късно бях в Тулум на източния бряг на полуостров Юкатан. Защо бях там ли? Заради потайния Джеймс Кид и това, което ми показва на остров Сан Инагуа.

Сега разбирам, че е очаквал момента да останем насаме, след смъртта на Дюкас, кражбата на галеона и... разрешаването на въпроса, така да се каже, с оцелелите френски войници — което се свеждаше до „присъедини се към нас и стани пират или поплувай в морето“, Тач пое към Насау с испанския галеон и повечето моряци.

Аз, Адевале и Кид останахме на острова със смътната идея да оползотворим някак си залива. Аз, разбира се, се надявах да се изтягам по плажовете, пресушавайки запасите от ром, а после да се върна в Насау. О, довършили сте укреплението без мен! Жалко, че пропуснах възможността да помогна. Нещо такова.

Какво възнамеряваше Кид обаче? Е, трудно е да се каже, поне до онзи ден, когато ми заяви, че иска да ми покаже нещо, и ме поведе към руините от времето на майте.

— Странни са, нали? — отбеляза.

Не грешеше. Отдалеч приличаха на купчина камъни, ала отблизо се оказаха съвършено подредени каменни блокове със странна форма.

— От майте ли са? — попитах го, втренчен в скалните отломъци.
— Или са ацтекски?

Той ме погледна. По лицето му се изписа проникателното изпитателно изражение, с което сякаш не се разделяше. Почувствах се неловко, признавам. Винаги оставах с впечатлението, че се кани да ми разкрие нещо. Понякога ми се приискваше да изтръгна онези скрити козове от пазвата му и да ги видя. Инстинктът обаче ми подсказваше, че ще настъпи моментът да разбере. И не ме подведе.

— Бива ли те да различиш загадки, Едуард? — попита ме той.
— Загадки, сложни въпроси и прочее?

— Що-годе — отвърнах предпазливо. — Защо?

— Мисля, че притежаваш природна дарба. Усещам я от известно време. Съдя по делата, мислите и светогледа ти.

Аха, моментът приближаваше.

— Не разбирам... Думите ти всъщност са непонятна загадка.

Той кимна. Каквото и да искаше да ми каже, нямаше да изплюе камъчето отведнъж.

— Да се качим горе, а? Ще ми помогнеш да проумея нещо.

Седнахме на върха на каменната постройка. Джеймс сложи длан върху крака ми. Погледнах я — почерняла, суха и загрубяла като на всеки пират и със същата паяжина от белези от живота в открито море, ала по-изящна и с по-дълги пръсти. Запитах се какво прави върху крака ми. Дали... Не, Не, разбира се.

Той проговори и гласът му прозвуча по-сериозно от преди — като на съзерцателен отшелник.

— Съсредоточи се и изостри сетивата си. Вгледай се отвъд сенките и звуците на материалния свят, докато видиш и чуеш блещукане.

Какви ги приказваше? Дланта му стисна крака ми по-силно. Поощряваше ме да се съсредоточа, да не се разсейвам. Допирът му, колкото и да е странно, пропъди неохотата, съпротивата ми. После... го видях. Не, не го видях. Как да го обясня? Почувствах го — почувствах го с очите си.

— Блещукане — отроних тихо.

Сияеше навсякъде около мен — по-ярка версия на нещо, което бях изпитвал и преди, седнал в двора у дома в Хадъртън късно нощем. В такива мечтателни мигове съзнанието ми се зарейваше свободно и светът сякаш ненадейно ставаше по-ясен и по-светъл. Слухът ми се изостряше, виждах неща, които преди не забелязвах, и най-необяснимото — чувствах се сякаш в мен има тайник, подземие, скъталo необятно познание и очакващо да го достигна. За да го направя, ми трябваше само ключ.

Ето какво прозрях тук, седнал до Кид. Усещах, че съм намерил ключа. Проумях защо съм се чувствал различен през всичките изминали години.

— Разбираш ли? — прошепна Кид.

— Да. И преди съм го виждал. Сияние като лунна пътека върху океана. Все едно всичките ми сетива действат като едно и ми помагат

да виждам звуци и да чувам форми. Странно нещо.

— Всеки мъж и всяка жена на света притежава скрита интуиция — подхвана Кид, докато аз се оглеждах наоколо като човек, пренесъл се внезапно в друг свят. Слепец, прогледнал неочаквано.

— Усещам го, откакто се помня — признах, — но смятах, че е свързано с мечтите ми или с нещо подобно.

— Повечето никога не го откриват — продължи Кид. — При други се проявява след дълги години. При малцина обаче е естествено като дишането. Усещаш светлината на живота. На миналия и на настоящия. Упражнява ли интуицията си, всеки е способен да обостри сетивата си.

После се разделихме с уговорката да се срещнем в Тулум. Ето защо сега се потях под знойните слънчеви лъчи и се опитвах да заговоря местна жена, застанала пред гълъбарник.

— Домашни любимци ли са ви? — попитах я.

— Куриери — отвърна тя на колеблив английски, наблюдавайки ме с присвити очи. — Така общуваме на островите. Споделяме информация, сключваме договори.

После тя ми каза, че Кид ме чака в храма на маите, и се сбогувахме. Как бе разбрала? И защо, докато вървах, ме глождеше мисълта, че са очаквали пристигането ми? Защо, докато прекосях селото със схлупени колиби, долавях как обитателите му говорят за мен, ала погледнех ли ги, срещях безизразни очи? Някои бях облечени в пъстри широки роби и носеха накити, копия и тояги. Други бяха голи до кръста и само по панталони, а телата им бяха изрисувани със странни символи и причудливо украсени — със сребърни и златни гривни, с огърлици от мъниста и медальони от кости.

Запитах се дали и те са като хората от моя свят — впримчени в оковите на ранга и класата. И както в Англия джентълмените от висшето общество се разпознават по кройката на дрехите и качеството на бастуните, тукашните аристократи носят по-изящни роби и имат по-пищни накити и по-сложни рисунки по телата?

Навярно Насау бе единственото наистина свободно място. Или се заблуждавах?

Изведнъж джунглата сякаш потъна вдън земя и над мен се издигна висока пирамида — храм на маите с огромни стъпала, вдълбани по средата на каменните пластове.

Докато си поемах дъх, снишен в храсталака, забелязах наскоро отрязани клони и стъбла. Някой бе разчиствал пътека. Последвах я. Отведе ме пред врата в подножието на храма. Вътре ли? Да. Ще вляза.

Опипах рамката и с мъка я плъзнах настрани, колкото да се вмъкна в нещо като преддверие, ала не толкова тъмно, колкото очаквах. Сякаш някой бе запалил...

— Капитан Кенуей — долетя глас откъм сенките.

Не го познах и в миг извадих пистолета си и се озърнах в мрака. Невидимите ми врагове се възползваха от предимството на изненадата и пистолетът изхвърча от ръката ми. Някой ме сграбчи изотзад и прикова ръцете ми. Мъждукаща факла освети зад мен две неясни фигури в роби с качулки. Пред мен застанаха още двама. Единият беше Джеймс Кид. Другият — местен, с лице, забулено от качулката и неразлично в сенките. Стоеше и се взираше мълчаливо в мен. Изчака ме да спра да се мятам и да ругая Джеймс Кид. Щом се успокоих, попита:

— Къде е асасинът Дънкан Уолпоул?

Погледнах към Кид. Очите му ме увериха, че всичко е наред и не съм в опасност. Не знам защо му се доверих. Все пак ме бе подмамил да дойда тук. Въпреки това ми олекна.

— Мъртъв и погребан — отговорих и не забелязах местният да настръхва, но усетих гнева му и добавих бързо: — След като се опита да ме убие.

Мъжът кимна бавно.

— Не съжаляваме, че го няма. Ала ти извърши предателството, замислено от него. Защо?

— За пари — отговорих безочливо.

Той пристъпи към мен, позволявайки ми да го огледам по-добре — имаше тъмна коса и проникателни сериозни очи. Смуглото му сбръчкано лице беше боядисано. И изглеждаше много ядосан.

— За пари ли? — процеди през зъби. — За оправдание ли да го смятам?

— Той притежава интуиция, менторе — намеси се Джеймс.

Интуицията. Това го разбрах. Но „менторе“? Как този вожд се оказва ментор на Джеймс?

Думите му поуспокоиха индианеца, чието име научих по-късно — Ах Табай.

— Джеймс ми каза, че си се срещнал с тамплиерите в Хавана. Видя ли мъжа, наречен Мъдреца? — попита ме той.

Кимнах.

— Ще познаеш ли лицето му, ако го видиш отново?

— Да.

След известен размисъл той очевидно взе решение.

— Трябва да се уверя — рече бързо и изчезна в сенките заедно с хората си.

С Джеймс останахме сами. Той ме изгледа предупредително и вдигна показалец да смълчи укорите ми. Взе факла, сбърчи лице, недоволен от оскъдната й светлина, и се шмугна приведен в тесен тунел към вътрешността на храма. Напредвахме, превити почти одве под ниския таван. Затиснати под тежестта на хилядолетните тайни, стаени в сенките, и двамата се питахме какво ли крие неизвестността пред нас. Думите ни отекваха в залата, но тук влажните каменни стени ги заглушаваха.

— В каква каша ме забърка, Кид? Кой, мътните го взели, беше онзи палячо?

— Ах Табай, асасин и мой ментор — отговори ми през рамо той.

— Значи си поклонник на някаква смахната религия?

— Асасини сме. Имаме Кодекс. Но той не ни повелява да действаме или да се подчиняваме. Само да бъдем мъдри.

Излязохме от ниския тунел в нов проход, където поне успяхме да се изправим.

— Кодекс — повторих. — Разкажи ми по-подробно. Заинтригува ме.

— „Истина не съществува, всичко е позволено.“ Само това е сигурно в света.

— Всичко е позволено? Харесва ми. Звучи чудесно.

Да мисля както ми е угодно и да действам както реша...

— Повтаряш механично думите, Едуард, но не ги разбираш.

Изсмях се.

— Недей да вириш нос, Кид. Последвах те като приятел, а ти ме измами.

— Спасих ти кожата, като те доведох тук, човече. Тези хора искаха да те убият като съучастник на тамплиерите. Аз ги разубедих.

— Е, bravo на теб!

— Да, браво на мен!

— Значи тамплиерите преследват вас, а?

Джеймс Кид се разкикоти.

— Докато не се появи ти и оплеска всичко, ние преследвахме тях. Трепереха от страх. Но сега спечелиха преднина.

Аха...

Продължихме напред през лабиринта от тунели, огласяни от странни звуци.

— Има ли някой тук?

— Възможно е. На чужда територия сме.

— Наблюдава ли ни някой?

— Несъмнено.

Думите ни падаха като камъни, отеквайки от стените на храма. Идвал ли беше Кид тук и преди? Не ми каза, но явно знаеше как да борави с вратите, на които се натъквахме, и по кои мостове и стълби да минава. Изкачвахме се все по-нависоко, докато накрая застанахме пред последната врата.

— Каквото и да ме чака в края на пътя, дано си струва прахосаното време — процедих раздразнено.

— Зависи от теб — отвърна загадъчно Кид.

В същия момент камъните под краката ни поддадоха и цопнахме във вода.

Каменни отломки ни препречваха пътя — поредното препятствие — та се наложи да плуваме под водата, докато най-сетне — точно когато си казвах, че няма да издържа без въздух нито миг повече — изскочихме на повърхността и се оказахме сред езеро в края на просторна зала.

Продължихме напред, прекосихме я и влязохме в друга, където открихме бюст с познато лице.

— Господи! — възкликнах. — Това е той! Мъдреца! Но статуята сигурно е на сто години!

— На повече е — отвърна Кид. — Сигурен ли си, че е той?

— Да, познах го по очите.

— Споменаха ли тамплиерите защо им е необходим?

Спомних си с погнуса.

— Напълниха с кръвта му малък стъклен куб.

Ти им го даде, напомних си, ала не изпитах вина. А и защо да изпитвам?

— Като този? — попита Кид, стиснал друг кристал.

— Да. Искаха да го разпитат и за Обсерваторията, но той избяга.

Кристалът изчезна в кесията на Кид. След кратък размисъл той отлепи очи от бюста на Мъдреца и заяви:

— Нямаме повече работа тук.

Върнахме се по други стълби в търбуха на храма и пак застанахме пред врата. Тя се плъзна настрани и сякаш след цяла вечност видях слънчева светлина. Вдъхнах свежия въздух и вместо да проклинам жегата както обикновено, ѝ се насладих след влажния студ в храма.

Пред мен Кид Спря и се послуша. Погледна назад и ми даде знак да се прокрадна тихомълком до него. Не знаех какво става, но го послушах. Бавно и безшумно се промъкнахме към Ах Табай, снишен зад висока скала — невидим, защото в далечината чувахме характерния жаргон на английските войници.

Докато се спотайвахме, Ах Табай ме погледна втренчено.

— Мъжът, когото видя в Хавана, приличаше ли на статуята в храма? — попита ме шепнешком.

— Лика-прилика са — отвърнах тихо.

Ах Табай се надигна да надникне над скалата.

— Явно наистина са намерили Мъдрец — промърмори той. — Надпреварата за Обсерваторията започва отново.

Обзе ме трепет, че вече съм част от нея.

— Затова ли се крием? — попитах.

— Ти си виновен, капитан Кенуей — порица ме през зъби Ах Табай. — Картите, които си продал на тамплиерите, ги доведоха до нас. Сега агентите на две империи знаят къде действаме.

Кид понечи да се изправи и да нападне войниците. Несъмнено му беше по-лесно да съсича английски войници, а не индианци, но Дх Табай го възпря. Улови го с една ръка и погледна към мен:

— Заловили са екипажа на Едуард.

Подскочих. Невъзможно! Адевале и мъжете ми в плен на англичаните!

Ах Табай ме погледна гневно за последен път и се шмугна в буренака. На мястото му остана тръба с отровни стрели. Кид я взе и ми я подаде.

— Вземи я. С нея ще привличаш по-малко внимание и ще отнемеш живота на по-малко хора.

Показа ми как да я използвам, а аз се почудих дали това е ново предизвикателство. Или ме обучават? Преценяват? Да правят каквото щат, помислих си мрачно. Аз не се подчинявам никому. Само на себе си и на съвестта си. Правила и дрънкулки? Не, благодаря.

Посъветвах ги мислено да си заврат Кодекса там, където слънцето не свети. А и за какво ли им трябвах? Заради интуицията? Заради уменията да се бия?

Няма да се продам евтино, джентълмени, рекох си, прокрадвайки се към края на поляната, където моряците ми седяха със завързани ръце, опрели гръб о гръб. Добри момчета! Не оставяха на мира англичаните.

— Пусни ме, страхопъзльо, и се изправи срещу мен като войник!

— Ако знаеше какво те чака, щеше да си стегнеш войнишката раница и да си плюеш на петите!

Пъхнах първата стрела в тръбата. Знаех какво трябва да направя — да отстраня английските войници един по един, за да изравня донякъде силите. Клет индианец отвлече вниманието им тъкмо навреме. Нададе яростен вик, изправи се на крака и хукна да бяга. Благодарни за забавлението, войниците се прицелиха злорадо с мускетите и стреляха. Бум! Бум! Сякаш се прекършват клони. Облян в кръв, беглецът се строполи на земята. Войниците се разсмяха доволно, но не забелязаха как един от техните се свлече безшумно в храстите, стиснал стрелата, забита в гърлото му.

Докато стражите се връщаха на поляната, аз ги заобиколих и изстрелях следващата стрела по войника най-отзад. Скочих и го улових, преди да падне. Завлякох тялото му в шубрака, благодарейки мислено на храбрите си моряци. Нямаха представа, че съм тук, но ми помагаха, сякаш съм ги подготвил предварително.

Един войник се обърна, не видя другаря си и извика:

— Хей! Къде е Томпсън?

Спотаен в гъсталака, аз заредих трета стрела и притиснах тръбата до устните си. Поех си бързо дъх и издох бузи точно както Кид ми показва. Стрелата го улучи под челюстта и той вероятно си помисли, че го е ухапал комар — докато не изгуби съзнание.

Прелюдията приключи. Време беше за истинското зрелище. Преброих войниците. Трима мъртви, шестима живи. Успеях ли да елиминирам още двама, преди да се усетят какво става, щях да се справя лесно с останалите. С помощта на скритото острие. Аз и тайният кинжал. Действах и мислех като асасин. Значеше ли това, че съм асасин? Все пак се бях заклел да отмъстя на тамплиерите за случилото се в Хадъртън. Врагът на моя враг ми е приятел... Не, аз бях единак. Отговарях само пред себе си. Необвързан от кодекси. Години наред се борих да се освободя от условностите. Нямаше да изневеря на убежденията си.

Войниците се оглеждаха. Питаха се къде са другарите им. Осъзнах, че няма как да сваля още някого. Налагаше се да ги напада. Шестима срещу един. Разполагах обаче с предимството на изненадата. Изскочих от храстите и първо срязах въжетата около китките на Адевале. Зад мен той се втурна да си намери оръжие. Острието беше в дясната ми ръка, пистолетът — в лявата. Застанал между двама войници, разперих ръце, натиснах спусъка и същевременно замахнах с

острието. Единият умря с куршум в гърдите, а другият — с разпорено гърло.

Хвърлих празния пистолет и извадих втори от колана си. Две нови мишени се изпречиха пред мен. Този път замахнах от ляво надясно и забих острието в гърдите на третия войник. Пратих куршум в устата на четвъртия. Парирах саблен удар с острието. Следващият ми противник ме нападна с оголени зъби и нямах време да извадя третия пистолет. Разменихме си по няколко удара. Оказа се по-добър, отколкото очаквах. Докато губех ценни секунди да го отблъсквам, другарят му насочи мускета си към мен, готов да дръпне спусъка. Клекнах, подпрях се на коляно, замахнах нагоре с острието и срязах хълбока на войника със сабята. Мръсен номер. Гаден номер.

В рева му, освен отчаяние и болка долових нещо от английското чувство за достойнство. После краката му се огънаха и той се строполи на земята. Сабята му висеше в ръката, безпомощна да попречи на острието ми да се забие под брадичката му и да излезе през небцето.

Мръсен номер. Гаден номер. И глупав. Бях на земята (никога не падай по време на битка), с оръжие, вклинено в противника. Лесна плячка. Лявата ми ръка посегна трескаво към третия пистолет, но ако мускетът на войника не засечеше от влажния барут, бях мъртъв.

Погледнах го и видях типичното изражение на стрелец, готов да натисне спусъка. В същия момент Адевале връхлетя върху него и от гърдите му се подаде връх на сабя. Въздъхнах облекчено, когато кормчията ми подаде ръка. Разбихах колко близо съм бил от смъртта. На косъм от смъртта.

— Благодаря, Аде.

Той се усмихна, махна с ръка и очите и на двама ни се насочиха към войника. Гърдите му се надигаха и спускаха, поемайки последните дихания. Едната му ръка трепна и след това застина неподвижно, а ние двамата се запитахме какво ли щеше да е, ако събитията се бяха развили другояче.

След като освободихме мъжете, с Джеймс слязохме на брега — бряг, отново принадлежащ на местните, а не на войници или робовладелци. Взирахме се в морето. Той изруга и ми подаде далекогледа си.

— Чий е корабът? — попитах.

Грамадна галера се отдалечаваше на хоризонта. Все още различавах моряците по палубата и човека, който им даваше заповеди.

— Виждаш ли стария мръсник? Холандски търговец на роби. Казва се Лорънс Принс. Живее като цар в Ямайка. Следим го от години. Пак ни се изплъзна! — горещеше се Джеймс.

Имаше право. Търговецът на роби бе успял да избяга от Тулум. Несъмнено смяташе мисията си за провалена. Ала бе останал жив и свободен.

И друг асасин се гневеше — Ах Табай, който застана до нас с толкова мрачно лице, че не успях да сдържа напушилия ме смях.

— За бога, всички асасини ли са намръщени като буреносен облак?

Той ме изглежда мрачно.

— Удивителни умения притежавате, капитан Кенуей.

— О, благодаря, друже, природна дарба са.

Той присви устни.

— Но сте вироглав и арогантен. Перчите се в униформа, която не сте заслужили.

— Всичко е позволено — засмях се аз. — Нали това е мотото ви?

Индианецът беше стар, но имаше жилаво тяло, пъргаво като на далеч по-млад мъж. Лицето му обаче сякаш бе издялано от дърво. В очите му прозираше непрогледен мрак — нещо едновременно древно и без възраст. Погледът му ме прикова с пълна сила. Смутен, за миг си помислих, че няма да продума, а ще ме остави да се пека върху жаравата на презрението му. Той все пак наруши страховитата тишина:

— Освобождавам те от отговорност за простъпките ти в Хавана и другаде, но тук не си добре дошъл — отсече и си тръгна.

Джеймс го изчака да се отдалечи и ме погледна.

— Съжалявам, приятелю.

Тръгна си и той, оставяйки ме сам с мислите ми. Проклети асасини, рекох си. И те бяха като другата шайка — високомерни лицемери, самоназначили се за съдници. Като свещениците у дома, които дебнат пред кръчмите, проклинат греховете ти и те призовават да се разкаеш. И най-вече ти внушават чувство за вина.

„Но асасините не опожариха фермата на баща ти, нали? — помислих си. — Тамплиерите го направиха. А асасините ти показаха как да използваш интуицията.“

Въздъхнах, решен да загладя противоречията с Кид. Не се интересувах от пътя, по който искаше да поема. Но все пак ме покани. Сметна ме за достоен да го извървя. Това не беше за пренебрегване.

Открих го до гълъбарника, където по-рано бях видял местната жена. Стоеше пред птичия дом и си играеше с острието.

— Да, да, наистина сте весела дружина — вметнах.

Въпреки смръщените му вежди блесналите му очи издаваха, че се радва да ме види.

— Заслужаваш порицание, Едуард. Перчиш се, сякаш си един от нас, и срамиш каузата ни.

— Каква е каузата ви?

Той продължи да пробва острието — да го прибира и изважда. Щрак-щрак. Най-сетне ме погледна.

— Често казано... убиваме. Тамплиери и техни съучастници. Хора, които искат да контролират всички империи уж в името на мира и реда.

Да, познавах част от тези хора. Самозвани управници на земята — бях вдигал наздравици с тях.

— Все едно слушам предсмъртните думи на Дюкас — отбелязах.

— Виждаш ли? Всичко е борба за власт. Искат да ни подчинят, да ни отнемат свободата.

Наистина ценях свободата — беше ми много скъпа.

— Откога си асасин? — попитах го.

— От две-три години. Срегнах Ах Табай в Спаниш Таун. Нещо у него ми вдъхна доверие. Мъдростта му ме привлече.

— Негова идея ли е този клан?

Кид се разсмя.

— О, не, асасините и тамплиерите воюват от хиляди години. Хората от Новия свят също споделяли подобна философия и когато европейците дошли тук... е, обществата им се смесили. Културите, религиите и езиците разделят хората, но кредото на асасините надскача границите. Навярно защото се застъпва за живота и свободата.

— Прилича ми на Насау.

— Горе-долу. Но не съвсем.

Когато се сбогувахме, знаех, че не виждам Кид за последен път.

38.

Юли 1716 година

Докато пиратите от Насау довършваха стражите в Порто Гуарико, аз влязох в съкровищницата на крепостта и трясъкът на сабите, бумтенето на мускетите и виковете на мъртвите и умиращите заглъхнаха.

Изтръсках кръвта от острието си, наслаждавайки се на изненадата, изписала се по лицето на единствения и обитател — губернатор Лауреано Торес.

Беше същият, какъвто го помнех — с очила, кацнали на носа, със спретнато подрязана брадичка и искрящи будни очи, които се възстановиха бързо след преживения шок.

Зад него бяха парите. Точно както бе обещал Чарлс Вейн.

Замислихме плана преди два дни. Бях в „Олд Ейвъри“. В Насау имаше и други кръчми, разбира се, и други бордеи и ще излъжа, ако кажа, че не съм ги посещавал, но най-често се отбивах в „Олд Ейвъри“ при барманката Ан Бони — никой не се привеждаше над канелката с халба в ръка по-красиво от нея. В „Олд Ейвъри“ съм прекарал десетки щастливи часове, предвкусайки насладата от този прелестен задник. Там се веселяхме с Едуард и Бенджамин и пиехме с чувството, че сме недосегаеми за света. Да, завръщайки се от Тулум в Насау, преоткрих жаждата. Както навремето в Бристол, колкото по-дълбоко неудовлетворение изпитвах, толкова по-неутолима ставаше жаждата ми. Тогава не го осъзнавах, естествено, не умеех да събирам две и две, както е редно. Не, просто пиех да утоля жаждата и да подклаждам още по-силна, размишлявайки за Обсерваторията и за ролята ѝ в плановите ми да забогатяя и да отмъстя на тамплиерите. Мислех и за Джеймс Кид, и за Каролин. В онзи ден навярно съм изглеждал по-вглъбен от всякога, защото първото, което пиратът Басмения Джак Ракам ми каза, бе:

— Леле колко си унесен! Влюбен ли си?

Изглеждах го с помътнени очи. Бях достатъчно пъян да ми се прииска да се бия с него и прекалено пъян да осъществя желанието си.

А и до Басмения Джак стоеше Чарлс Вейн — двамата бяха пристигнали току-що в Насау, ала славата им ги бе изпреварила. Всеки пират, спрял в Насау, разказваше за тях. Чарлс Вейн беше капитан на „Рейнджър“, а Басмения Джак — кормчия. Роден в Англия, но отраснал в Куба, Джак изглеждаше по-скоро като латиноамериканец. Освен шарената басмена риза, откъдето произлизаше прозвището му, носеше големи халки на ушите и кърпа на главата, подчертаваща високото му чело. Звучи като присмял се хърбел на щърбел, но Джак пиеше непрекъснато. Дъхът му винаги беше кисел, а тъмните очи — натежали и сънливи от алкохола.

Вейн беше по-находчивият от двамата — с по-остър ум и език, макар да не се набиваше толкова на очи. Имаше дълга чорлава коса и рядка брада. И двамата бяха въоръжени със саби и с пистолети, пъхнати в колани, кръстосани пред гърдите им. И двамата воняха след дългия престой в открито море. Не бяха надеждни — Басмения Джак беше смахнат пияница, а Вейн — избухлив и жесток, като не се свенеше да излива яда си и върху собствения си екипаж. Все пак бяха пирати. И двамата. Сродни души.

Добре дошли в Насау, джентълмени — поздравих ги. — Всеки побратим е добре дошъл.

Сега е моментът да вметна, че пиратите не са спретнати домошари. Поддържането на корабите в изрядно състояние е въпрос на оцеляване. На сушата обаче, където се чувстват в безопасност — или поне не ги заплашва непосредствена опасност — се разхайтват. Искам да кажа, че Насау приличаше на клоака — по стените на форт Насау зееха дълбоки пукнатини, порутените ни бараки се разпадаха, провизиите и стоките ни гниеа в безпорядък, а колкото до нужниците — е, знам, че не съм ви спестявал противните подробности от живота си, но чак дотам няма да стигна.

Най-лоша беше вонята. Не, не от клозетите, макар и тя да не се търпеше. От купищата гниеци животински кожи, захвърлени по брега от пиратите, също се разнасяше смрад. Духнеше ли вятър оттам — нямам думи да ви го опиша.

Тоест едва ли имам право да виня Чарлс Вейн, че се огледа наляво и надясно и макар да е дръзко от страна на човек, прекарал цял месец в морето, рече:

— Това, значи, е новата Либерталия? Вони като всяка клоака, която съм обирал през последната година.

Едно е да критикуваш собственото си леговище, друго е да слушаш как други го чернят. Чувстваш се длъжен да защитиш доброто старо място. Аз обаче замълчах.

— Казаха ни, че в Насау всеки прави каквото пожелае — изсумтя Басмения Джак.

Преди да успея да отговоря, спасението се появи под формата на Едуард Тач — с рев, прозвучал в еднаква степен и като поздравление, и като боен вик, той изкачи шумно стъпалата и нахлу на терасата, сякаш „Олд Ейвъри“ е кораб, който се кани да пляккоса. При това сега внушителната му черна грива бе допълнена с гъста и дълга черна брада.

Позъор както винаги, той застана пред нас с разперени ръце. Гледайте! После ми намигна и застана в средата на терасата, поемайки юздите, без дори да полага усилия. (Кое е странно, като се замисля, защото въпреки хвалбите ни как Насау е република, където властва абсолютната свобода, ние продължавахме да се съобразяваме със своята йерархия, а когато Черната брада бе наоколо, нямаше никакво съмнение кой я оглавява.)

Вейн се ухили. Намръщаното му лице се разведри, както и възцарилото се напрежение.

— Капитан Тач! Не съм виждал по-великолепна брада!

И потърка с длан своята растителност, а Черната брада изпъчи гърди.

— Защо да развявам черен флаг, след като черната брада върши същата работа? — засмя се той.

Всъщност в този момент се роди легендата за Черната брада. Тогава Тач започна да се нарича така. По-късно му стана навик да сплита брадата си и да пъха пламнали фитили в нея, за да всява ужас, когато напада корабите. Благодарение на въпросната тактика се прослави като страшилището на моретата не само на Бахамите, не само на Карибите, но и в целия свят.

Въпреки репутацията си Едуард не беше жесток човек. Ала като асасините с техните мантии и зловещи кинжали, изскачащи от тайни места, и като тамплиерите със злокобните им символи и намеците им

за всемогъщи сили, Едуард Тач — Черната брада — знаеше отлично колко важно е врагът ти да трепери от страх.

Оказа се, че бирата, отдихът и добрата компания не са единствените причини Чарлс Вейн и Басмения Джак да ни озарят с присъствието си.

— Говорят, че кубинският губернатор се кани лично да получи купища злато в близка крепост — изплю камъчето Вейн, щом стиснахме халбите и запалихме лулите.

— Дотогава съкровището ще си стои там и ще чака някой да го отмъкне.

Така се стигна до обсадата на Порто Гуарико.

Е, битката се оказа кървава, но кратка. Въоръжени до зъби и развели черния флаг, доплавахме с четири галеона в залива и надупчихме крепостта с гюлета вместо поздрав.

После пуснахме котва, нададохме бойни викове, нагазихме в плитчината и прецапахме до брега, оголили зъби. За пръв път видях Черната брада в действие — наистина страховита гледка. Облечен от главата до петите в черно, запалил фитилите в гъстата си брада, той сякаш бълваше огнени змии, забулен в ужасяваща пъклена мъгла. Малцина не биха подвили опашка под напора на такава бясна атака. Повечето войници направиха точно това. Храбреците, останали да умрат или да се бият, умряха.

И аз дадох своя принос, сечейки с острието, превърнало се в част от дясната ми ръка както пръстите, и с пистолет, бумтящ в лявата. Когато куршумите ми свършиха, измъкнах сабята. Неколцина от хората ми не бяха ме виждали в битка досега, та ще ми простите признанието, и в действията ми имаше известна зрелищност — въртях се вихрено, с едната ръка пронизвах стражите, а с другата стрелях, поваляйки по двама, дори по трима наведнъж, подтиквах не от жажда за кръв или жестокост — не бях освирепяло животно все пак — а от ловкост и пъргавина. Умеех да се бия и да придавам артистичност на сраженията.

После, щом завзехме крепостта, влязох в стаята, където Лауреано Торес си пушеше лулата и наблюдаваше как броят парите, пазен от двама телохранители.

В миг двамата войници станаха мъртви войници. Торес ме погледна презрително и отвратено. Аз изопнах рамене в асасинската

мантия — попрокъсана в момента, но все пак впечатляваща — и острието ми се прибра с щракване под китката. Кръвта на стражите му прокапа под ръкава ми.

— Добра стига, Ваше Превъзходителство — поздравих. — Чух, че ще бъдете тук.

— Познавам лицето ти, пирате — подсмихна се той. — Но при предишната ни среща се представи с име назаем.

Дънкан Уолпоул. Липсваше ми.

Адевале също влезе в съкровищницата. Погледна труповете, после — Торес, и очите му потъмняха, навярно от спомена за пленничеството в един от губернаторските кораби.

— Е — продължих аз, — какво прави Великият майстор на тамплиерите толкова далеч от имението си?

Торес ме изгледа високомерно.

— Няма да ти отговоря.

— А аз ще ти отрежа устните и ще те нахраня с тях — отвърнах бодро.

Заплахата свърши работа. Той подбели очи, но самоувереността му се поизпари.

— След бягството на Мъдреца от Хавана предложихме награда за залавянето му. Някой ни съобщи, че го е открил. Златото е за него.

— Кой го е открил? — попитах.

Торес се поколеба. Адевале стисна дръжката на сабята си и изгледа яростно тамплиера.

— Робовладелец на име Лорънс Принс — въздъхна Торес. — Живее в Кингстън.

Кимнах.

— Историята ти ми харесва, губернаторе. Ще ти помогнем да я довършиш. Ала ние ще определим начина. Ще използваме теб и златото ти.

Нямаше избор. Знаеше го. Следващата ни спирка беше Кингстън.

Няколко дни по-късно с Адевале се топяхме под знойното кингстънско слънце, следвайки по петите губернатора, който отиваше да се срещне с Принс.

Научихме, че Принс има захарна плантация в Кингстън. Мъдреца работел за него, но Принс се полакомил за наградата и решил да го продаде.

Да нападнем плантацията? Не. Твърде много стражи. Прекалено голям риск да привлечем вниманието на Мъдреца и да побегне. А и не знаехме със сигурност дали е там.

Сметнахме за по-благоразумно да използваме Торес да го купи. Торес щеше да се срещне с Принс, да му даде половината злато и да му предложи другата половина, щом достави Мъдреца. Аз и Адевале щяхме да откраднем Мъдреца и да го разпитаем къде е Обсерваторията. После щяхме да станем богати.

Просто, а? Какво би могло да се обърка в толкова добре премислен план? Отговорът се появи в облика на стария ми приятел Джеймс Кид.

Принс посрещна Торес на пристанището. Плантаторът беше стар, дебел и се потеше обилно в жегата. Разговаряйки, Торес и Принс тръгнаха заедно. Двама войници вървяха на няколко крачки пред тях и още двама — зад тях.

Щеше ли Торес да вдигне тревога? Вероятно. Направеше ли го, Принс разполагаше с достатъчно хора да ни надвие лесно. Ала случеше ли се това, Торес знаеше, че първият ми саблен удар ще пререже гърлото му. И тогава никой от нас нямаше да види повече Мъдреца.

Странното е, че не го видях. Поне не отначало. Сякаш го почувствах или долових присъствието му. Озърнах се, все едно усещам, че нещо гори. Що за миризма? Откъде идва?

После го забелязах — силует сред тълпата в другия край на кея, част от декора, ала видима за мен. Обърна лице към мен и разбрах кой

е — Джеймс Кид. Дошъл тук явно не за да подиша чист въздух и да се наслади на гледката, а по асасински дела. Да убива. Кого?

Принс? Торес?

Господи. Поведох Адевале напред покрай стената на дока, сграбчих Кид и го завлякох в тясна уличка между две рибарски колиби.

— Едуард, какво правиш тук, по дяволите? — Той се бореше да се освободи от хватката ми, но аз го удържах лесно. (Хвърляйки поглед назад — твърде лесно го притиснах до стената на колибата.)

— Следя тези мъже, защото ще ме отведат при Мъдреца — обясних му. — Ще почакаш ли, докато той се появи?

Кид повдигна вежди.

— Тук ли е Мъдреца?

— Да, друже, тук е, и Принс ще ни заведе право при него.

— Мили боже! — Той ме погледна объркано, но аз не му оставях избор. — Добре, добре, ще почакам. Но не задълго.

Торес и Принс се бяха отдалечили. Трябваше да ги настигнем. Последвах Кид и получих практически асасински урок по тайно прокраждане. Получи се. Лесна работа. Придържайки се на известно разстояние, оставахме невидими, но същевременно долавяхме част от разговора. Торес очевидно бе недоволен, че го бавят.

— Омръзна ми да се щурам, Принс, не стигнахме ли вече? — оплака се той.

Оказа се, че сме близо. Близо до какво обаче? Не до плантацията на Принс — това беше ясно. Пред нас се издигаше порутена дървена ограда със странен сводест портал като пред гробище.

— Да, стигнахме — кимна Принс. — Налага се да взема предпазни мерки. Не се доверявам на тамплиерите повече, отколкото те на мен.

— Е, ако знаех, че си толкова плашлив и капризен, Принс, щях да ти донеса букет цветя — каза Торес с попресилен хумор, озърна се и влезе в гробището.

Принс се засмя.

— Не знам защо изобщо си правя труда... Заради парите, предполагам. Много пари...

С едно кимване ние се вмъкнахме в гробището след тях и се прикрихме зад разкривените надгробни паметници, без да изпускаме от поглед Торес, Принс и телохранителите им.

— Време е — прошепна ми Кид.

— Не. Първо да видим Мъдреца — отсякох строго.

Тамплиерът и плантаторът се канеха да приключат сделката. От кожена торба, завързана около кръста му, Торес извади кесия, в която подрънкваха златни монети, и я пусна в протегнатата длан на Принс. Принс претегли възнаграждението, втренчен в губернатора.

— Това е само част от отплатата — обясни Торес. Едино-единствено потрепване на устните му подсказа, че е позагубил обичайното си хладнокръвие. — Останалата също е готова.

Холандецът развърза кесията.

— Неприятно ми е да продавам човек от моя народ, господин Торес. Кажете ми пак... Какви главоболия ви причини Робърте?

— Да не би това да е някаква форма на протестантско благочестие, с каквато не съм запознат?

— Някой друг ден може би — поклати глава Принс и неочаквано подхвърли кесията на Торес.

— Какво? — възкликна той, улавяйки я последния момент.

Принс обаче вече се отдалечаваше. Махна на стражите и подвикна на Торес:

— Следващия път гледай да не те проследят! — После се обърна към хората си: — Действайте!

Стражите обаче не се втурнаха към Торес, а към нас. С извадено острие аз се изправих иззад надгробния паметник и посрещнах първата атака с удар отдолу нагоре по хълбока на противника. Успях да го спра, заобиколих го и забих острието във врата му, прерязвайки сънната му артерия. Облян в кръв, той падна и умря. Избърсах кръвта му от лицето си, завъртях се и пробих ризницата на следващия. Трети заблудих, отскачайки към надгробна плоча. После го наказах за грешката с гореща стомана. Пистолетът на Адевале гръмна, четвъртият падна и схватката приключи. Кид вече беше хукнал след Принс. Погледнах към Торес, който стоеше зашеметен от неочаквания развой на събитията, изкресях на Адевале и се втурнах след Кид.

— Пропиля шанса си, Кенуей! — извика ми през рамо Кид, докато се надбягвахме по знойните улици.

— Недей, Кид! Да работим заедно.

— Дадох ти шанс...

Принс вече бе разбрал откъде духа вятърът: четиримата му мъже, най-добрите му телохранители, лежаха мъртви в гробището — колко уместно — а той бе сам, погнат от двамина преследвачи. Не го съзнаваше, но единственото му спасение бях аз. Горкият човечец. Никой с всички си не би пожелал Едуард Кенуей да е последната му надежда.

Успях да настигна Кид, улових го през кръста и го съборих на земята. (Кълна се в Бог — и не го казвам заради това, което се случи не след дълго — но си помислих, че е твърде лек и с прекалено стройна талия.)

— Не го убивай, Кид! — заекнах задъхано. — Трябва да намеря Мъдреца!

— Дебна този шопар от седмица, следвам го като сянка — ядоса се Кид. — Накрая се натъквам не на една, а на две жертви и ти ми ги отнемаш!

Лицата ни бяха толкова близо, че усещах горещината на гнева му.

— Въръжи се с търпение. Плячката няма да ти избяга.

Той се отдръпна ядно.

— Добре — съгласи се, — но намерим ли Мъдреца, ще ми помогнеш да убия Принс. Дадено?

Плюхмe и си стиснахме ръцете. Успокоили избухналия вулкан, тръгнахме към плантацията на Принс. В крайна сметка се наложи да проникваме с взлом. Толкоз по въпроса за плановете.

Седнахме на върха на ниско възвишение с изглед към захарната плантация. Гледах работниците долу. Мъжете пееха тъжно и сечаха тръстиковите стебла, които шумоляха и се поклащаха на вятъра. Превити одве, жените отнасяха тежките кошници със събраната реколта.

Адевале ми бе разказвал за живота в плантациите — как прокарвали набраната тръстика между валяци и колко често ръцете на робите попадали между валяците. Тогава единственият начин за спасение бил да отрежат ръката на клетника. След като събирали сладкия сок, го варели, за да се изпари водата. Горящата захар полепвала по кожата и прогаряла ужасен белег.

— Приятелите ми оставаха без очи, без пръсти, без ръце — разказа ми Адевале. — Ала никой роб не е чувал нито благодарност, нито извинение. Сетих се и за други негови думи:

— С тази кожа и с този глас няма място на света, където да отида и да се чувствам спокоен.

Осъзнах, че хората като Принс са причина за участието на народа му. Идеологията на робовладелците противоречеше на всичко, в което вярвах и за което се застъпвахме в Насау. Вярвахме в живота и в свободата. Не в... потисничеството. В мъчението. В бавната смърт.

Свих юмруци.

Кид извади лула от джоба си, запали я и дръпна веднъж-дваж, докато наблюдавахме плантацията под нас.

— Стражите кръстосват из цялото имение — отбеляза той. — Ей там има камбани. Сигурно с тях сигнализират тревога. Видя ли ги?

— Първо ще се наложи да ги извадим от строя — казах замислено.

С ъгълчето на окото си мярнах нещо странно — Кид облиза палец, завъртя го в лулата и го извади. Е, това не е странно, но следващото беше: започна да маже с пепелта клепачите си.

— Войниците са много. Невъзможно е да се промъкнем тайно и да разчитаме само на изненадата — заяви той. — Ще се опитам да им отвлека вниманието, за да ти дам шанс да ги обезвредиш.

Наблюдавах го учуден какво е наумил. Той си поряза пръста с малък джобен нож, изстиска капка кръв и си наплеска устните. После си свали тривърхата шапка. Развърза си косата и я разчорли. Облиза си палеца като котка, която си мие лицето, бръкна си в устата, извади мокри подплънки, издуващи бузите му, и ги захвърли на земята. Сетне си вдигна ризата и започна да развързва корсета под нея. Метна и него настрани, разкопча горните копчета на ризата и разхлаби яката ѝ, разкривайки... цици.

Зави ми се свят. Той имаше цици! Не. Тя! Защото, щом успях да отлепя очи от циците и да погледна към лицето му — не, нейното лице — разбрах, че Кид не е никакъв мъж.

— Не се казваш Джеймс, нали? — попитах съвсем ненужно.

— Невинаги — усмихна се тя. — Хайде!

Изправихме се и забелязах, че походката ѝ се е променила. Преди се движеше като мъж, а сега беше ясно като бял ден — като гърдите под ризата ѝ — че е жена.

Заспуска се по склона към оградата на плантацията и аз се втурнах да я настигна.

— Мамка му, човече. Как се превърна в жена?

— Искате ли питане, Едуард? Хайде, да си свършим работата. После ще се чудиш.

Всъщност нямаше нищо чудно. Честно казано, беше логично да се предрешава като мъж. Моряците мразят жените на борда. Суеверни са. Пожелае ли жена да живее на кораб, налага се чисто и просто да се превърне в мъж.

Помислих си колко ли смелост се изисква да се преобразиш. Какъв кураж е проявила. Повярвайте ми, срещал съм много необикновени хора. Някои лоши. Други добри. Повечето и лоши, и добри. Ако трябва да избирам измежду всички тях, препоръчвам ви да следвате нейния пример. Казваше се Мери Рийд. Знам, че няма да забравите името ѝ. По-смела жена от нея не съм срещал.

40.

Докато чаках Мери, спотаен до портата, чух стражите да си говорят. Разбрах, че Торес е успял да изчезне. Интересно. А Принс се барикадирал в плантацията да си спасява живота. Добре. Надявах се ледените пръсти на страха да стягат като в менгеме сърцето му. Надявах се ужасът да го държи буден нощем. Очаквах с нетърпение да го зърна в очите му, когато го убивам.

Първо обаче трябваше да вляза. А за това...

Ето я и нея. Признавам, че беше отлична актриса. Бог знае колко дълго ни бе заблуждавала, че е мъж, а сега се въплъщаваше в нова роля — да подлъже стражите, че страда. И да, справяше се съвършено.

— Стой! — извика войникът зад портата.

— Моля ви... раниха ме — простена тя. — Помогнете ми.

— Господи, Филип, погледни я. Наистина е зле.

По-състрадателният от двамата войници пристъпи напред и отвори портата.

— Сър, вие ми се свят, ще падна — промълви немощно тя.

Състрадателният войник ѝ подаде ръка за опора.

— Бог да ви поживи, момчета — благослови ги тя и изкуцука през портата, която се затвори зад тях.

От мястото си не видях какво става, разбира се, но чух — изсвистя острие, заби се глухо в плът и с едва доловими стонове две тела тупнаха бездиханни на земята.

Вече и двамата бяхме вътре. Втурнахме се към имението. Робите навярно ни видяха, но се надявахме да не вдигнат тревога. Явно чува молитвите ни, защото след броени секунди се вмъкнахме в къщата и с безмълвни сигнали проверихме крадешком всички стаи. Накрая го открихме в беседка в задния двор. Спотаени от двете страни на сводеста врата, надникнахме и го видяхме — седеше с гръб към нас, скръстил ръце върху корема си, и оглеждаше имението, доволен от живота — дебел робовладелец, натрупал състояние от чуждото страдание. Казах ви, че съм срещал мнозина злодеи. Лорънс Принс е на челно място в списъка.

Спогледахме се. Убийството се падаше по право на нея, но незнайно защо (понеже се опитвах да ме включат в редиците си?), тя ми махна да вървя и пое на разузнавателна обиколка из имението. Аз прекосих задния двор, пропъльзах зад беседката и се изправих пред Лорънс Принс.

Извадих острието.

О, винаги го смазвах и излъсквах до блясък. Едно е сигурно за пиратите — не сме въртокъщници, както споменах, описвайки ви състоянието на Насау, но поддържахме оръжията си в блестяща форма. Същата философия, която важи за корабите. Въпрос на необходимост. Въпрос на оцеляване.

Та така с острието ми. Намокреше ли се, почиствах го основно и го полирах толкова съвестно, че вече изскачаше съвсем беззвучно от канията. Ето защо Принс не го чу.

Изругах и най-сетне той се обърна изненадано. Вероятно очакваше да види някого от стражите си и бе готов да го скастри за дързостта, че се е промъкнал зад гърба му и го е стреснал. Аз обаче забих острието в него и той се опули. Свлече се ококорен на земята, а аз задържах кинжала, докато кръвта изпълни белите му дробове и животът му започна да изтича.

— Защо клечиш над мен като злорада врана? — закашля се той. — Страданията на стареца те забавляват?

— Ти самият си причинил достатъчно страдания, господин Принс — отвърнах му с безизразен глас. — Получаваш си заслуженото, предполагам.

— Абсурдни главорези с абсурдна философия! — Последен жалък опит на умиращ мъж да е язвителен. — Живеете в света, ала не умеете да го промените.

— Бъркаш подбудите ми, старче — усмихнах се. — Моята единствена цел са монетите.

— Като моята, момче, като моята — отрони той.

И умря.

Излязох от беседката, където лежеше тялото му, и чух шум. Вдигнах глава и видях Мъдреца Робърте — същия, какъвто го помнех — на балкона. Притискаше пистолет в слепоочието на Мери и — хитро! — стискаше китката ѝ, за да не извади острието си.

— Намерих твоя човек — извика ми тя, все едно не забелязва пистолета, опрян в главата ѝ.

Мъдреца нямаше да се поколебае да натисне спусъка. Искрите в очите му не оставяха никакво съмнение. Пламтяха. „Помниш ме, а — помислих си. — Мъжът, който гледаше равнодушно как ти вземат кръв?“

Помнеше ме.

— Тамплиерът от Хавана — кимна.

— Не съм тамплиер, друже — извиках му. — Беше уловка. Дойдохме да те спасим.

(Имах предвид, разбира се: „Да те изтезваме, докато ни кажеш къде е Обсерваторията.“)

— Да ме спасите? Аз работя за господин Принс!

— Е, при лош господар си се цанил тогава. Искаше да те продаде на тамплиерите.

Той подбели очи.

— Явно никой не заслужава доверие.

Навярно се поотпусна, защото в същия момент Мери се раздвижи. Ритна го с тока на обувката по пищяла и той изкрещя от болка. Тя се извъртя и се измъкна от хватката му. Посегна към ръката му, стиснала пистолета, но той я отметна назад, прицели се, стреля, но не улучи. Мери изгуби равновесие и той реши да се възползва от възможността — подпря се на парапета на балкона и я ритна с два крака. Тя се преметна с писък през решетките. Подскочих напред да я хвана, но Мери се улови за решетката на долния балкон.

Междувременно Мъдреца извади втори пистолет. Стичаха се стражи, привлечени от изстрелите.

— Робърте! — извиках, но вместо към войниците, той се прицели в камбаната.

Дрън!

Нямаше как да пропусне. Получи желаня ефект. От сводестите врати в двора нахлуха войници. Мери се спусна ловко на земята и притича до мен, извадила скритото острие. Застанахме гръб о гръб, ала нямаше време да оценим противника на спокойствие. Загърмяха мускети и пистолети и ние запретнахме ръкави. Резултатът май беше по шестима на всеки. Умряха дванайсет мъже — някои по-смели и

добри бойци, други — по-страхливи и непохватни, а един — съвсем негоден за битки — въртеше очи и хленчеше като агне на заколение.

Чухме тежките забързани стъпки на нови подкрепления и разбрахме, че моментът за оттегляне е настъпил. Втурнахме се през двора, а после през нивите, насърчавайки пътьом робите да бягат на свобода. Ако не ни преследваха десетки войници, щяхме да спрем и да ги принудим да побегнат.

По-късно, когато спрях да ругая злощастieto, че съм изгубил Робърте, я попитах как се казва.

— Мери Рийд — отвърна тя и в същия момент усетих нещо да притиска слабините ми. Погледнах надолу и видях, че е скритото острие на Мери. Тя се усмихваше, слава богу. — Но нито дума на никого! — предупреди ме. — Или и ти ще станеш жена!

Не казах на никого. Все пак тази жена умееше да пикае права. Не смятах да я подценявам.

Януари 1718 година

Скъпи Едуард,

Пиша ти с тъжна новина — преди месец баща ти почина. Погуби го плевритът. Слава богу, не го измъчваха болки и умря в прегръдките ми. Поне бяхме заедно до самия край.

За да се прехранвам, започнах работа в местната кръчма. Изпращай писмата си там, ако решиш да се свържеш с мен. Понякога чувам слухове за подвизите ти. Говорят, че си жесток пират. Надявам се да ми пишеш и да разсееш страховете ми. За съжаление не съм виждала Каролин, откакто ти замина, и не мога да те осведомя как е със здравето.

Мама

Погледнах адреса на подателя. Не знаех дали да се смея, или да плача.

Е, знам, че бях в Насау в началото на 1718 година — къде другаде да бъда, Насау бе моят дом — но честно казано, помня само откъслеци. Защо ли? Задайте въпроса на вътрешния ми глас. На онзи, който нашепва, че имате нужда от още едно питие, макар да съзнавате, че сте пили достатъчно. Тихият гласец упорстваше и не ми позволяваше да подмина „Олд Ейвъри“. Настояваше да се отбия и да убия деня, а после да се събудя на другия ден — махмурлия донемайкъде — с чувството, че само едно ще ме ободри: халба, сервирана от Ан Бони, барманката в „Олд Ейвъри“. А сетне? Сетне целият кръг — проклетият порочен кръг — се повтаря отново.

Да, вече разбирам, че пиех, за да удавя неудовлетворението, но така е с пиенето — често не съзнаваш причината, докато не стане късно. Не проумяваш, че пиенето е симптом, а не лекарство. И така, седях и пиех, докато Насау се рушеше пред очите ми. Бях толкова пиян, че дори не изпитвах отвращение. Ден след ден висях на любимата си маса в „Олд Ейвъри“ и се взирах в омачканата избледняла рисунка на Обсерваторията или се мъчех да съчиня писмо до мама или до Каролин. Мислех за татко. Питях се дали пожарът във фермата не ускори кончината му. Питях се дали не съм виновен аз и разбирах, че отговорът е причината писмата ми до мама да се озовават смачкани на топка на пода в кръчмата.

Признавам, че не бях толкова обсебен от проблемите си, та да забравя да си плакна очите с красивия задник на Ан Бони, макар тя да беше недостъпна (на думи, имам предвид; обаче обичаше компанията на пиратите, ако схващате накъде бия).

Ан пристигна в Насау със съпруга си Джеймс — пират и проклет късметлия, че е женен за нея. Тя обаче не се свенеше да хвърля изкусителни погледи на мъжете, та се питях дали Джеймс Бони не си е взел и беля с нея. Обзалагам се, че да сервира бира в „Олд Ейвъри“ не беше негова идея.

— В този град има само пикня и насекоми — оплакваше се тя, издухвайки кичурите коса от лицето си.

Имаше право, но въпреки това оставаше — отблъскваше задявките на повечето и приемаше ухажването на малцината щастливци.

Горе-долу по онова време, докато се валях в самосъжаление и по цели дни се борех с махмурлука, подхранвайки следващия, чухме за пръв път за кралската амнистия.

— Торба с лайна!

Каза го Чарлс Вейн. Думите му пробиха пелената на предобедното опиянение, върху което работех.

Кое е торба с лайна?

— Измама е — изрева той. — Искат да ни размекнат, преди да нападнат Насау! Ще видите. Запомнете ми думите!

Каква измама?

— Не е измама, Вейн — възрази Черната брада с необичайно сериозен глас. — Чух го от устата на бермудския капитан. Ще помилват всеки пират, който пожелае.

Помилват... Аха...

Хорниголд също беше в кръчмата.

— Измама или не, ясно е, че британците ще се върнат в Насау — отбеляза той. — Въоръжени, разбира се. Понеже няма по-добри идеи, съветвам ви да се снишите. Никакво пиратство, никакво насилие. Да не рошим перушината на краля засега.

— Хич не ме е грижа за перушината на краля, Бен! — отсече Черната брада.

Бенджамин се обърна към него.

— Ще се загрижиш, щом изпрати войниците си да прочистят острова ни. Огледай се, човече, струва ли си да умреш за тази клоака?

Имаше право, разбира се. Насау вонеше все повече с всеки изминал ден — на гнусна смесица от лайна, канавки и гниещи скелети. Въпреки това — колкото и да ви е трудно да повярвате — тази гнусна смесица си беше нашата воня и ние бяхме готови да се сражаваме за нея. А и когато си пиан, не смърдеше толкова нетърпимо.

— Да, това е нашата република, нашата идея — настоя Черната брада. — Свободна земя на свободни хора. Забрави ли? Изглежда мърляво, вярно. Но нима не си струва да се биеш за идеята?

Бенджамин сведе очи. Решил ли беше вече? Беше ли направил своя избор?

— Не съм сигурен — каза той. — Погледна ли плодовете на дългогодишния ни труд, виждам развала... лентяйство... глупост.

Помните ли как ви описах Бенджамин? Споменах, че се облича и държи различно, по-скоро като военен. Хвърляйки поглед назад, мисля, че никога не е искал да бъде пират; амбицията го дърпаше към другата страна — към военния флот на Негово Величество. Не обичаше да напада кораби — рядко срещана неохота сред нас. Черната брада веднъж ми разказа как кораб под негово командване завладял едномачтов платноход, но Бенджамин откраднал само шапките на пътниците. Само толкова — шапките. Навярно смятате, че възрастта го е размекнала и не е искал да тормози хората. Вероятно имате право, факт е обаче, че от всички нас Бенджамин Хорниголд приличаше най-малко на пират и изглежда не искаше да приеме, че е пират.

При това положение случилото се по-късно не би следвало да ме изненадва.

43.

Юли 1718 година

Скъпа моя Каролин...

В онзи ден (място: „Олд Ейвъри“, макар да е излишно да го казвам) успях да стигна дотук.

— Изливаш чувствата си? — Ан застана до мен, смугла и красива — пир за очите.

— Пиша кратко писмо. А и нея едва ли я е грижа.

Смачках писмото и го захвърлих.

— Ах, каменно сърце имаш — въздъхна Ан и се върна зад бара. — Би трябвало да е по-нежно.

Да, помислих си. Имаш право, момиче. Ала ако сърцето ми беше нежно, щеше да се разтопи от мъка. Откакто в Насау пристигна вестта за кралската амнистия, градът се раздели на такива, които се възползваха от помилването, други, които смятаха да се възползват (след един последен удар) и трети, които бяха категорично против помилването и проклинаха всички останали, предвождани от Чарлс Вейн и...

Черната брада? Старият ми приятел си пазеше барута сух, но явно бе решил, че пиратският живот вече не е за него. Търсеше плячка далеч от Насау. Новини за големи удари и странни съюзи достигаха до нас. Усъмних се, че напускайки Насау, Черната брада не е възнамерявал да се връща. (И доколкото знам, не се е връщал.)

А аз? Е, от една страна, гледах да не се сближавам особено с Вейн. От друга, не исках да приема предложението за помилване и следователно бях принуден да другарувам с Вейн, независимо дали ми харесва или не. Вейн очакваше якобитски подкрепления, ала те така и не пристигнаха. Сетне започна да крои планове да замине и да основе пиратска република другаде. Подкани ме да тръгна с него. Нямах избор, освен да приема и да го последвам с „Гарвана“.

После настъпи онова утро — няколко дни преди да отплаваме — когато седях на терасата на „Олд Ейвъри“, опитвах се да напиша писмо на Каролин и убивах времето с Ан Бони. От пристанището ненадейно

долетя оръдеен залп. Салют с единайсет топа. Веднага разбрахме какво предстои. Бяхме предупредени. Британците идваха да завладеят острова.

Бяха обсадили и двата подстъпа към пристанището. Военните кораби „Милфорд“ и „Роуз“ бяха „мускулите“, ескортиращи флотилия от още пет кораба с войници, занаятчии, провизии, строителни материали — цяла колония, дошла да прогони пиратите и да вкара Насау в правия път. Предвождаше ги флагманът „Делисия“. От него се спуснаха лодки, които да преплават корабното гробище и да стигнат до брега. Когато слязохме там, където се бяха стекли всички обитатели на Насау, мъжете от лодките вече излизаха на сушата. Сред тях забелязах не кой да е, а стария си приятел Удс Роджърс. Слизаше от лодката, загорял от слънцето и изрядно вчесан и избръснат както винаги, макар и с по-измъчено лице. Помните ли обещанието му да стане губернатор на Хавана? Е, изпълняваше го. Помните ли как сподели с мен намерението си да изкорени пиратите от Насау? Изглежда щеше да осъществи и него.

Никога не съм копнял повече за Черната брада. Знаех, че старият ми приятел Едуард Тач щеше да прецени правилно откъде духа вятърът. Смесица от инстинкт и лукавство щяха да му помогнат да се ориентира.

— Мътните ме взели! — промърмори Басмения Джак до мен (изкушавайки съдбата). — На крал Джордж му е писнало от шикалкавенето ни. Кой е мрачният тип?

— Капитан Удс Роджърс — отговорих и понеже не бързах да се срещна отново с него, се смесих с тълпата.

Бях достатъчно близо обаче да видя как му подават пергамент и как му хвърля едно око и подхваща:

— Искаме да преговаряме с хората, които се наричат управници на този остров. Чарлс Вейн, Бен Хорниголд и Едуард Тач. Представете се, моля.

Бенджамин пристъпи напред.

— Страхлив подлец! — изруга Джак.

Уместна забележка. Защото този момент отбеляза края на Насау и зачеркна надеждите ни за републиката.

44.

Ноември 1718 година

Едва когато го видях, осъзнах колко ми е липсвал.

Не подозирах, че скоро ще го изгубя завинаги.

Намирах се на брега на Северна Каролина, в залива Окраоук. Наближаваше изгрев-слънце, а той пируваше — разбира се — и бе будувал цяла нощ — разбира се.

Лагерни огньове блещукаха по целия бряг. Мъжете танцуваха жига в съпровод на цигулка, подаваха си бутилки ром и се кикотеха гръмогласно. Див глиган се въртеше на шиш и изкусителната миризма разбуди стомаха ми. Навярно тук, в залива Окраоук, Черната брада бе основал своя пиратска република и изобщо не възнамеряваше да се върне в Насау и да въздвори порядък.

Чарлс Вейн вече разговаряше с него. Газех по пясъка към тях, предвкушвайки рома и печеното месо. Чарлс Вейн се изправи.

— Разочарова ме, Тач! — изрева той, забеляза ме и добави: — Иска да остане тук. Да върви по дяволите с кучите синове, решили да го последват до бесилката!

Вейн би прерязал гърлото на всеки друг, задето предава каузата. Не и на Черната брада. Черната брада би оковал всеки друг за безочливото ругателство. Не и Вейн. Защо ли? Вероятно от чувство за вина, че е загърбил пиратството. Или понеже, каквото и да мислех за Чарлс, храбростта и предаността му на каузата бяха достойни за възхищение. Никой не се противопостави по-решително на амнистията от Чарлс. Никой не беше по-остър трън в задника на Роджърс от него. Той се насочи срещу британската блокада с брандер, избяга и продължи да организира удари в Ню Провидънс, като подкопаваше властта на Роджърс и се надяваше да получи подкрепа. Въпросното подкрепление се обличаше в черно, когато се сражаваше, и се наричаше Черната брада. Ала когато пристигнах на брега в онова свежо утро, Чарлс Вейн явно бе изгубил и последната си надежда.

Той си тръгна, вдигайки с крака пелени от пясък. Отдалечаваше се от топлината на лагерните огньове, разтреперан от гняв. Изпратих

го с поглед, а сетне се взрях в Черната брада. Седеше с разкопчан колан и куртка, а издутото му шкембе изопваше ризата. Той не продума. Махна ми мълчаливо да се настаня на пясъка до него, подаде ми бутилка вино и зачака да отпия.

— Ама че досадник! — възкликна завалено, сочейки далечината, където Чарлс Вейн бе изчезнал.

„Е, проблемът е, че старият неудачник Едуард Кенуей иска същото като досадника“, помислих си.

Макар и отдаден на каузата, Вейн не се радваше на предаността на братството. Жесток открай време, напоследък той бе станал още по-безмилостен и кръвожаден. Разказвах ми как новият му трик бил да измъчва пленниците, като ги завързва за бушприта, пъха кибритени клечки под клепачите им и ги запалва. Дори най-верните му сподвижници започваха да се разколебават. Вероятно Вейн го знаеше не по-зле от мен — че Насау се нуждае от водач, умеещ да вдъхновява. Насау се нуждаеше от Черната брада.

Тач се изправи и ми даде знак да го последвам.

— Дошъл си да ме подканиш да се прибера у дома, Кенуей, знам. — Изглеждаше трогнат. — Вярата ти в мен ме ласкае. С Насау обаче е свършено. Няма връщане назад за мен.

— Не споделям мнението ти, друже — отвърнах искрено. — Но не ти се гневя.

Той кимна.

— За бога, Едуард. Да живееш така е все едно да имаш дупка в корема. Разлеят ли ти се червата, длъжен си да ги събереш и да ги натъпчеш обратно. Когато с Бен създадохме Насау, подцених необходимостта от мъже с характер, които да дадат насока на града. Не грешах обаче за покварата, която ще посеem.

Замълчахме, вслушвайки се във вълните, миещи брега, в мекия плисък на морето. Навярно и той като мен мислеше за Бенджамин.

— Вкусиш ли властта, трудно е да не се полакомиш да завладееш целия свят. — Черната брада посочи назад. — Знам, че тези мъже ме смятат за добър капитан, но аз съм арогантен. Не притежавам уравновесеността да насочвам тълпата.

Разбихах какво има предвид. Разбихах го, но не ми харесваше. Не ми харесваше, че Черната брада се отдалечава от нас.

Продължихме напред.

— Още ли търсиш Мъдреца? — попита ме той.

Кимнах, но не му обясних, че търсенето се свежда до убиване на времето в „Олд Ейвъри“, пиене и мисли за Каролин.

— При един набег преди месец чух, че мъж на име Робърте работи на кораб, превозващ роби. Казвал се „Принцеса“. Поогледай се.

Значи дърводелецът с мъртвите очи, пазителят на древното познание, бе напуснал плантациите, за да служи на търговците на роби. Звучеше логично.

— Да пием за „Принцеса“, Тач!

Британците бяха взели на мушка Черната брада, разбира се. По-късно научих, че са изпратили срещу него флотилия, водена от лейтенант Мейнард, капитан на военния кораб „Перла“. Губернаторът на Вирджиния обявил награда за главата на Черната брада, след като търговци се оплакали, че пиратът се е установил в залива Окраоук и организира удари оттам. Губернаторът се притеснил, че Окраоук ще се превърне в нов Насау, а и не му харесвало най-прочутият пират на света да се подвизава в задния му двор. Затова се зарекъл да го залови. Ето как пристигнаха британците.

Първо чухме тревожен шепот:

— Англичаните идват! Англичаните идват!

Погледнахме през капандурите на оръдията на „Адвенчър“ — едномачтовия снаряжен платноход на Тач, и видяхме, че са пуснали малка лодка и се опитват да ни нападнат тихомълком. Щяхме да ги сразим, разбира се, ала ни попречи едно критично обстоятелство. Помните ли пиршеството, което споменах? Виното и печеният глиган? Е, гуляят продължи. Безспир.

Бяхме много, катастрофално пияни.

И успяхме да скалъпим само един отговор — да подплашим лодката с изстрели.

На борда на „Адвенчър“ имаше малцина тази сутрин. Най-много двайсетина моряци. И аз бях сред тях, в блажено неведение, че ще изиграя роля в случилото се по-късно — гибелта на най-прославения пират.

Махмурлукът измъчваше и него — както всички ни — но Черната брада познаваше проливите около Окраоук. Вдигнахме котва и поехме към плитчините. Хората на Мейнард ни последваха. Развяваха червения флаг и не оставяха съмнение какви са намеренията им. Виждах го в очите на Черната брада. Всички на „Адвенчър“ знаехме, че англичаните преследват него и само него — стария ми приятел Едуард Тач. Губернаторът на Вирджиния бе обявил награда за главата само на един пират и този пират беше Едуард Тач. Разбрахме,

че проклетите англичани не преследват нас, че истинската им цел е Черната брада. Ала никой не се предаде и не се хвърли от кораба. Всички до един бяхме готови да умрем за него — такава преданост вдъхновяваше той. Де да беше използвал качествата си за доброто на Насау!

Денят беше спокоен, нямаше вятър в платната и напредвахме бавно. Виждахме бялото на очите на преследвачите ни, а те — нашето. Черната брада застана на кърмата, надвеси се над парапета и изкрещя към Мейнард над притихналите води на канала:

— Проклети негодници! Кой сте? И откъде идвате?

Хората на кораба зад нас не отговориха. Наблюдаваха ни мрачно. Навярно искаха да ни сплашат.

— Виждате, че не развяваме пиратското знаме. Не сме пирати! — изрева Черната брада и гласът му отекна странно, подет от стръмните варовикови скали от двете страни на тесния пролив. — Спуснете лодка и елате! Ще се уверите, че не сме пирати!

— Нямам излишна лодка — извика в отговор Мейнард и добави след малко: — Но скоро ще ви настигна с кораба.

Черната брада изруга и вдигна тост с чаша ром:

— Ще се пържите в пъкъла, страхливци. Никого няма да пощадя!

— Не очаквам пощада, Едуард Тач, но и ти не очаквай!

Двата кораба под командването на Мейнард продължаваха упорито напред и за пръв път видях приятеля си Едуард Тач в безизходица. За пръв път ми се стори, че зървам в очите му объркване и боязън.

— Едуард... — опитах се да го дръпна настрана, да седнем заедно както толкова много пъти в „Олд Ейвъри“ и да измислим план. Не за удар и трофеи обаче, а за бягство от англичаните. За спасение. Екипажът около нас работеше в алкохолен унес. Черната брада продължаваше да се налива с ром и да крещи все по-гръмогласно. И разбира се, колкото повече се напиваше, толкова по-безразсъдни и прибързани решения взимаше. Заповяда да заредим оръдията и понеже нямаше гюлета, ги напълнихме с пирони и парчета старо желязо.

— Едуард, недей...

Понечих да го спра, защото сигурно имаше по-добър, по-тактичен начин да избягаме от англичаните. Канонадата щеше да

подпише смъртните ни присъди. Бяхме по-малко, имахме по-малко оръдия. Хората на Мейнард не бяха пияни и в очите им светеше фанатична решимост. Искаха едно — Черната брада — пияния, гневен, яростен и вероятно тайно ужасен пират.

Бум!

Стори ми се, че се разминаваме с целта, но плътна завеса от дим и пясък препречваше обзора ни. Затаили дъх, чакахме дълго да видим какви поражения са нанесли оръдията ни. Чувахме викове и трясък на разтрошени дъски. Явно все пак ударът беше сериозен. Щом мъглата се разнесе, забелязахме, че един от преследващите ни кораби се е отклонил към брега. Другият също изглеждаше пострадал. На борда не се мяркаха никакви моряци, по корпуса му личаха пробойни. Екипажът ни нададе немощен, но въодушевен възглас, обнадежден, че не всичко е изгубено.

Черната брада ме погледна и ми намигна.

— Другият не се е отказал, Едуард — предупредих го. — Ще отвърнат на огъня.

Наистина отвърнаха на огъня. Използваха верижни гюлета и разрушиха кливера ни. В следващия миг победоносните ни викове се превърнаха в крясъци — неспособен да плава, корабът ни се лашна настрани и се килна към стръмния бряг, облизвайки скалите с раздробените си мачти. Докато се клатехме безпомощно в пролива, преследвачът ни се насочи към десния ни борд, предоставяйки ни добра възможност да видим с каква мощ продължава да разполага. Привидно оскъдна. Пред руля стоеше мъж, а Мейнард ръкомахаше до него и викаше:

— Не променяй курса, изравни се с тях.

В този момент Едуард реши, че нападението е най-добрата защита. Нареди на моряците да се въоръжат и да се подготвят за абордаж. Строихме се с извадени саби и пистолети за последна битка в безлюдния тесен пролив в Новия свят.

Барутен дим се стелеше над нас на дебели пластове като хамаци във въздуха. Щипеше очите ни и придаваше на сцената зловещ привкус, сякаш английският платноход е призрак кораб, появил се от диплите на мъртвешка мъгла. Допълвайки ефекта, палубата му пустееше, с изключение на кормчията и Мейнард, който въртеше диво очи и крещеше като побъркан:

— По-близо, по-близо...

Изражението му, да не споменавам състоянието на кораба му, ни окуражиха, че противникът е пострадал по-тежко, отколкото ни се стори отначало. Казахме си, че това в крайна сметка няма да се окаже последната ни битка и ще доживеем други сражения.

Илюзорна надежда, както скоро разбрахме.

Снишени зад планшира, в гробната тишина чувахме само все истеричните крясъци на Мейнард. Не знаехме колцина са оцелели на борда на английския кораб, ала поне един от нас се чувстваше уверен.

— Отсекли сме им главите! Останали са само трима-четирима!
— извика Черната брада.

Забелязах, че е надянал черната си шапка и в брадата му горят фитили. Надмогнал махмурлука, обвит в пушек и пламъци, Едуард Тач приличаше на дявол.

— Да скачаме на борда и да ги накълцаме на парчета!

Само трима-четирима? Живите сигурно са повече.

В същия момент киловете на корабите ни се сблъскаха и с боен вик Черната брада ни поведе към палубата на британския платноход. Втурнахме се към Мейнард и кормчията. Оказа се обаче, че Мейнард е добър актьор като приятелката ми Мери Рийд. Щом пиратите скочиха на кораба му, дивото истерично изражение изчезна от лицето му и той изкрещя:

— Сега, момчета, сега!

Капандурата на кварталдека се отвори и капанът щракна. Бяха се скрили от нас, преструваха се на мъртви, за да ни подмамят да дойдем. А сега излязоха като пълчища плъхове, побягнаха от наводнен трюм — две дузини срещу дванайсет дръзки пирати. Тутакси трясък на стомана, пукот на пистолети и крясъци изпълниха въздуха.

Ударих с юмрук първия нападател и същевременно извадих скритото острие, отскачайки настрани от фонтана от кръв и сополи, рукнал от носа му. Понечих да пусна в действие пистолета, който стисках в другата си ръка, но чух Черната брада да ме вика:

— Кенуей!

Беше паднал. Единият му крак кървеше лошо. Защиатаваше се със сабята и молеше за пистолет. Подхвърлих му моя, той го улови и повали моряк, налитащ му със закривената си сабя.

Ала беше мъртъв. И двамата го знаехме. Всички го знаехме.

— В свят без злато щяхме да бъдем герои! — извика той, когато го нападнаха от всички страни, предвождани от Мейнард.

Осъзнал, че краят му приближава, Черната брада оголи зъби и размаха сабя. Мейнард изпищя с поаленяла ръка. Отстъпи назад и изпусна сабята си. Извади пистолет от колана си, стреля, улучи Едуард по рамото и пак го събори на колене. Ръмжейки, старият ми приятел продължи да посича със сабята си враговете, стълпили се около него като безмилостен рояк.

Другарите ми падаха около мен един по един. Извадих втория си пистолет, стрелях и отворих трето око в челото на един от англичаните. Заместиха го други. Пронизвах ги, разсичах ги безпощадно. Страхът, че следващият ми нападател ще умре като предишните, поохлади за миг ентусиазма им и аз си позволих да погледна към Едуард. Коленичил, приятелят ми умираше от десетки рани, ала продължаваше да се бие, заобиколен от лешояди, кълцащи го с остриетата си.

С отчаян и гневен вик се завъртях с разперени ръце, очертавайки с острието си гибелен периметър, в който враговете ми не дръзваха да пристъпят. Втурнах се светкавично напред, ритнах първия, изпречил се пред погледа ми, в гърдите и използвах тялото му като трамплин, за да прескоча бариерата от мъже около мен. Замахнах с острието и двамина паднаха с отворени вени, а кръвта им оцвети в червено палубата със звучен плисък. Спуснах се към другия край на кораба да помогна на приятеля си.

Не успях. Отляво върху мен врѣхлетя моряк и ме спря. Огромният свиреп мъж тичаше право срещу мен. Движихме се с такава скорост, че не съумяхме да овладеем инерцията, сблъскахме се, преобърнахме се през парапета и паднахме в морето.

Преди да се озова във водата, видях как гърлото на приятеля ми зейва и по гърдите му рухва кръв. Подбелил очи, Черната брада падна за последен път.

Декември 1718 година

Не знаете какво е болезнен писък, докато не чуete мъж с простреляно коляно да пищи от болка.

Така Чарлс Вейн наказва капитана на британския кораб, превозващ роби. Преди да го вземем на абордаж, въпросният съд буквално надупчи коритото на Вейн, та се наложи да доплаваме до него с „Гарвана“ и да издърпаме мъжете му на палубата. Вейн се разяри, но дори гневът не извиняваше избухването му. Все пак цялата експедиция беше негова идея.

Скрои плана скоро след смъртта на Едуард.

— Е, видяха сметката на Тач... — отбеляза той.

Седяхме в капитанската каюта на „Гарвана“. Басмения.

Джак спеше пиян до нас, изпружил крака над стола по начин, предизвикващ гравитацията. И той отказа да приеме предложението на краля за помилване, та нямаше отърване от него.

— Противникът ни превъзхождаше — обясних. Споменът за гибелта на Черната брада изплува пред очите ми като неканен гостенин. — Не успях да му помогна.

Представих си как падна, как го видях да умира с прерязано гърло, посечен като бясно куче. Отпих голяма глътка от рома да прогоня картината.

Чух, че провесили главата му от бушприта като трофей.

И ни наричаха измет.

— Беше свиреп пират, мътните го взели, но с раздвоено сърце — промърмори Чарлс.

Дълбаеше масата ми с върха на ножа си. Бих казал на всеки друг гост да престане, но не и на Чарлс Вейн. Чарлс Вейн, победен от Удс Роджърс. Чарлс Вейн, покрусен от смъртта на Черната брада. И най-вече — Чарлс Вейн с нож в ръката.

Имаше право обаче. Дори да бе оцелял, Черната брада едва ли щеше да продължи по същия път. Да застане начело и да ни изведе от безизходицата не се нравеше на Едуард Тач.

Замълчахме. Навярно и двамата мислехме за някогашния ни дом — Насау. Или и двамата се питахме какво ще правим в бъдеще, защото след няколко минути Вейн си пое дълбоко дъх, окопити се и се плесна с юмруци по бедрата.

— Е, Кенуей! Сетих се за твоя план... За Обсерваторията, с която ни надуваше главите. Как да разберем дали наистина съществува?

Погледнах го намръщено да видя дали се шегува. Нямахме да е първият. Често вземаха на подбив историите ми за Обсерваторията. Не бях в настроение да изтърпя поредния присмех. Не сега. Той обаче изглеждаше съвсем сериозен. Приведен напред, очакваше отговора ми. Басмения Джак продължаваше да хърка.

— Трябва да намерим кораб, превозващ роби. Нарича се „Принцеса“. На борда работи човек на име Робърте. Той ще ни каже къде е Обсерваторията.

За жалост първият кораб на Кралската африканска компания, на който се натъкнахме, надупчи кораба на Вейн — „Рейнджър“, и се наложи да го спасявам. В крайна сметка успяхме да настигнем кораба с робите и да го вземем на абордаж. След като хората ни усмириха екипажа, намерихме капитана.

— Твърди, че „Принцеса“ отплава от Кингстън през месец-два — обясних на Вейн.

— Добре. Променяме курса — кимна Вейн.

Щяхме да се отправим към Кингстън и да се сбогуваме по живо, по здраво с капитана на кораба, натоварен с роби, ако той не бе извикал гневно:

— Съсипахте ми платната и такелажа! Дължите ми обезщетение.

Всеки наоколо, който познаваше Чарлс Вейн, би ви казал какво ще последва. Не точно, а в общи линии — жестоко насилие, никаква милост. Вейн се обърна рязко, извади пистолета и тръгна бързо и яростно към капитана. Опря дулото в капачката на коляното му, постави длан пред него, та кръвта да не го опръска, и натисна спусъка.

Не се поколеба. Изпълни равнодушно наказанието. После се отдалечи.

— По дяволите, Вейн!

— Ти си Сатана, Вейн! — възкликна Басмения Джак в рядък пристъп на трезвеност и бунтарство — факт, почти толкова шокиращ, колкото пронизителните писъци на капитана.

— Не се ебавай с мен, Джак — предупреди го Вейн.

— Това ми е работата! — озъби се Басмения Джак, обикновено пиян до премала, но днес очевидно в настроение да се опълчи на Вейн. — Момчета! — извика той и сякаш по даден знак — все едно са чакали момента — неколцина другари на Басмения Джак пристъпиха напред с извадени саби.

Бяхме малцинство, но Адевале посегна дръзко към дръжката на закривената си сабя. Възнаградиха го с тежък юмрук по лицето и той падна заднишком върху палубата.

Пред моето лице пък се изпречиха няколко дула, когато пристъпих напред да му помогна.

— С момчетата свикахме съвещание, докато си губехте времето с този тук — обясни Басмения Джак. — И те решиха, че ще съм подобър капитан от вас, безумни кучета!

Посочи Адевале и кръвта ми кипна при следващите му думи:

— Този ще го продам за десетачка в Кингстън. С вас двамата обаче не искам да рискувам.

Заобиколени, аз, Чарлс и хората ни бяхме безпомощни. В ума ми се блъскаха хаотични мисли. Питам се защо всичко се обърка. Наистина ли се нуждаехме толкова от Черната брада? Наистина ли разчитахме толкова много на него, че оплетохме ужасно конците след смъртта му? Явно. Така изглеждаше.

— Ще се разкайваш за този ден, Ракам — просъсках.

— Вече се разкайвам за повечето — въздъхна метежникът. Пъстроцветната му индианска риза бе последното, което видях, преди един от лакеите му да пристъпи напред, стиснал черен чувал, и да ми го нахлузи върху главата.

Така се озовахме на Провиденция. След месец плаване с осакатения „Рейнджър“ по-точно.

Джак ни остави храна и оръжия, но нямаше как да направляваме кораба и цял месец се носихме по водата, мъчейки се напусто да скърпим платната и да поправим счупените мачти. По цели дни помпахме и водата, нахлуваща в трюма, за да не потънем. Цял месец слушах Вейн да бълва змии и гущери денем и нощем. Размахваше безпомощно юмруци и крещеше:

— Ще те пипна, Джак Ракам! Ще ти разпоря корема! Ще ти извадя червата и ще си направя арфа.

През 1718 година празнувахме Коледа на „Рейнджър“, подскачайки като захвърлена бутилка по вълните, молейки за милост стихииите. Само ние двамата — той и аз. И разбира се, няхаме календар, та не знаехме точно кога се пада Бъдни вечер и кога настъпва новата 1719 година. Готов съм да се обзаложа обаче, че съм ги отпразнувал, слушайки как Чарлс Вейн проклина морето, небето, мен и особено старата си дружка Басмения Джак.

— Ще те пипна! Ще видиш тогава, мръсен кучи сине!

Понечех ли да възразя, посочвайки, че неспирните му крясъци не приповдигат духа ни, а точно обратното, той се нахвърляше върху мен.

— Страшилището Едуард Кенуей проговори! Кажни ни, премъдри капитане, как да се измъкнем от затруднението? Гений като теб навярно знае как да управлява кораб без платна и без кормило?

Как не се избихме през този месец, така и няма да разбера, но слава на Бога, видяхме суша. Надавахме възторжени възгласи, прегръщахме се, подскачахме нагоре-надолу. Спуснахме малка лодка от разнебитения „Рейнджър“ и докато се свечеряваше, загребахме към брега, а после се строполихме на пясъка изтощени, но на седмото небе, че след трийсет дни в открито море най-сетне сме на твърда земя.

На другата сутрин се събудихме, видяхме „Рейнджър“ разбит на брега и се наругахме, че не сме пуснали котва.

После наругахме късмета си, осъзнали колко е малък островът, на който сме заточени.

Наричаше се Провиденция и си имаше история. Кървава история при това. Английски колонисти, пирати и испанци се бях сражавали за него почти цял век. Преди четирийсет години великият пират капитан Хенри Морган го завзел от испанците и известно време го използвал като база.

Когато с Вейн се озовахме на острова, той бе приютил неколцина заселници, избягали роби и затворници и останките от местното племе москито. В изоставения форт нямаше кой знае какво. Не и храна и вода. Можехме да доплуваме до остров Санта Каталина, но той беше още по-малък. Затова по цял ден ловяхме риба и търсехме стриди из локвичките край брега. От време на време се изпепелявахме с погледи с групички местни скитници — индианци и белолики — или с ловци на костенурки. Белите заселници винаги изглеждаха диви и уплашени, сякаш не са сигурни дали да атакуват, или да побегнат. И са готови и за двете. Очите им се въртяха в различни посоки, а изсъхналите им, изсушени от слънцето устни се кривяха странно.

Обърнах се към Чарлс Вейн след една подобна особена среща, понечих да споделя мнението си и изведнъж забелязах, че и неговото изражение е диво, очите му плуват и сухите му, изпръхнали от слънцето устни се кривят налудничаво.

Докато накрая тънкото въже, пришиващо здравия разсъдък на Чарлс, се скъса и той замина да създаде ново племе в Провиденция. Племето от един. Би трябвало да се опитам да го разубедя. „Не бива да се разделяме, Чарлс. Редно е да се подкрепяме.“ Но ми беше дошло до гуша от него, а и не го видях за последно. Първо започна да ми краде стридите. Изскачаше от джунглата — чорлав, брадясал, с прокъсани дрехи и лудост в очите. Загребваше с шепи току-що събраните ми стриди, проклинаше ме и се скриваше обратно сред дърветата, откъдето ме наругаваше още веднъж. Аз от своя страна не се отдалечавах от брега — плувах, ловях риба или оглеждах хоризонта за кораби, съзнавайки отлично, че Вейн ме следи от гъсталака.

Един ден се опитах да го усмиря.

— Защо не разговаряш с мен, Вейн? Защо се предаваш на лудостта?

— Лудост ли? — отговори той. — Не е лудост да се бориш за оцеляване.

— Не ти желая злото, глупако. Да се разберем като джентълмени.

— Леле! Заболя ме главата от бръщолевенето ти. Махай се и ме остави на мира.

— Нямам нищо против, стига да спреш да крадеш храната и водата ми.

— Няма да спра. Длъжник си ми! Заради теб търсехме кораби с роби. Заради теб Джак Ракам ми взе кораба!

Виждате ли с какво се налагаше да се примиря? Той си губеше разсъдък. Вменяваше ми своите грешки. Той предложи да намерим Обсерваторията. Той стана причина за настоящото ни окаяно положение, убивайки капитана на кораба с робите. И аз имах сериозни основания да го мразя. Само дето, за разлика от него, бях с всичкия си. Засега. Вейн явно се стараеше да навакса. Полудяваше все повече и повече.

— Ти и твоите измишльотини, Кенуей, ни докараха дотук.

Криеше се в сенките на гъсталака като вонящ гризач, спотаен сред корените, обвинил с длани стволите на дърветата, и ме наблюдаваше с хищнически поглед. Щеше ли да се опита да ме убие? За всеки случай почиствах редовно остриетата си и макар да не ги носех — свикнах да нося много малко — ги държах на една ръка разстояние.

Не след дълго лудият, проклинащ ме от храсталака, започна да ми поставя капани.

Докато един ден не ми дойде до гуша. Реших да убия Чарлс Вейн.

На другата сутрин се заех да осъществя замисленото с натежало сърце. Питам се дали не е по-добре да имаш смахнат другар, отколкото никакъв другар. Ала безумецът ме мразеше и вероятно искаше да ме убие. Някой щеше да умре — или той, или аз.

Открих го, клекнал до езерце. Палеше огън и си припяха нечленоразделно.

С гръб към мен беше лесна мишена. Казах си, че постъпвам благородно, освобождавайки го от мъките му, прокраднах се тихо и извадих тайното острие.

Решимостта обаче ми изневери. Поколебах се и в този момент той скочи и ме замери с шепи горящи въглени. Отстъпих назад, за да предпазя лицето си, и той ми се нахвърли, размахал сабя. Битката започна.

Атака. Отблъскване на удара. Атака. Използвах скритото острие като сабя, парирах нападенията му и нападах на свой ред.

Чудех се дали той не смята мен за предател. Вероятно. Омразата удвояваше силите му и известно време жалкото човекоподобно, в което се бе превърнал Вейн, се сражаваше храбро. Ала недостатъчно да наклони везните в своя полза. Седмиците, прекарани сред пущинака и оскъдната открадната храна го бяха омаломошили. Обезоръжих го лесно. Вместо да го убия, прибрах скритото острие, разкопчах ремъка и го захвърлих настрани. Смъкнах си ризата и го нападах с юмруци, гол до кръста.

Повалих го и го наложих порядъчно, но се овладях и спрях. Изправих се задъхан, с окървавени пръсти. На земята под мен лежеше Чарлс Вейн — див и мръсен като отшелник. Аз също вонях, но не колкото него. Усетих миризмата на изпражненията, полепнали по бедрата му, когато се надигна и изплю зъб, нанизан на тънка нишка слюнка. Разкикоти се. Заливаше се в лудешки смях.

— Галено момченце, свърши си работата наполовина!

Поклатих глава.

— Това ли ми е наградата, че вярвам в доброто у всеки? Че се надявам плъх като теб да се вразуми? Навярно Хорниголд имаше право. Светът се нуждае от решителни мъже, които да попречат на такива като теб да оплескат всичко.

— Или просто не ти стиска да живееш без угризения — ухили се Чарлс.

Изплюх се.

— Не ми запазвай място в ада. Няма да пристигна скоро.

После го оставих там, а когато по-късно се докопах до рибарска лодка, се почудих дали да не го намеря и да го взема с мен. Отказах се.

Да ме прощава Бог, но ми беше втръснало от проклетия Чарлс Вейн.

Май 1719 година

След месец се върнах в Инагуа, благодарен, че съм жив и виждам екипажа си. Още повече ме зарадва доволството им от срещата.

— Жив е! Капитанът е жив!

Празнуваха дни наред, пресушиха залива, а аз ликувах.

Мери също беше там, но предрешена като Джеймс Кид. Прогоних спомена за пищната ѝ гръд, наричах я Джеймс, когато наоколо имаше хора — дори пред Адевале, който не се отделяше от мен през първите дни след завръщането ми, сякаш не иска да ме изпуска от поглед.

От Мери научих за смъртта на приятеля ми Стив Бонет — обесили го в Уайт Пойнт. Горкият Стив. Търговецът очевидно си бе променил мнението по отношение на пиратите — дотолкова, че сам заживял като тях. Наричали го „пирата джентълмен“. Носел роба и се подвизавал на север известно време. После срещнал Черната брада. Двамата се съюзили, но понеже Бонет бил негоден за моряк, а още по-малко за пиратски капитан, екипажът му се разбунтувал и се присъединил към Черната брада. Бонет бил принуден да изтърпи унижението да плава като „гост“ на кораба на Черната брада — „Отмъщението на кралица Ан“. Е, предстояло още по-страшно унижение — заловили го и го обесили.

Междувременно в Насау — изтерзания болен Насау — Джеймс Бони станал шпионин на Удс Роджърс и жигосал Ан с по-срамно клеймо, отколкото нейните похотливи погледи му бяха лепнали. Роджърс, естествено, нанесъл смъртоносен удар на пиратите. За назидание и демонстрирайки сила, заповядал да обесят осмина на пристанището в Насау и така смазал съпротивата. Дори заговорът да го убият бил организиран колебливо и лесно предотвратен.

И — за моя радост — заловили Басмения Джак и спасили „Гарвана“. Алкохолът в крайна сметка унищожил Джак. Капери, изпратени от губернатора на Ямайка, го нападнали южно от Куба. Джак и хората му били слезли на брега, потънали в пиянски сън под

разпънатите палатки, когато каперите пристигнали. Пиратите побягнали в джунглата и изоставили „Гарвана“. После подлецът се върнал с подвита опашка в Насау и убедил Роджърс да го помилва. Оттогава висял в кръчмите и продавал откраднати часовници и чорапи.

— А сега накъде? — попита ме Мери, след като ми съобщи новините. — Ще продължиш ли да търсиш загадъчното си неуловимо съкровище?

— Да. Близко съм. Чух, че Мъдреца плава на кораба „Принцеса“, който често пускал котва в кингстънското пристанище.

Тя се изправи и пое към дока.

— Използвай по-добре амбицията си, Кенуей. Намери Мъдреца с нас.

Имаше предвид асасините, разбира се. Замълчах замислено.

— Не съм привърженик на твоите мистици... Мери. Блазни ме охолният живот. Искам да живея безгрижно.

Тя поклати глава и подхвърли през рамо:

— На честните не е отредено безгрижие, Едуард. Животът им е изпълнен с болка.

Щом „Принцеса“ отплаваше от Кингстън, значи пътят ми водеше натам.

И мили Боже, колко красив бе Кингстън! Някогашният лагер на бегълци се бе превърнал в най-големия град в Ямайка. Новите, но със запуснат вид постройки бяха заобиколени от зелени хълмове и благословени с прохладата на морския бриз, подухващ откъм Порт Роял. Вятърът отнемаше донякъде силата на палещото слънце — само донякъде обаче. Кингстън ми хареса. Оглеждах се и се питах дали Насау можеше да стане такъв град, ако се бяхме постарали. Ако не бяхме се предали толкова лесно на покварата.

Морето сияеше яркосиньо и корабите, закотвени в залива, сякаш се носеха върху сребриста пелена. За миг онемях пред красотата на водите и си спомних съкровищата, скрити в тях. Спомних си и Бристол — как стоях на пристанището и се взирах в океана, закопнял за богатства и приключения. Намерих приключения. Богатства? Е, докато бях на Провиденция „Гарванът“ не бе бездействал. Моряците ми бяха добавили нови трофеи в сандъците ми. Не бях богат, но не бях и беден. Най-сетне можех да се нарека състоятелен човек.

Но успеях ли да намеря Обсерваторията...

(Алчността, читателю, е погубила мнозина.)

Завързани на кея се поклащаха рибарски лодки и едномачтови кораби, но аз не се интересувах от тях. Спрях и се взрях през далекогледа, търсейки на хоризонта кораб, пренасящ роби — „Принцеса“. За миг спрях да се насладя на „Гарвана“, после продължих нататък. Подминаваха ме забързани граждани, търговци и войници. Испанци в сини туники и тривърхи шапки, преметнали мускети през рамо. Двама се шляеха с отегчен вид и разговаряха.

— Каква е тази суетня? Днес всички търчат, сякаш са им напъхали фитили в задниците.

— Под пара сме заради някакъв испанец. Тореадор или Торес. Или нещо подобно.

Тук бяха значи. Той и Роджърс. Бяха ли разбрали и те, че Мъдреца е на „Принцеса“?

Следващите думи на войника привлякоха вниманието ми.

— Знаеш ли какво чух? Губернатор Роджърс и капитан Хорниголд се включили в тайно общество. В Ордена членували французи, испанци и дори турци.

Тамплиери, помислих си и в същия момент забелязах Адевале да ми маха. Придружаваше го потен, нервен моряк. Работел, както се оказа, в Кралската африканска компания. Камата, притиснатата дискретно в ребрата му, го убеди да си развърже езика.

— Обясни ми какво ми каза — подкани го Адевале.

Той ме погледна уплашено — като всеки на негово място, предполагам.

— Не съм виждал „Принцеса“ от осем седмици — каза. — Сигурно скоро ще доплава.

Пуснахме го и аз обмислих информацията. „Принцеса“ не беше тук... все още. Реших да останем. Да пусна моряците на брега, предупреждавайки ги да се държат прилично и да не привличат внимание.

Адевале ме дръпна настрани.

— Омръзна ми да преследвам фантазиите ти, Едуард. И на екипажа му писна.

Точно това ми трябваше. Брожение сред проклетия екипаж.

— Търпение, човече, близо сме — опитах се да го успокоя.

Междувременно ме осени идея. Да намеря Роджърс и Бенджамин.

Пообиколих пристана и ги открих. Тръгнах след тях, припомняйки си наученото от Мери. Стоях на разстояние и подслушвах разговора им с помощта на интуицията.

— Предупреди ли мъжете? — попита Удс Роджърс. — Нямаме време.

— Да — отговори Хорниголд. — Двама войници ще ни чакат на кръстопътя.

— Много добре.

А, телохранители. Къде ли се криеха?

Озърнах се. Не исках да ме изненадат. Хорниголд заговори отново:

— Ако не възразявате, сър, любопитен съм защо са ни необходими кръвните проби?

— Торес твърди, че са нужни, за да функционира Обсерваторията.

— Как така, сър?

— Поискаме ли да шпионираме... крал Джордж, да речем, ще ни трябва капка от кралската кръв. С други думи, малко количество кръв ни дава достъп до всекидневието на всеки.

Врели-некипели. Не им обърнах особено внимание, за което щях да съжалявам по-късно.

— И мен ли ще шпионира Торес? — поинтересува се Бенджамин. — Защото ми поиска кръв?

— И аз му дадох, капитан Хорниголд. Както и всички тамплиери. Предпазни мерки. Но не бой се, Торес изпрати нашите проби с кораб в Рио де Жанейро. Ще ги съхраняват в тайник. Няма да сме първите, наблюдавани от Обсерваторията, уверявам те.

— Да, сър. Плащам нищожна цена, предполагам, за всичко, което получих от тамплиерите.

— Именно.

Тогава забелязах телохранителите — ще ги нарека Главорез номер едно и Главорез номер две.

— Имаш ли нужда от помощ? — осведомиха се.

А, рекох си, за тези двамата, значи, става дума.

49.

Главорез номер едно бе левичар, но искаше да ме преметне, че действа с дясната ръка. Главорез номер две не беше кой знае какъв боец. Прекалено беше отпуснат. Смяташе ме за лесна плячка.

— Къде отиваш? — попита ме Номер едно. — С приятеля ми те наблюдавахме и прощавай, шефе, но ни се стори, че следиш господин Роджърс и господин Хорниголд и подслушваш разговора им.

Въпросните господин Роджърс и господин Хорниголд бяха в пълно неведение какво вършат телохранителите им. Това беше добре. Не толкова добре бе, че се отдалечават, а аз исках да събера повече информация.

Тоест длъжен бях да се освободя от момчетата им.

Предимството ми беше тайното острие, закопчано на дясната ми китка. Сабята ми висеше от същата страна, та се налагаше да я извадя с лявата. Опитен фехтовчик би очаквал да го атакувам от тази страна. Главорез номер едно беше опитен боец. Досети се, че ще извадя сабята си с лявата ръка, и единият му крак зае позиция малко пред другия, а тялото му се наклони леко настрани (настъпеше ли моментът обаче, краката му бързо щяха да си сменят местата и да се престори, че ме напада от другата страна — знаех и това). И двамата главорези не подозираха, че от дясната ми ръка ще изскочи скрито острие.

Наблюдавахме се мълчаливо. Главно аз и Главорез номер едно. После аз се задействах. Протегнах дясната си ръка, уж да се защитя, и — щрак! — Главорез номер две още се пресягаше към сабята си, когато острието ми прониза врата му. Без да губя време, измъкнах сабята си от колана с лявата ръка и успях да отблъсна първата атака на Главорез номер едно. Остриетата ни се поздравиха с трясък.

Главорез номер две изгъркори и умря, стиснал с окървавени пръсти гърлото си. Силите се изравниха. Размахах и острието, и сабята пред Главорез номер едно и забелязах как самоувереното му — дори арогантно — изражение се превръща в страх.

Редно беше да побегне. Вероятно щях да го настигна, но все пак би трябвало да избяга. Да се опита да предупреди господарите си, че

ги следи опасен мъж. Мъж с асасински умения.

Той обаче не побягна. Остана да се бие. Сражаваше се умело — и по-интелигентно и храбро от повечето ми противници — но в крайна сметка го погуби гордостта. Не пожела да я пожертва пред очите на тълпата, събрала се на кингстънската улица, и когато краят му настъпи — след яростна битка — се погрижих да е бърз и безболезнен.

Зяпачите отстъпиха назад, щом побягнах към доковете с надеждата да настигна Роджърс и Хорниголд. Успях. Приседнах до двама пияници до стената на кея точно когато се срещнаха с Лауреано Торес. Поздравиха се с кимване, уверени до дъното на душата си в своята значимост. Сведох глава — леле, бях препил с ром — понеже погледът му се насочи към мен. После съобщи новината:

— Пирати са нападнали „Принцеса“ преди шест седмици. Доколкото знаем, Мъдреца е бил на борда.

Изругах мислено. Мъжете ми не предполагаха колко близо са били до ваканция в Кингстън, но сега се налагаше да се оправим по дирите на пиратите.

Тримата тамплиери тръгнаха. Аз станах и се смесих с тълпата, следвайки ги невидим. Използвах интуицията. Чувах всяка тяхна дума.

— А къде е Мъдреца сега? Имате ли представа?

— В Африка, Ваше Превъзходителство — отговори Роджърс.

— Африка... За бога, ветровете са неблагоприятни по този маршрут.

— Аз ще се заема, Велики майсторе. Бездруго се налага да отплавам натам. Една от галерите ми с роби ще успее да стигне бързо.

— Робска галера? — тросна се Торес. — Капитане, помолих те да не се замесваш в противни начинания.

— Не схващам разликата между поробването на неколцина и поробването на всички хора — възрази Роджърс.

— Целта ни е да променим хода на цивилизацията, нали?

— Поробеното тяло подтиква ума да въстане — отсече Торес. — Тялото следва покорно поробения ум.

— Уместна забележка, Велики майсторе — съгласи се Роджърс.

Стигнаха края на дока, спряха пред входа на порутен склад и надникнаха през отворената врата. Мъже пренасяха трупове — смятаха да ги натоварят на каруца или на кораб, или по-вероятно, да ги хвърлят право в морето.

Торес зададе въпроса, който ме измъчваше:

— Какво става тук?

Роджърс се подсмихна.

— Тези мъже отхвърлиха благосклонното ни предложение да ни дадат кръв. Главно пирати и капери.

— Разбирам — кимна Торес.

Настръхнах от чутото и погледнах към телата — безжизнени ръце и крака, невиждащи очи. Мъже като мен.

— Използвам кралската амнистия като предлог да събера възможно най-много кръвни проби — обясни Роджърс. — Откаже ли ми някой, обесвам го. Действам в рамките на пълномощията си, разбира се.

— Ясно. Ако не сме в състояние да наблюдаваме всички престъпници на света, по-добре да изчистим морето от тях.

Те продължиха напред към мостик, спуснат от закотвен наблизороб. Последвах ги и се шмугнах зад купчина сандъци, наострил слух.

— Къде по-точно се намира Мъдреца? В коя част на Африка? — осведоми се Торес.

— На Принсипе, сър. Малък остров — отговори Хорниголд.

Торес и Роджърс минаха по мостика, но Хорниголд остана на кея. Защо? Защо не ги последва? Е, не след дълго разбрах. Опитните му очи на стар морски вълк се присвиха и обходиха хоризонта и корабите, застанали като стражи по сияйната вода. Погледът му се задържа върху един. Сепнах се, осъзнал къде сме — оттам, където бяхме, „Гарванът“, се виждаше ясно.

Хорниголд изопна рамене, ръката му стисна дръжката на сабята и той се обърна бавно. Търсеше мен, предположил, че където е „Гарванът“, там съм и аз.

— Едуард Кенуей! — извика и очите му огледаха доковете. — Не очаквах да видя „Гарвана“ тук. Чу ли каквото дойде да чуеш? Ще се опиташ ли да спасиш горкия Мъдрец от хищните ни лапи?

От висотата на годините ми се струва, че постъпих малко прибързано. Ала в ума ми се въртеше натрапчиво мисълта, че някога Бенджамин бе един от нас. Един от учителите ми. Приятел на Едуард Тач. А сега се опитваше да ни унищожи. Гневът ми изплува на повърхността и аз изскочих иззад сандъците.

— Предател! Продаде ни!

— Защото открих по-добър път — каза Хорниголд.

Вместо да извади сабята си, даде знак с ръка. В склада зад нас зазвънтяха саби, изскачащи от ножниците.

Хорниголд продължи:

— Тамплиерите знаят какво е порядък и дисциплина. Ти обаче си неспособен да прозреш съществената разлика между хаоса и реда. Сбогом, стари приятелю! Някога беше войник. Когато се бореше за истинска кауза, по-велика от егото ти.

Той се отдалечи почти тичешком. От склада излязоха подкрепленията му и ме обградиха в полукръг.

Изненадах ги, като се втурнах бързо срещу тях, сграбчих моряк, размахващ напосоки сабята си, и го повлякох пред себе си като щит, остъргвайки плочника по кея с подметките му. В същия момент проехтя изстрел и в живата ми броня се заби куршум, предназначен за мен. Метнах тялото към строените пред мен мъже и същевременно измъкнах първия си пистолет. Повалих един с куршум в устата, прибрах празния пистолет и извадих следващия и скритото острие. Разпорих гърдите на трети с острието и стрелях. Не се прицелих точно, но успях да спра мъжа, нападнал ме със закривената си сабя. Той падна на земята, притиснал корема си с длани. Сنيших се, завъртях се и прокарах острието по краката на следващия нападател, а после го довърших с бърз и безмилостен удар в сърцето. Изправих се и последните двама мъже побягнаха уплашени, да не би да споделят участта на мъртвите си другари. Втурнах се към лодката си и загребах към „Гарвана“.

Докато гребях към закотвения си кораб, си представях предстоящия разговор с Адевале. Как ще ми напомни, че моряците не одобряват авантюрата ми.

Щяха да я одобрят, щом откриехме Обсерваторията. Първо обаче трябваше да намерим Мъдреца.

Отне ми месец, ала успях.

50.

Юли 1719 година

Един следобед го открих на Принсипе — в лагер, осеян с трупове.

Ето какво научих за Мъдреца — Бартольмю Робърте — и от него, и от други.

Първо, имахме нещо общо — и двамата бяхме уелеци, аз от Суонси, той от Каснюд Бак. Сменил си името от Джон на Бартольмю. Едва тринайсетгодишен се цанил за дърводелец на кораб. После открил, че от него се интересува тайното общество на тамплиерите.

В началото на 1719 година, преследван и от тамплиерите, и от асасините, Мъдреца станал трети помощник-капитан на „Принцеса“ под командването на капитан Ейбрахам Плъмб.

Както бях научил в Кингстън, в началото на юни два пиратски кораба — „Роял Роувър“ и „Роял Джеймс“ — нападнали „Принцеса“. Робърте успял някак си — с хитрост, несъмнено — да влезе под кожата на пиратския капитан Хауел Дейвис — също уелсец — и да го убеди, че е отличен навигатор. Навярно е било така, но да не забравяме, че с капитан Дейвис разговаряли на уелски и това ги сближило още повече.

Казваха, че отначало Барт Робърте не изгарял от желание да стане пират. Ала както ще видите, на новото поприще се почувствал в свои води.

После пуснали котва в Принсипе — с „Роял Роувър“, понеже буря разбила „Роял Джеймс“ и се принудили да го изоставят. „Роял Роувър“ поел към Принсипе, развял английския флаг и му разрешили да влезе в пристанището, където пиратите се престорили на гостуващи английски моряци.

Разказаха ми как капитан Дейвис замислил план — да покани губернатора на Принсипе на борда на „Роувър“ уж на тържествен обяд, а всъщност да го похити и да поиска огромен откуп.

Отличен план.

Когато обаче Дейвис и хората му тръгнали да посрещнат губернатора, им устроили засада в лагер по пътя.

Там се озовах аз.

Прокрадناх се в опустошения лагер, където огънят догаряше в червена жарава, а върху въглените лежеше мъж и се изпичаше бавно. Наоколо се валяха и други мъртъвци — и войници, и пирати.

— Капитан Кенуей? — повика ме някой.

Обърнах се и го видях — Мъдреца. Би трябвало да се зарадвам, да си отдъхна в края на дългото пътуване. Само дето той бе насочил пистолет към мен.

Настойчиво подканен от дулото му, вдигнах ръце във въздуха.

— Пак се срещаме при злокобни обстоятелства, Робърте. Трябва да променим традицията.

Той се усмихна мрачно. Таи ли омраза към мен, запитах се. Все пак нямаше представа какви са намеренията ми. Налудничавият ми вътрешен глас се обади, че няма да се изненада, ако Мъдреца умее да чете мисли.

— Спри да ме преследваш и желанието ти ще се сбъдне — каза Мъдреца.

— Пистолетът е ненужен. Винаги спазвам дадената дума.

Джунглата около нас бе притихнала. Бартольмю Робъртс явно размишляваше. Странно, рекох си. И двамата не знаехме какво всъщност иска другият. Аз знаех какво искам от него, разбира се. Ала той? Какво искаше той? Усетих, че каквото и да е, сигурно е по-мрачно и по-загадъчно, отколкото съм способен да си представя. Знаех само, че смъртта върви по петите на Барт Робърте, а аз не съм готов да умра. Още не.

Той проговори:

— Днес португалците ни устройха засада и убиха нашия капитан Хауел. Вироглав глупак! Предупредих го да не слиза на брега.

Бартольмю Робъртс застана до тялото на загиналия капитан. Очевидно реши, че не го заплашвам, защото прибра пистолета.

— Мисля, че тамплиерите са организирали нападението — обадих се аз. — Така те бяха пленили и в Хавана.

Той кимна замислено.

— Явно няма начин да отклоня вниманието на тамплиерите. Време е за ответен удар, предполагам.

Това е друго нещо, рекох си.

Докато разговаряхме, той смъкна моряшките си дрипи и облече първо бричовите на мъртвия капитан, а после и ризата му. Забеляза обаче, че е оплескана с кръв, свали я и пак надяна своята. После нахлузи капитанския мундир. Развърза дългата си тъмна коса и тръсна глава. Нахлупи си тривърхата шапка на капитана и перото ѝ се залюля, когато се обърна към мен. Пред мен стоеше неузнаваем Бартолъмю Робърте. Времето на кораба бе загладило изпосталелите му скули. Тъмните му къдрици блестяха под слънцето. Изглеждаше преобразен в червения мундир, бричовите, белите чорапи и шапката в тон — пират от главата до петите. Пиратски капитан.

— А сега да вървим — рече той, — преди да пристигнат португалските подкрепления. Ще се върнем на „Роувър“. Ще държа реч и искам да ме чуеш.

Помислих си, че знам накъде бие. Учудих се — той беше най-обикновен моряк все пак! — и същевременно не се учудих, защото това беше Робърте. Мъдреца. И фокусите му никога не свършваха. (Внимавай, Кенуей, с опасен човек си имаш работа!) И разбира се, когато се качихме на палубата на „Роувър“, където разтревожените моряци очакваха вести за експедицията, той скочи върху обърнат сандък да привлече вниманието им. Втренчиха се ококорени в него — новакът на кораба, надянал лъскавите капитански одежди.

— Честната служба носи ниски надници и тежък труд. Като галеници на съдбата обаче ние се наслаждаваме на изобилие и доволство, на спокойствие, свобода и сила... Кой благоразумен мъж би избрал предишния живот, след като единственият риск, пред който пиратът се изправя, са навъсените лица на слабите и малодушните. От шест седмици съм с вас и през това време прегърнах светогледа ви тъй пламенно, че ще се стреснете как отразявам като огледало страстите ви. Но... ако виждате в мен капитан... е, ще ви стана капитан!

Не му липсваше красноречие, признавам. С няколко кратки изречения убеди моряците, че е един от тях, и същевременно — че е способен да ги води. Когато срещата приключи, аз приближих до него, решил, че е настъпил моментът за моята игра.

— Търся Обсерваторията — казах му. — Твърдят, че само ти си в състояние да я намериш.

— Прави са.

Той ме огледа от главата до петите, сякаш да потвърди впечатлението си.

— Нетърпението ти не ми допада, но виждам у теб неразкрита дарба. — Протегна ми ръка. — Аз съм Бартольмю Робърте.

— Едуард.

— Сега обаче няма да споделям тайни с теб.

Втренчих се в него. Не вярвах на ушите си. Щеше да ме накара да чакам.

51.

Септември 1719 година

Проклет да е. Говоря за Робърте.

Накара ме да чакам два месеца. Цели два месеца! Предложи ми да се срещнем западно от островите Люърд, на изток от Пуерто Рико. Разчитайки само на думата му, отплавах с „Гарвана“ обратно към Сан Инагуа. Там дадох почивка на екипажа. От време на време организирахме набези, сандъците ми с трофеи се пълнеха и май по онова време отрязах носа на готвача.

Когато не нападахме кораби и не режех носове, мислех за дома. Пиших писма на Каролин, уверявах я, че скоро ще се върна богат, и се тревожех за Обсерваторията, защото знаех, че тя е единствената ми надежда да натрупам състояние. А тази надежда се крепеше единствено върху обещанието на Бартольмю Робърте.

И после какво? За обсебеното ми съзнание Обсерваторията бе потенциална съкровищница. Дори да я открия обаче — и Робърте да удържи думата си — тя си оставаше потенциално съкровище. Помните ли колко недоверчив беше Едуард Тач към идеята ми? Твърдеше, че предпочита златни дублони. Навярно имаше право. Дори да откриех тази удивителна машина, как, по дяволите, щях да я превърна в лелеяното богатство? Все пак ако от нея можеше да се забогатее, защо Робърте не се беше възползвал?

Защото преследва друга цел.

Мислех и за родителите си. Спомнях си опожарената ферма и пак ме обземаше жажда за мъст. Заричах се да нанесе гибелен удар върху тамплиерите, тайното общество, използващо влиянието и могъществото си да изтрива от лицето на земята всеки, нарочен за враг. Все още нямах представа кой е организирал палежа. И защо. Дали защото се ожених за Каролин и унизах Матю Хаг? Или някой конкурент се бе обърнал срещу татко? Вероятно и двете. Някой бе решил да даде урок на семейство Кенуей — дръзките преселници от Уелс.

Зарекох се да разбера със сигурност. Да се върна в Бристол и да отмъстя.

Обмислях и разплатата. Докато настъпи септември, събрах екипажа и подготвихме „Гарвана“ — намазахме със смола кила, закърпихме платната, поправихме мачтите, складирахме провизии и муниции и потеглихме към мястото, където с Бартольмю Робърте си бяхме определили среща.

Както казах, не знаех какво иска той. Имаше си свои планове, които не смяташе да споделя с мен. Харесваше му да ме държи в напрежение и да тъна в догадки. На раздяла ми спомена, че го чака работа. По-късно разбрах естеството на „работата“ — да се върне с екипажа си в Принсипе и да отмъсти за смъртта на капитан Хоуел Дейвис. Нападнали през нощта, избили, когото успели, и си тръгнали не само с всички съкровища, които смогнали да отнесат, но и с началото на страховитата репутация на Черния Барт — неуловим, храбър и безпощаден пират, любител на дръзките удари. Като този, който се канехме да осъществим например. Робърте настоя „Гарванът“ да плава с него край бразилския бряг до залива Тодос ос Сантос.

Не след дълго разбрахме причината, флотилия от четирийсет и два португалски търговски кораба. Без военен ескорт. Робърте веднага залови един от изостаналите кораби — „да поговори“ с капитана. Не участвах в разпита. Разбрах обаче, че насиненият капитан му казал как на флагмана имало сандък с „кристални стъкленици, пълни с кръв“.

— Сещаш ли се? — попита ме Бартольмю.

Кристали с кръв. Бих ли могъл да забравя?

Закотвихме „Гарвана“ и аз поведох Адевале и малобройния си екипаж към португалския кораб, откраднат от Робърте. Отначало следвахме флотилията от разстояние, но после тя се раздели и ние съзряхме своя шанс. Флагманът пробваше оръдията си. Наблюдавахме учението от известно разстояние.

— Умееш ли да се прокрадваш тихомълком, Едуард? — погледна ме Бартольмю.

— Да — кимнах.

Той се втрени в португалския галеон, закотвен недалеч от сушата. Повечето моряци бяха на оръдейната палуба и стреляха към острова. Нямаше по-подходящ момент да се промъкна на борда. Барт Робърте ми даде знак и аз скочих в морето и заплувах към галеона,

решен да изпълня гибелната си мисия. Изкатерих се по въжената стълба, провесена над планшира, и пропълзях към първия постови. Прокарах светкавично скритото острие по гърлото му, подхванах тялото му да не се строполи шумно върху дъските и затиснах с длан устата му, докато умираше.

През цялото време следях другите стражи и съгледвача на върха на мачтата. Обезвредих втория постови по същия начин и се закатерих по въжетата към наблюдателницата. Далекогледът на съгледвача обхождаше хоризонта — насочи се към кораба на Робърте, подмина го и пак се върна. Огледа внимателно кораба и аз се почудих дали не се е усъмнил. Вероятно. Сигурно се чудеше защо мъжете по палубата не приличат на португалски търговци. После очевидно взе решение. Свали далекогледа и гърдите му се издуха, сякаш се кани да извика. В същия момент се нахвърлих върху него, сграбчих го за ръката и забих острието под мишницата му. Стиснах го за гърлото да заглуша виковете му. Изпод ръката му бликна кръв, той си пое сетен дъх и се отпусна безжизнено в наблюдателницата.

Корабът на Барт наближи флагмана и докато се спусках от мачтата, корпусите на двата съда се сблъскаха и хората на Барт наскачаха по противниковата палуба. Португалците заизлизаха през капандурата на кварталдека, но нямаха шанс. Политаха в морето с прерязани гърла. Обучението по стрелба им изигра лоша шега. След няколко кървави минути моряците на Барт Робърте завладяха галеона.

Плячкосаха всичко, годно за плячкосване. Един моряк довлече сандъка на горната палуба и се усмихна на капитана си, надявайки се да го похвалят. Робърте обаче не му обърна никакво внимание. Посочи безмълвно да прехвърлят сандъка на откраднатия кораб. После от наблюдателницата долетя вик:

— Платно на хоризонта!

Втурнахме се обратно към откраднатия кораб. Неколцина побавни дори паднаха в морето, докато се отдалечавахме от флагмана. Два португалски военни кораба ни бяха забелязали. Загърмяха мускети, но бяха твърде далеч да нанесат поражения. Слава богу, че бяхме на португалски кораб. Не посмяха да използват оръдията. Не още. Навярно се чудеха какво, по дяволите, става.

Докато напускахме залива с изопнати от вятъра платна, моряците се спуснаха на долната палуба да заредят оръдията. Пред нас бе

закотвен „Гарванът“. Помолих се мълком Адвеале да е нащрек. Благодарих Богу, че помощникът ми е той, а не Басмения Джак. Адвеале не би пропуснал да постави съгледвачи. Надявах се в този момент те да му докладват, че корабът на Робърте се движи към тях, преследван от два португалски военни кораба. И да, моряците ми вдигнаха котва и заеха позиция до оръдията.

Макар да ни преследваха, отделих миг-два да се възхитя на една от най-красивите гледки в морето — поне според мен. „Гарванът“ разпъна изящно платната си с плясък, който се понесе над вълните и стигна чак до мен.

Движихме се бързо обаче и настигнахме „Гарвана“ точно когато набираше скорост. Разменихме си няколко припрени думи с Робърте и застанах на кърмата. Засилих се, отблъснах се от палубата на кораба на Робърте и се върнах на своя. Приземих се и незнайно защо се замислих за Дънкан Уолпоул, от когото започна цялото пътешествие.

— Няма по-хубаво нещо от горещия вятър в ушите! — извика ми Робърте, докато корабът му се отдалечаваше от „Гарвана“.

Дадох заповед на моряците да подготвят оръдията на кърмата. Португалците вече не се колебаеха дали да открият огън, но двоуменето отпреди им струваше скъпо, защото „Гарванът“ ги изпревари. Оръдията ни избумтяха. Видях как нажежените метални кълба прелитат над морската повърхност и се забиват в първия португалски кораб. От пробойните на носа му и по кила се разлетяха трески.

Мъже и части от мъже се присъединиха към отломките, осеяли водата. Носът на португалския кораб се стрелна надолу като птица с криле от пяна. Представях си как моряците в трюма се опитват да изпомпят нахлулата вода, ала не успяват, защото корабът е погълнал безнадеждно много, и не след дълго...

Корабът полегна настрани и платната му увиснаха безпомощно. Хората ми нададоха победоносен вик, но вторият кораб се появи иззад първия. Тогава Бартольмю Робърте реши да изпробва оръдията си. Гюлетата му улучиха целта и вторият португалски съд последва примера на първия — заби нос във водата с корпус, надупчен сякаш от зъбите на гигантска акула. Скоро и двата португалски кораба започнаха да потъват — вторият по-бързо от първия. Моряците спускаха лодки и

скачаха през борда. Засега португалската военна флота бе забравила за нас.

Отплавахме и няколко часа празнувахме победата. После Робърте даде знак да пуснем котва и аз застанах на кварталдека, питайки се: „А сега какво?“.

Бях заредил пистолетите си и острието ми беше готово за действие. Заръчах на Адвеале да предаде на екипажа, че ако забележат признаци за двойна игра, трябва да се борят за оцеляване. Наредих им да не се предават за нищо на света — бях видял как Робърте се отнася с враговете и пленниците си.

Той ме повика на своя кораб. Заповяда на моряците си да ми хвърлят въже и първо аз, а после и Адевале се прехвърлихме на кораба му. Застанах на палубата с лице към него. Във въздуха тегнеше осезаемо напрежение — ако Робърте възнамеряваше да извърши предателство, сега бе моментът.

Каквото и да планираше обаче — а той несъмнено планираше нещо — явно не смяташе да го осъществи сега. Той даде знак и двама от моряците му донесоха сандъка, откраднат от португалския флагман.

— Това е трофеят ми — заяви Робърте, без да отлепя очи от мен.

Сандък, пълен с кръв. Не така си представях голямата награда. Но да видим, да видим...

Моряците оставиха сандъка и отвориха капака. Целият екипаж се събра около нас. Припомних си деня, когато се бих с Блейни на галеона на Едуард Тач. Както тогава, моряците се покатериха по мачтите, въжетата и планшира, за да виждат по-добре. Капитанът им бръкна в сандъка, извади стъкленица и я огледа срещу светлината.

Наблюдателите замърмориха разочаровано. Никакво злато за вас, момчета. Никакви сребърни монети. Жалко. Само стъкленици, които за неопитното око навярно изглеждаха пълни с вино. Аз обаче знаех, че съдържат кръв.

Без да обръща внимание на разочарованието на екипажа и несъмнено, без да го е грижа, Робърте огледа стъклениците една по една.

— Тамплиерите не са си губили времето... — отбеляза, вдигайки поредния блестящ кристален куб със сръчни пръсти.

Безутешните мъже около нас заслизаха от мачтите и въжените стълби и се заловиха за работа.

Присвил очи, Робърте поднесе следващата стъкленица към светлината.

— Кръвта на Лорънс Принс — отбеляза и ми я подхвърли. — Вече безполезна.

Втрених се изпитателно в кристала, докато Робърте изреждаше име след име:

— Удс Роджърс, Бен Хорниголд, Торес дори! Малки количества за специални цели!

Нещо, свързано с Обсерваторията. Ала какво? Времето на обещанията и протакането бе изтекло. Усетих как в гърдите ми се надига гняв. Хората му си вършеха работата. Кормчията и първият помощник-капитан стояха до Робърте, но аз имах Адевале. Навярно бе назрял моментът да покажа на Бартольмю колко съм сериозен и колко ми е писнало да ме разиграва. Запитах се дали не е ударил часът да го принудя с помощта на острието си да ми каже каквото искам.

— Заведи ме в Обсерваторията, Робърте — подех без увъртане. — Настоявам да ми покажеш къде е.

Робърте трепна.

— Нима? За да ми я измъкнеш под носа и да я продадеш? Или ще работиш с мен, за да получим повече?

— Кое то се окаже по-добро за благосъстоянието ми — отвърнах предпазливо.

Той захлопна капака на сандъка и облегна длани върху него.

— Живей щастливо, макар и кратко. Това е мотото ми. Звучи оптимистично, нали?

Очевидно се замисли. Затаих дъх. Пак се запитах: „А сега какво?“. После той вдигна глава и шеговитите искри в очите му угаснаха.

— Добре, капитан Кенуей — впи безизразен поглед в мен. — Заслужи си да хвърлиш един поглед.

Усмяхнах се.

Най-сетне!

— Усещаш ли го, Адевале? — попитах кормчията си, докато следвахме „Роувър“ край бразилския бряг. — Няколко мига ни делят от най-големия трофей на всички времена!

— Усещам само горещ вятър в ушите си, капитане — отвърна загадъчно той, обърнал жадно лице към прохладния бриз.

Погледнах го. За кой ли път ме обзе възхищение. Този мъж вероятно бе спасявал живота ми в стотици случаи и несъмнено — поне три пъти. Имах най-предания, всеотдаен и талантлив кормчия, избягал от робството, но и досега понасящ презрението на пияни метежници като Басмения Джак, които го гледат отвисоко заради цвета на кожата му. Отърсил се от помията, поднесена му от живота — а колко много са кофите с помия, знаят само продадените в робство — ден след ден Адевале стоеше до мен на палубата на „Гарвана“ и не искаше пощедра отплата от уважението, което заслужава. Задоволяваше се с моряшката надница, място, където да отпусне глава, и дажбата храна, приготвена от безносия готвач.

И как се отблагодарявах аз на този човек? Бръщолевейки като кречетало за Обсерваторията. До втръсване.

— Хайде, човече. Намерим ли съкровището, ще забогатеем. Ще живеем охолно до края на живота си. Ще има предостатъчно за всички ни.

— Както кажеш — кимна Адевале.

„Гарванът“ следваше отблизо „Роувър“. Погледнах към него и видях капитана му. Той също гледаше към мен.

— Ахой, Робърте! — извиках. — Ще хвърлим котва и ще се срещнем на брега, нали?

— Преследват те, капитан Кенуей. Питам се откога...

Грабнах далекогледа от ръцете на Адевале и се изкатерих до върха на мачтата. Изблъсках съгледвача и погледнах през далекогледа.

— На какво ти прилича това, момче? — озъбих му се.

Беше млад — млад като мен, когато отплавах с „Император“.

— На кораб, сър. Но в тези води има много кораби. Мислех, че не е достатъчно близо, та да вдигам тревога.

Прибрах далекогледа и го изгледах гневно.

— Изобщо не мислиш, синко. Този кораб не е кой да е, а „Бенджамин“!

Момчето пребледня.

— Да, „Бенджамин“. Капитанът му се казва Бенджамин Хорниголд. Не са ни настигнали, защото не са искали да ни настигнат.

Тръгнах надолу по въжетата.

— Викай, момче! — изкрещях на юнгата. — Вдигай тревога, макар да е късно!

— Платно на хоризонта!

Вдясно от нас се простираше кубинският бряг. Зад нас беше „Бенджамин“. Застанах на руля и го завъртях. Кормилото изскърца жално, а моряците се пресегнаха за опора. Мачтите се залюляха, левият ни борд се наклони и корабът започна да се обръща. Маневрата приключи, мъжете заругаха и замърмориха, но грабнаха греблата и свиха платната. Понесохме се право към „Бенджамин“. Не ни очакваше, нали, Бенджамин?

— Добре ли обмисли плана, капитане? — разтревожи се Адевале.

— Защо се цупиш, Адевале? Не виждаш ли, че Бен Хорниголд е дошъл да ни избие?

— Виждам. И знам, че предателят заслужава да умре. Но нима си сигурен, че заслужаваш Обсерваторията повече от тамплиерите?

— Не съм. Но ми е все едно. Ако имаш по-добра идея, сподели я.

— Не работи с Робърте — отвърна той с неочакван плам — хладнокръвният Адевале се горещеше рядко. — Кажи на асасините. Доведи ги тук. Те ще опазят Обсерваторията.

— Щях да ги доведа тук. Ако ми бяха обещали тлъста сума, щях да ги извикам.

Той изсумтя недоволно и се отдалечи.

Пред нас „Бенджамин“ се обръщаше. На Хорниголд явно не му стискаше да се бие. Моряците по мачтите на кораба му опъваха платната. Появиха се гребла и тутакси зашляпаха по водата, надпреварвайки се с нашите. Дълго чувах само крясъците на кормчията, скърцането на кораба и пляска на греблата. Стоях на носа

на „Гарвана“, а Хорниголд — на кърмата на „Бенджамин“. Гледахме се.

Докато се състезавахме, слънцето се спусна зад хоризонта, озарявайки го в оранжево — последния светлик, преди да падне нощта и да доведе северозападния вятър, който забули сушата в мъгла. „Бенджамин“ улови бриза по-добре от нас. Платната му се изопнаха и го отнесоха напред.

След петнайсетина минути се стъмни и мъглата, озарена призрачно от лунното сияние, забули Дяволския гръбнак — зъберите по кубинския бряг, напомнящи гръбнак на гигантски бегемот.

— Чака ни тежка битка, ако Хорниголд ни увлече навътре в мъглата — предупреди ме Адевале.

Хорниголд явно целеше точно това, но допусна грешка — сериозна грешка за опитен мореплавател като него. Вятърът го затисна. Поя от открито море и подложи на кръстосан огън сушата, превръщайки брега на Дяволския гръбнак в непроницаема вихрушка от мъгла и пясък.

— Вятърът ги подхвърля като играчка — отбеляза Адевале.

Увих се по-плътно в мантията да се защита от студения вихър, който връхлетя и върху нас.

— Ще го използваме да ги настигнем.

Адевале ме изгледа втренчено.

— Ако не надrobi на парчета и нас.

Свихме отново платната, но моряците на „Бенджамин“ не бяха толкова бързи. Вятърът ги блъскаше безмилостно. Опитвах се да съберат платната, но стихията им пречеше. Един падна и вихрушката довя писъка му до нас.

„Бенджамин“ беше в беда. Подскачаше по разбуненото море, а вятърът си играеше с платната му, запращайки ги ту на една, ту на друга страна и тласкайки кораба към бреговете на Дяволския гръбнак. По палубата се щураха моряци. Вихрушката отнесе още един във водата. Изгубили власт над кораба, се уповавах на милостта на стихията. Стоях на предната палуба, загърнал мантията с една ръка, а другата протегнал напред. Усещах как вятърът шиба дланта ми и натиска на скритото острие върху китката ми. Знаех, че преди нощта да изтлее, кинжалът ми ще вкуси кръвта на Хорниголд.

— Ще го направиш ли, братко? Ще ти позволи ли сърцето?

Бенджамин Хорниголд, от когото бях научил толкова много за капризите на морето. Бенджамин Хорниголд, ментор на най-добрия ми приятел Едуард Тач, който на свой ред ми стана наставник. Не бях сигурен дали ще събера сили.

— Честно казано, надявах се морето да го погълне и да свърши работата вместо мен. Но ще направя каквото трябва — казах на Адевале.

Бог да поживи кормчията ми. Предугади съдбата на „Бенджамин“, преди дори фортуна да я отреди. Когато „Бенджамин“ се блъсна странишком във високия бряг, забулен от облаци мъгла и пясък, той се погрижи да застанем близо до него.

Виждах как от горните палуби на „Бенджамин“ падат моряци — неясни силуети в мрака. Стъпих върху планшира на предната палуба, улових се за извития нос на „Гарвана“ и използвах шестото си чувство, както ми бе показал Джеймс Кид. Сред телата, свличащи се от палубата на „Бенджамин“ във водата и върху мокрия пясък, успях да различа фигурата на Бенджамин Хорниголд. Извиках през рамо:

— Връщам се скоро!

И скочих.

Мускетите на моряците ми затрещяха. „Гарванът“ подемаше едностранна битка срещу корабокруширания „Бенджамин“. Сетивата ми бяха възвърнали обичайното си състояние, но Хорниголд ми правеше услуга, като ругаеше и окуражаваше моряците си.

— Разбихме се заради вас, празноглавци! Оцелеем ли до утре, ще играе бичът! Не бягайте! Бийте се!

Зърна ме сред гъстата мъгла и вместо да изпълни собствената си заръка, си плю на петите. Втурна се към върха на крайбрежното възвишение.

Хората ми започнаха да стрелят с мортири по бегълците и аз попаднах под огъня им. Снарядите се сипеха като градушка по земята. Един експлодира до Бенджамин и той се прекатури от другата страна на дюната сред фонтан от кръв и пясък.

Хукнах нагоре, пришпорван от неудържимо желание да видя участието му, и платих с пронизана ръка. Сабята му ме рани, отваряйки кървяща рана. Извърнах се светкавично, извадих скритото острие и парирах следващата му атака. От стоманата избухнаха искри. Той ме блъсна назад и аз се плъзнах по склона. Хорниголд се втурна след мен, размахал закривената си сабя. Върхът ѝ разцепи въздуха пред носа ми. Препънах го с крак и го изритах настрана. Претърколих се, изправих се и остриетата ни пак се срещнаха. Разменихме си по няколко удара. Биваше го, но беше ранен и по-стар от мен. Окрилен от жаждата за мърт, посякох китката му, лакътя, рамото му. Коленете му се подгънаха, изпусна сабята и аз го довърших.

— Вместо да отстояваш истинска кауза, стана убиец — прошепна той, преди да умре. Едва оформяше думите. Зъбите му бяха почервенели от кръв.

— Е, поне нямам предателско сърце, Бен. Сърце на предател, който гледа отвисоко на другарите си.

— Неслучайно. С какво ще се похвалиш след гибелта на Насау? С убийства и хаос?

— Съюзи се с най-омразните ни врагове! — изкрещях вбесен.

— Не. — Той посегна да ме сграбчи, за да подчертае думите си, но аз се отдръпнах гневно. — Тамплиерите са различни. Разбери го! Продължиш ли по този път, рано или късно ще останеш сам. А в края му ще те чака гилотината.

— Възможно е, но сега на света има една змия по-малко. И това ми стига.

Той не ме чу. Вече беше мъртъв.

54.

— Умря ли ловецът на пирати? — осведоми се Бартольмю Робърте.

Погледнах го — този загадъчен мъж, Мъдреца, дърводелеца, станал пират. За пръв път ли щеше да види Обсерваторията? Защо се нуждаеше от мен? Измъчваха ме много въпроси — въпроси, на които знаех, че няма да науча отговора.

Намирахме се в Лонг Бей на северния бряг на Ямайка. Той си почистваше пистолетите и ги зареждаше.

— Умря. От моята ръка — отвърнах му.

Той кимна и пак се задълбочи в оръжията си. Втренчих се в него, обзет от внезапен гняв.

— Защо точно ти си способен да намериш желаното от мнозина? Той се разкикоти.

— Роден съм със спомен за това място. Спомени за други времена. За живот, който вече съм живял.

Поклатих глава и се почудих кога ли ще престанат да ме залъгват с врелите си некипели.

По дяволите, човече, обясни ми го разумно.

— Няма да е днес.

Нито друг ден, рекох си ядосано. Преди да измисля отговор, от джунглата долетя шум.

Туземци? Битката между „Гарвана“ и „Бенджамин“ навярно ги бе смутила. Докато моряците ми товареха на „Гарвана“ оцелелите от кораба на Хорниголд, бях поел сам за срещата с Бартольмю Робърте.

— След теб, капитане — подкани ме той. — Пътят е опасен.

Придружени от около дванайсетина от хората му, се шмугнахме в джунглата, проправяйки си път през гъсталака. Изкачвахме се нагоре. Запитах се защо не виждам целта. Нали обсерваториите са внушителни сгради, издигнати върху високи върхове? От околните възвишения ми помахваше само гъстата зеленина. Храсти и палми. Нищо друго, докдето поглед стига, ако не броим корабите ни в залива.

Бяхме изминали не повече от няколкостотин метра навътре в гората, когато от гъсталака сякаш се стрелна змия и един от хората на Робърте падна с яркочервена дупка на мястото, където се намираше тила му. Познавам удар с тояга от пръв поглед. Оръжието обаче изчезна мигновено, както се бе появило.

Екипажът ни настръхна от страх. Моряците извадиха мускетите, пистолетите и сабите си. Сنيшиха се, готови за битка.

— Местните ще се бият, Едуард — прошепна ми Робърте, обхождайки с очи загадъчно притихналите храсти. — Готов ли си да отвърнеш на удара? Да убиваш, ако се наложи?

Извадих скритото острие.

— До скоро виждане...

Сниших се, пропъльзах в гъсталака и се слях с джунглата.

Местните познаваха добре земята си, но аз ги изненадах, нападайки ги на тяхна територия. Първият не очакваше да ме види и стъписването подписа смъртната му присъда. Носеше само препаска през слабините, черната му коса бе вързана, тоягата му още светеше от кръвта на пирата, а очите му се ококориха от удивление. Индианците просто защитаваха своето. С неохота плъзнах острието между ребрата му и с надеждата крайт му да е бърз, продължих напред. В джунглата отекнаха викове и изстрели, но аз се натъкнах на още туземци и посях още смърт. Битката най-сетне приключи и се върнах при главната група.

Осмина бяха загинали в схватката. Повечето местни бяха паднали, сразени от острието ми.

— Те са пазителите на Обсерваторията — каза ми Бартольмю Робърте.

— Откога живеят тук? — попитах го.

— О... Поне от хиляда години. Дори повече. Много предани мъже. Много храбри.

Погледнах към останките от ескорта ни — ужасени мъже, видели как избиват другарите им един по един. Продължихме нагоре през джунглата, докато най-послед стигнахме. Сивата каменна стена изпъкваше на фона на ярката горска зеленина. Внушителната сграда се извисяваше високо над нас.

Обсерваторията.

Как не бяха я забелязали досега? Как е останала невидима?

— Това ли е?

— Да, почти свещено място. Необходима е само капка от моята кръв.

В ръката му се появи малка кама. Впил очи в моите, той прободете върха на палеца си и пъкна окървавения си пръст в миниатюрна вдлъбнатина до вратата. Тя започна да се отваря.

Спогледахме се с моряците. Само Барт сякаш се забавляваше.

— И вратата се отваря след осемдесет хиляди години — посочи той, сякаш обявява началото на спектакъл.

Отстъпи настрани и подкани хората си да влязат. Нервните членове на екипажа се спогледаха и изпълниха нареждането на капитана си. Понечиха да прекрачат прага и... Робърте ги уби. И четиримата. С една ръка заби камата си в окото на първия, блъсна тялото му настрани, извади пистолета си и стреля в лицето на втория. Преди последните двама да успеят да реагират, Черния Барт измъкна нов пистолет и стреля в гърдите на третия, а последния оцелял прониза със сабята си. Това бе мъжът, донесъл сандъка на палубата — онзи, който погледна Робърте с надежда да получи похвала. Сега издаде странен гърлен звук. Робърте застина за миг, а после заби острието до дръжката и го завъртя. Морякът се втренчи в капитана си умолително и смаяно. Сетне изопнатото му тяло се отпусна, изплъзна се от стоманата и тупна на земята. Гърдите му се повдигнаха веднъж-дваж и замряха.

Толкова много смърт. Толкова много смърт.

— За бога, Робърте, полудя ли?

Той изтръска кръвта от сабята си и старателно избърса острието с кърпа.

— Съвсем не, Едуард, съвсем не. Те щяха да полудеят при вида на скритото зад вратата. Ти обаче, предполагам, си замесен от пожилаво тесто. Вземай сандъка й да влизаме.

Послушах го. Разбихах колко лоша идея е да го последвам. Ужасно лоша идея. Ала не можех да спра. Бях стигнал твърде далеч. Нямаше връщане назад.

Вътре приличаше на древен храм.

— Мръсно и запуснато — отбеляза Робърте. — Не го помня така. Но оттогава са минали осемдесет хилядолетия.

Изглеждах го начумерено. Пак врели-некипели.

— Какви ги дрънкаш? — промърморих.

Погледът му в отговор бе неразгадаем.

— Стъпвай като върху тънък лед, капитане.

Заслизахме по каменни стъпала през сърцето на Обсерваторията и стигнахме до обширна сводеста зала. Озърнах се изумен, попивайки просторното помещение с всичките си сетива.

— Красиво е, нали? — прошепна Робърте.

— Да — отвърнах тихо. — Като от приказка е или от стара поема.

— Навремето разказвали много истории за това място. После историите се превърнали в легенди. Неизбежният процес на преобразяване на фактите в приказна измислица, преди да избледнеят напълно.

Влязохме в нова зала, наподобяваща архив — по високите стени се редяха рафтове със стотици стъкленици с кръв като кристалите в сандъка и като прозрачния куб, където Торес бе събрал капките кръв на Бартольмю Робърте.

— Още стъкленици...

— Да, съдържат кръвта на древни хора. Невероятна раса за времето си.

— Колкото повече говориш, човече, толкова по-малко разбирам — кипнах.

— Запомни едно — сега кръвта в тези стъкленици не струва пукнат реал. Някой ден сигурно ще е безценна, но не и в нашата епоха.

Намирахме се дълбоко в недрата на земята. От архива минахме в друга зала — явно главната в Обсерваторията. Пак застинахме занемели за миг, вдигнали глави да огледаме купола на обширния сводест таван.

В единия край на залата имаше нещо като яма — само лекият блисък далеч долу издаваше, че е пълна с вода. В средата на помещението се издигаше подиум със сложни схеми, издълбани върху камъка. Робърте ми даде знак да оставя сандъка. Надигна се глух шум. Тихо жужене, любопитно отначало, но бързо набиращо сила.

— Какво става?

Завладя ме измамно усещане, че съм принуден да крещя, за да ме чуе.

— О, да, предпазна мярка — кимна Робърте. — Един момент!

Стените около нас засияха с пулсираща бяла светлина — и красива, и страховита. Мъдреца застана пред подиума в средата на залата и положи длан върху рисунката в центъра му. Шумът стихна тутакси. Стените обаче продължиха да сияят.

— Какво представлява това място? — попитах.

— Представи си го като голям далекоглед. Приспособление, способно да вижда на огромни разстояния.

Сияние. Кръв. Далекоглед. Главата ми се замая. Стоях и наблюдавах със зяпнала уста как Робърте бръква сръчно в сандъка, сякаш го е правил десетки пъти, изважда стъкленица и я вдига към светлината както в деня, когато откраднахме кристалите.

Очевидно остана доволен, приведе се над подиума и сложи кристала върху него. После се случи нещо — нещо, което и до ден-днешен не мога да повярвам, че е истина — сиянието се надипли като мъгла по стените и се сля не в гъста сива пелена, а в смътни образи и картини, сякаш гледам през прозореца към...

Басмения Джак Ракам, мътните го взели!

Не, не гледах към него. Не. По-скоро се бях въплътил в него. Виждах през неговите очи. Всъщност го познах единствено по индианската тъкан на ръкава на връхната му дреха.

Изкачваше стълбите към „Олд Ейвъри“, Сърцето ми подскочи при вида на старото място, още по-запуснато и порутено отпреди.

Което значеше, че картината не е от миналото. Не беше спомен, преживян от мен, защото никога не бях виждал „Олд Ейвъри“ в толкова окаяно състояние.

И все пак... все пак го виждах.

— Това е проклета магия! — заекнах.

— Не. Това е Басмения Джак, някъде по света в този момент.

— Насау — казах колкото на него, толкова и на себе си. — Сега ли се случва? През неговите очи ли гледаме?

— Да — отвърна Робърте.

Не може да се каже, че насочих вниманието си отново към картината. Тя си беше пред мен. Сякаш съм част от нея, вътре в нея. Донякъде бях, разбира се, понеже щом Басмения Джак извърна глава, картината се премести. Джак погледна към маса, където Ан Бони седеше до Джеймс Кид.

Очите му се задържаха дълго върху Ан. Върху определени части от Ан. Мръсно копеле. После обаче, божичко, тя вдигна глава, обърна се към Джак и му отвърна с похотлив поглед. Помните ли палавия й нрав? Разказах ви за него. Е, изкусителката явно си падаше по Басмения Джак. Мътните го взели! Любовници ли бяха? Въпреки всичко — въпреки чудесата на Обсерваторията — едва сдържах напушилия ме кикот при мисълта как слагат рога на предателя Джеймс Бони. Не с кого да е, а с Басмения Джак. Е, кучият син ни изостави на произвола на съдбата, но пък ни даде оръжия, муниции и храна, а и Ан топлеше постелята му, нямаше как да не му го призная.

Басмения Джак се заслуша в разговора на Ан и Джеймс.

— Не знам, Джим — каза Ан. — Нямам ни най-малка представа как да управлявам кораб. Не е женска работа.

Какво се мътеше, по дяволите?

— Ба! Виждал съм десетки жени да събират платна и да въртят шпил.

— А ще ме научиш ли да се бия? Със сабя и с пистолет?

— Да, и не само това. Но трябва да поискаш. И да се трудиш. За успехите е нужна воля.

Басмения Джак потвърди съмненията ми. Безплатният му глас отекна в стените на Обсерваторията.

— Навърташ се около момичето ми, а? Долу ръцете, дребосък, или ще те смажа!

— Не ме наричай „дребосък“, Ракам, да не ти посиня задника!

Джеймс бръкна под ризата си и Басмения Джак изрева:

— Виж го ти... дребосъка!

Робърте свали кристала от подиума и картината изчезна. Прехапах устни и се замислих за „Гарвана“. На Адевале не му допадаше начинанието ми. Сърбяха го ръцете да вдигне платна. Ала не можеше да тръгне без мен.

Или можеше?

Сиянието в стаята се преобрази отново и аз забравих всички тревоги за намеренията на Адевале.

— Да опитаме с друг. Губернатор Удс Роджърс — каза Робърте и сложи нов кристал върху подиума.

Гледахме през очите на Удс Роджърс. До него стояха Торес и Ел Тибурон. Внезапно на преден план се появи стъкленица с кръв. Роджърс я оглеждаше.

— Смела идея — промърмори той. — Но трябва да я обмисля внимателно.

В Обсерваторията отекна гласът на Торес:

— Необходимо е само да предложите клетва за вярност в Камарата на общините. Обет, жест и семпла церемония, изискваща няколко капки кръв от пръста. Нищо повече.

Господи! Замисълът на Ан и Мери не беше нищо в сравнение с това. Тамплиерите не се отказваха от стремежа да контролират света — и да източват кръвта му. Сега бяха взели на прицел Британския парламент.

— Министрите ще ми създадат главоболия — отбеляза Роджърс, — но ще склоня лесно Камарата на лордовете. Обожават помпозността и ритуалите.

— Именно. Кажете им, че така ще засвидетелстват вяроветност към краля и подкрепа срещу... бунтовните яковити.

— Да, да — зажима Роджърс.

— Кръвта е най-важното. Вземи проба от всекиго. Трябва да сме готови, когато намерим Обсерваторията.

— Непременно.

Робърте свали кристала от подиума и ме погледна тържествуващо. Вече знаехме какво кроят тамплиерите. И бяхме на крачка пред тях.

Картините изчезнаха, странното сияние се отдръпна към стените и аз се почудих дали не съм си въобразил всичко. Междувременно Робърте извади нещо от вътрешността на подиума и го вдигна. Череп. В него бе поставял стъклениците с кръвта.

— Безценен инструмент, нали?

— Вещерство по-скоро.

— Не. Всеки механизъм, който задейства приспособлението, е реален, осезаем. Древен, да, но не е свръхестествен и необясним.

Погледнах го подозрително. „Залъгваш се, приятелю“, помислих си, но замълчах.

— Ще станем господари на океана с него — казах.

Прииска ми се да докосна черепа, да почувствам тежестта му в дланта си и протегнах ръка. Робърте се пресегна към мен. Полазиха ме тръпки, когато пристъпи по-наблизо, но вместо да ми го даде, той замахна и ме удари през лицето с него. Паднах на пода на Обсерваторията, претърколих се и се прекатурих в ямата.

Полетях надолу, блъскайки се в каменните ѝ стени. Шибаха ме растения, поникнали сред процепите между скалите, но не успях да се уловя за тях. Усетих пронизваща болка в хълбока и в същия момент цопнах във водата долу, благодарейки Богу, че съм запазил самообладание да превърна сгромолясването отвисоко в подобие на муркане. Инстинктът навярно ми бе спасил живота.

Въпреки това сблъсъкът с водата не беше образец за подражание. Преобърнах се и нагълтах вода. С усилие на волята забраних на

болката в хълбока да ме повлече надолу, изскочих на повърхността и си поех дъх. Погледнах нагоре и срещнах втренчените очи на Робърте.

— Не вярвам в лоялността, младежо — подвижна ми той. — Ти изигра ролята си, но съвместната ни работа приключи.

— Мъртвец си, Робърте.

Надявах се заплахата ми да отекне като рев, но гласът ми прозвуча немошно, той така или иначе си беше тръгнал и имах поналежащи грижи — да потуша пламтящата болка и да си спася кожата. Поех си дълбоко дъх и напипах клон, стърчащ от хълбока ми. Раната оцветяваше робата ми в червено. Издърпах клона с писък, захвърлих го и със стиснати зъби притиснах раната с длани. Усещах как кръвта се процежда между пръстите ми. Мътните те взели, Робърте... Кучи син...

Въпреки болката успях някак си да се изкатеря в Обсерваторията. Минах по обратния път — през просторните зали и трупове пред прага. Изкуцуках до брега, облян в студена пот. Когато излязох, залитайки, иззад високата трева, сърцето ми се сви. „Гарвана“, любимия ми кораб, го нямаше. Беше отплавал. Само „Роувър“ се поклащаше закотвен край брега.

Там, където пясъкът срещаше водата, бе завързана лодка. Кормчията и гребците стояха като мълчаливи стражи в очакване на капитана — капитан Бартольмю Робърте.

Той самият стоеше пред мен. Очите му искряха. Усмихна ми се с обичайната си безрадостна усмивка.

— О, „Гарванът“ отлетя, а, Едуард? Това е красотата на демокрацията. Мнозинството надделява над единака. Да, бих могъл да те взема с мен, но се опасявам, че горещият ти нрав ще ни изпепели. За щастие знам колко щедра награда е обявил кралят за главата ти. И възнамерявам да я получа.

Болката ме надви. Предадох се и усетих, че припадам. Преди мракът да ме обгърне, чух тихия присмех на Бартольмю Робърте:

— Виждал ли си ямайски затвор отвътре, момче? А?

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Много може да се случи за шест месеца. Ала през шестте месеца до 10 ноември 1720 година то се случваше на другите. Аз гниех в затвора в Кингстън. През това време Бартолъмю Робърте стана най-страховитият пират на Карибите, командващ ескадра от четири кораба с флагман „Роял форчън“, а аз се опитвах и не успях да спя върху сламеник на земята в толкова тясна килия, че нямаше как да легна в цял ръст. Вадех личинки от храната си и си запушвах носа, за да я прокарам. Пиех мръсна вода и се молах да не ме убие. Наблюдавах ивиците сивкава светлина, процеждащи се през решетките на вратата, и слушах врявата в тъмницата — тропотът и шумотевицата никога не стихваха, сякаш някъде някой по цял ден и по цяла нощ прокарева тенекиена чаша по железните решетки. Понякога слушах и собствения си глас, за да си напомня, че съм жив, и ругаех късмета си, ругаех Робърте и тамплиерите, ругаех екипажа си.

Предадох ме — и Робърте, разбира се, макар и не изненадващо, и моряците ми. Престоят в затвора уталожи страстите ми и от висотата на времето осъзнах как обсебен от Обсерваторията, оставах сляп и глух за потребностите на екипажа ми. Вече не ги винях, задето ме изоставиха в Лонг Бей. Реших — ако щастието ми се усмихне и ги видя отново, да ги прегърна като братя, да им кажа, че не им се гневя, и да ги помоля за прошка. Въпреки това си представях как „Гарванът“ отплава без мен и картината прогаряше сърцето ми като горяща главня.

Е, виждаше се краят на мъките ми. Наближаваше денят, когато ще се изправя пред съда. А после да увисна на бесилото.

Вчера имаше екзекуция. Обесиха пирати. Процесът се проведе в Спаниш Таун и на другия ден обесиха петима на Галоус Пойнт. Смъртната присъда на останалите шестима предстоеше днес в Кингстън.

Сред обесените вчера бе и капитан Джон Ракам, познат под прякора Басмения Джак. Горкият Джак! Не бе добър човек, ала, честно казано, не беше и особено лош. Надявах се да е успял да погълне

достатъчно алкохол, преди да поеме към гилотината. За да го топли по пътя към отвъдното.

Басмения Джак имаше двамина лейтенанти и техният процес започваше днес. Щях да присъствам — обясниха ми, че вероятно ще свидетелствам, но не споменаха за кого: за обвинението или за защитата.

Двамата лейтенанти бяха Ан Бони и Мери Рийд. Поредната дълга история. В Обсерваторията бях станал очевидец на завръзката — Басмения Джак и Ан Бони бяха любовници. Джак я омаял, измъкнал я изпод носа на Джеймс Бони (проклетото куче!) и я отвел на кораба си.

На борда Ан се преобличала като мъж. И не била единствената. Мери Рийд също била там, предрешена като Джеймс Кид. Тримата — Басмения Джак, Ан и Мери работели заедно. Двете жени носели мъжки мундири, дълги панталони и шалове около врата. Имали пистолети и саби и били страховити като мъже — дори по-опасни, защото се налагало да се доказват повече.

Известно време тероризирали търговските кораби в района, докато в началото на годината се насочили към Ню Провидънс. На 22 август лето господне 1720 Ракам и екипажът му, включително Ан и Мери, задигнали кораба „Уилям“ от пристанището в Насау.

Удс Роджърс разбрал, естествено, кой е крадецът. Обявил награда за главата на Басмения Джак и изпратил свой кораб по дирите му. Старият Джак обаче не се стреснал — между гуляите продължавал да напада рибарски и търговски кораби. Ограбил и шхуна.

Роджърс не останал доволен. Изпратил втори кораб да го залови. Старият Джак обаче пак не се уплашил. Пренасочил набезите си на запад край бреговете на Ямайка, където един ден се натъкнал на капера капитан Барнет, който решил да се възползва от възможността да припечели нещичко срещу главата му. Взел на абордаж кораба на Джак и екипажът му се предал — с изключение на Ан и Мери. Джак и моряците му били пияни до припадък, когато Барнет ги нападнал. Мери и Ан проклинали екипажа като разярени фурии и се били с пистолети и саби, но ги надвили и хвърлили всички в затвора в Спаниш Таун.

Както споменах, вече бяха осъдили и обесили Джак. Сега беше ред на Ан и Мери.

Не бях виждал много съдебни зали в живота си — слава богу — но не бях виждал и толкова претъпкана зала. Стражите ме изблъскаха по няколко каменни стъпала до врата с решетки, отвориха я, въведоха ме в залата и ме побутнаха да седна. Погледнах ги объркано. Какво става? Те обаче не ми обърнаха внимание, застанаха с гръб към стената и насочиха мускетите си към мен, да не би да побягна.

Но как да побягна? Ръцете ми бяха оковани, по пейките около мен бяха наблъскани хора: зяпачи, свидетели... дошли да видят двете прославени пиратки — Ан Бони и Мери Рийд.

Двете застанаха пред съдията, който ги изпепели с поглед и удари с чукчето.

— Искам да чуя обвиненията, сър — обърна се той към прокурора, който стана и прочисти гърло.

— Съдът на Негово Величество обвинява Мери Рийд и Ан Бони в пиратство. Обвиняемите са нападнали и ограбили седем рибарски кораба. — В залата се надигна тих ропот. Зад мен седна някой. Поточно двамина, ала не им обърнах внимание. — Второ — продължи прокурорът, — обвиняемите са нападнали и обстрелвали в открито море два търговски кораба, заплашвайки живота на екипажа и капитаните им.

В този момент гласът на обвинителя остана на заден план, защото двамината зад мен се приведоха и ме заговориха.

— Едуард Джеймс Кенуей — веднага познах гласа на Удс Роджърс. — Роден в Суонси, син на англичанин и жена от уелски произход. Оженил се на осемнайсет за госпожица Каролин Скот, с която понастоящем не живее.

Повдигнах веригите и се извърнах назад. Стражите ми не помръдваха, но ме наблюдаваха зорко. До Роджърс седеше царствено Лауреано Торес, елегантен и спокоен в жегата на съдебната зала. Не бяха дошли обаче на лов за пирати. Тук ги бяха довели тамплиерските дела.

— Красива жена е, казват — отбеляза Торес, кимайки ми за поздрав.

— Докоснете ли я, копелета... — озъбих се.

Роджърс се приведе напред. Нещо ме сръга в хълбока.

Погледнах надолу и видях дулото на пистолета му. След падането в Обсерваторията като по чудо се бях разминал с гангрената

и инфекцията, но раната ми така и не заздравя напълно. Той не знаеше за нея, разбира се, не би могъл. Ала някак си я уцели с цевта на оръжието си и аз се сгърчих от болка.

— Ако знаеш къде се намира Обсерваторията, кажи ни и ще те освободим веднага — каза Роджърс.

Разбира се. Ето защо досега не бяха ми надянали примка на шията.

— Роджърс не е в състояние да удържа дълго британските хрътки — обясни Торес. — Това те чака, ако откажеш да ни съдействаш — посочи съдията и свидетелите, описващи ужасните злодеяния на Ан и Мери.

Отправили предупреждението си, Торес и Роджърс се изправиха точно когато свидетелката разказваше на един дъх как двете пиратки са я нападнали и как познала „по големите гърди“, че са жени. В залата избухна смях, но чукчето на съдията въдвори ред и заглуши захлопването на вратата зад гърбовете на Роджърс и Торес.

Ан и Мери не продумваха. Какво ставаше? Езиците им ли бяха изсъхнали? От опит знаех, че не им липсва дар слово, ала сега тънеха в гробно мълчание. Очевидците описваха дръзките им набези, но те нито веднъж не се намесиха да ги опровергават. Не гъкнаха дори когато съдът ги обяви за виновни и ги попита дали има причина да отменят смъртното им наказание. Нищо.

Съдията, който не ги познаваше и навярно ги сметна за мълчаливи дами, произнесе присъдата — смърт чрез обесване.

Тогава — едва тогава — те отвориха уста.

— Милорд, молим за пощада, защото сме бременни — наруши тишината Мери.

— Какво? — пребледня съдията.

— Бременни сме — повтори Ан Бони.

Залата избухна. Запитах се дали и двете отрочета са на Басмения Джак, стария му дявол.

— Нямате право да обесите жена, която чака дете, нали? — надвика врявата Ан.

В залата настана хаос. Сякаш прочел мислите ми, един от стражите зад мен ме побутна с дулото на мускета. Дори не си помисляй!

— Тишина! Тишина! — извика съдията. — Ако твърдението ви е вярно, екзекуцията ще бъде отложена, но само докато родите децата.

— Вярно е и още как! Ти ли ще следиш как ще издуем коремите?

Такава помнех Ан Бони — с лице на ангел и дяволска уста. В залата отново избухна гръмогласен смях. С пламнало лице съдията заблъска с чукчето, нареди да отведат осъдените и процесът приключи в безпорядък.

58.

— Едуард Кенуей, помниш ли как веднъж ме заплаши, че ще ми отрежеш устните и ще ме нахраниш с тях?

Лицето на Лауреано Торес изникна от сумрака зад вратата на килията ми, обрамчено от решетките на прозорчето.

— Не го направих — опресних паметта му с одрезгавял от дългото мълчание глас.

— Щеше да го направиш.

Вярно.

— Но не го направих.

Той се усмихна.

— Типичната пиратска тактика за сплашване — груба и арогантна. Как мислиш, Роджърс?

И той беше тук. Удс Роджърс, прочутият ловец на пирати. Наострил слух пред вратата на килията ми.

— Затова ли не ми давате вода и храна? — изграчих.

— О — разкикоти се Торес, — това не е всичко, далеч не е всичко. Ще видиш какво те чака, докато не ни разкажеш за Обсерваторията и за Хорниголд. Стражи!

Отзоваха се двама — същите тамплиерски лакеи, които ме заведоха в съдебната зала. Торес и Роджърс си тръгнаха, а хрътките им ми оковаха нозете. Изведоха ме от килията. Тътрейки крака по плочника, прекосих коридора и излязох в двора на тъмницата. Примижах в светлината на яркото слънце и вдъхнах свежия въздух за пръв път от седмици. После стражите изненадващо ме преведоха през главната порта на затвора.

— Къде отиваме? — заекнах.

Слънчевите лъчи бяха толкова ослепителни, че не можех да отворя очи. Клепачите ми сякаш бяха залепнали.

Не ми отговориха. Чувах шума на Кингстън. Нормалната гълчава на ежедневието.

— Колко ви плащат? — осведомих се. — Колкото и да е, ще го удвоя.

Те спряха.

— Добри хора, добри хора — промърморих. — Ще забогатееете благодарение на мен. Само ме...

В лицето ми се заби юмрук, спуска ми устната и счупи нещо в носа ми, от който рухна кръв. Простенах и се закашлях. Пред замаяния ми поглед изплува лице.

— Млъкни!

Примигнах, опитвайки се да се съсредоточа, да запомня физиономията му.

— Ще си платиш — заплаших го прегракнало; кръв или слюнка потече от устата ми. — Запомни ми думите, друже.

— Млъквай! Иначе ще заиграе сабята!

— Мислиш със задника си, глупако! — подсмяхнах се. — Господарят ти ме иска жив. Убий ме и ще заемеш мястото ми в килията. Или по-зле.

През пелена от болка, кръв и ослепителна слънчева светлина забелязах как се намръщва.

— Ще видим — озъби се той. — Ще видим.

После продължихме. Аз плюех кръв и се опитвах безуспешно да си проясня ума, докато накрая застанахме пред стълба. Чух приглушените гласове на Торес.

Роджърс и нещо изскърца отгоре. Вдигнах глава и видях клетка. Един от лакеите се изкачи по стълбата и я отключи. Вратата се отвори с ръждиво стенание. Слънцето прежурияше над мен.

Понечих да кажа нещо, да обясня, че съм жаден и ще умра в зноя. А умра ли, никога няма да намерят Обсерваторията. Само Черния Барт щеше да знае къде е и тази мисъл ме ужаси — Черния Барт, властелин на такава сила!

И сега я използва. Така преуспява.

Преди да събера сили да продумам, ме заключиха в клетката. Заключиха ме и оставиха слънцето да си върши работата. Да ме изпече на бавен огън.

59.

По залез-слънце двамата ми приятели дойдоха да ме върнат в килията. Наградата ми, че съм оцелял, се състоеше от купичка вода върху пода на килията, колкото да си намокря устните и мехурите от слънцето и да оживея.

Роджърс и Торес ме посетиха.

— Къде е? Къде е Обсерваторията?

С попукани, изпръхнали устни им се усмихнах, ала не продумах.

— Краде ви най-безочливо, нали? Робърте, имам предвид. Съсипва плановете ви.

— Искаш ли утре да се върнеш в клетката?

— Разбира се — прошепнах. — Разбира се. Чистият въздух ми се отразява добре.

Не беше всеки ден. Понякога оставах в килията. Друг път ме провесвах с главата надолу за няколко часа.

— Къде е? Къде е Обсерваторията?

Понякога ме оставяха в клетката дълго след свечеряване. Скриеше ли се слънцето обаче, не беше толкова зле.

Лежах свит на кравай зад решетките с мускули и кости, пищящи от болка; умирах от глад и жажда, обгорилата ми плът пламтеше. Но все пак не беше толкова зле. Поне слънцето го нямаше.

— Къде е? Къде е Обсерваторията?

— Всеки ден, докато се пържа тук, той ви създава нови главоболия, нали? С всеки изгубен ден Черния Барт тържествува над тамплиерите. Това поне е добре.

— Искаш ли утре да се върнеш в клетката?

— Разбира се.

Не бях сигурен дали ще понеса още един ден. Някак си обаче се надявах да не ме убият. Вярвах, че волята ми е по-силна от тяхната. Доверявах се на вътрешната си издръжливост.

Отброявах часовете на поредния ден в клетката, проснат на пода като парцалена кукла. Когато се смрачи, стражите започнаха да ми се

присмиват, да злорадстват как Басмения Джак е увиснал на бесилото и как са заловили Чарлс Вейн.

„Чарлс Вейн? — помислих си. — Чарлс Вейн. Помня го. Опитва се да ме убие. Или аз се опитах да го убия?“

После чух да се разразява кратко сражение. С приглушени стенания падаха тела. Сетне някой каза:

— Поднасям ти подарък, капитан Кенуей.

Бавно, много бавно отворих очи. На посивялата в здрача земя под мен лежаха две тела. Приятелите ми — хрътките на тамплиерите. И двамата с прерязани гърла. Алени усмивки грееха на вратовете им. Приклепнал до тях, асасинът Ах Табай тършуваше из туниките им да намери ключовете за клетката.

Мислех, че повече няма да го видя. Все пак асасинът Ах Табай не беше най-сърдечният сподвижник на Едуард Кенуей. По-скоро би прерязал и моето гърло, вместо да ме освободи от затвора.

За мое щастие, колкото и да е невероятно, той реши да ме спаси. Но...

— Не тълкувай погрешно целта ми...

С тези думи той се изкачи по стълбата, откри ключа за клетката и дори ме подхвана, когато залитнах и аха да се строполя на земята. Носеше пълен мях с вода. Помогна ми да отпия. Докато преглъщах жадно, сълзи на облекчение и признателност се стичаха по лицето ми.

— Дойдох за Ан и Мери — обясни ми той, докато ме подкрепяше да сляза по стълбата. — Не ми дължиш нищо за това. Но ако ми помогнеш, обещавам ти да те измъкна оттук.

Коленете ми се подгънаха, приседнах и Ах Табай ме почака да се съвзема, подавайки ми отново меха с водата.

— Трябва ми оръжие — рекох след няколко минути.

Той се усмихна и ми подаде скрито острие. Не беше дребен жест асасин да даде тайно острие на външен човек. Докато закопчавах ремъка, осъзнах, че ми оказват чест. Тази мисъл ме окрили. Изправих се, изпробвах механизма на кинжала и реших, че е време да спасим Ан и Мери.

Ах Табай ми обясни, че ще отвлече вниманието на стражите, докато аз намеря жените. Съгласих се. Знаех къде са килиите им и не след дълго, когато първите експлозии всяха хаос, успях да се вмъкна в затвора и да се прокрадна към тях. Чух викове и веднага познах гласа на Ан Бони.

— Помогнете й, за бога, Мери е зле. Помогнете й!

В отговор войниците затропаха по решетките на тъмницата й с прикладите на мускетите си. Вместо да замълчи обаче, Ан закрещя още по-силно:

— Зле е! Умира! Помогнете й!

Да умре пират не е голяма загуба — отвърна й един от войниците.

Затичах по-бързо с разтуптяно сърце, сякаш не усещам болезнената рана. Пред ъгъла на коридора се облегнах на стената да си поема дъх и същевременно извадих скритото острие. Гранатите на Ах Табай и писъците на Ан вече бяха разсеяли стражите. Първият се обърна и вдигна мускета си, но аз замахнах с кинжала и го забих между ребрата му. Извих му главата назад и го прободох в сърцето. Другарят му чу как тялото тупва на земята, погледна към мен и се ококори. Посегна към пистолета си, но аз го изпреварих. Преди да натисне спусъка, скочих с вик към него и го посякох с острието.

Глунав ход. Не бях готов за лъвски скокове. Сгърчих се от болката, която се разпространи нагоре и надолу по цялото ми тяло. Размахал ръце, се строполих до мъртвия страж, стиснал забитото в тялото му острие. Приземих се лошо, но някак си успях да освободя кинжала, да се претърколя и да посрещна атаката на последния войник.

Слава богу. Ах Табай се появи отдысно с извадено острие и след секунди третият страж лежеше мъртъв върху плочника. Погледнах благодарно Ах Табай и се обърнах към двете килии, откъдето продължаваха да долитат викове. Ан бе притиснала отчаяно лице в решетките.

— Мери, погрижете се за Мери! — умоляваше ни.

Не ми трябваше втора подкана. Измъкнах ключовете от колана на един от мъртвите войници и отворих вратата на килията. Видях Мери, свита върху ниското мръсно легло, подложила длани под главата си вместо възглавница. Гърдите ѝ се надигаха и спускаха немошно, очите ѝ бяха отворени, но се взираха сляпо в тавана.

— Мери, аз съм... Едуард — прошепнах.

Тя дишаше на пресекулки. Очите ѝ не се отлепиха от тавана. Примигна, но не се обърна към мен. Нямаше одеяло — носеше само рокля в студената килия. Нямаше и вода да накваси изсъхналите си устни. Челото ѝ блестеше от пот. Пипнах го — пареше като сгорещен тиган.

— Къде е детето? — попитах.

— Взеха го — отвърна Ан.

Кучи синове! Свих юмруци.

— Не знам къде е — продължи Ан, но внезапно се преви от болка.

Господи! Само това липсваше...

Не биваше да губим нито миг повече. Възможно най-нежно помогнах на Мери да седне, преметнах ръката ѝ през рамо и я изправих. Раната ми простена, а Мери изкрещя от болка. След раждането имаше нужда от почивка. На тялото ѝ му трябваше време да се възстанови.

— Облегни се на мен, Мери. Хайде — казах ѝ.

Отнякъде долетяха викове на приближаващи войници.

Уловката на Ах Табай беше свършила работа — спечели ни време, но стражите вече се бяха окопитили.

— Претърсете всички килии! — нареди някой.

Запрепъвахме се по коридора обратно към двора.

Ах Табай и Ан тичаха пред нас. Мери обаче ми тежеше. Дните в клетката ме бяха омаломили, а раната не ми даваше мира. Нещо я беше разкъсало, понеже пламтеше, все едно ме жигосват с нажежено желязо, а топла кръв се стичаше по крака ми под панталона.

— Помогни ми, Мери — примолех се, но усетих как тялото ѝ се отпуска, сломено от треската, неспособно да се бори.

— Спри — отрони тя.

Едва си поемаше дъх. Главата ѝ клюмаше. Коленете ѝ се подгънаха и тя се отпусна безсилно върху плочника. Пред нас Ах Табай подкрепяше Ан, чиито длани се бяха вкопчили в корема. Двамата се обърнаха и ни махнаха да побързаме. Виковете зад нас се усиливаха — прииждаха нови войници.

— Няма ги! — изкрещя някой.

Разбраха, че затворничките са побягнали. Ускориха ход.

Ах Табай и Ан стигнаха вратата към двора. Черният правоъгълник посивя и нощният въздух нахлу в коридора.

Стражите приближаваха. Ах Табай и Ан прекосиха двора. Асасинът изненада войника пред портата, който се свлече мъртъв по стената. Ан се преви и извика, но двамата се измъкнаха през портата и изчезнаха в мрака, по оранжевял от пламналите гранати на Ах Табай.

Мери обаче нямаше сили да върви. Разкривил лице от болка, се наведох и я взех на ръце. Раната в хълбока, макар и стара, ме преряза, неспособна да поеме допълнителната тежест.

— Мери...

Изнемощял, оставих Мери върху паважа в двора. Отвсякъде ехтяха тежки стъпки и войнишки крясъци.

Добре, помислих си. Нека дойдат. Ще се бия. Има ли значение къде ще умра?

Тя ме погледна и очите ѝ се проясниха. Успя да се усмихне, преди следващият пристъп на болката да завладее тялото ѝ.

— Не умирай заради мен — прошепна тя. — Бягай.

Опитах се да възразя. Но тя беше права. С овлажнели очи проговорих:

— Мътните го взели! Трябваше да ме надживееш!

По устните ѝ трепна призрачна усмивка.

— Аз изпълних ролята си. А ти? Ще изпълниш ли своята?

Лицето ѝ се раздели, сякаш го гледах през диамант. Избърсах сълзите си с длан.

— Да, ако дойдеш с мен — отвърнах.

Тя не продума.

Не, моля те, не си отивай. Не искам да си отидеш.

— Мери?

Опита се да каже нещо. Опрях ухо до устните ѝ.

— Ще бъда с теб, Кенуей. — Последният ѝ дъх обвея с топлина ухото ми. — Ще бъда...

Изправих се и погледнах Мери Рийд. По-късно щях да я оплача, да си спомня храбрата жена, най-забележителния човек в живота ми. Помислих как британските войници бяха отнели детето на тази добра жена, оставяйки я обляна в кръв да изгаря от треска в ледената килия. Без одеяло. Без капка вода.

Чух първия страж да изскача на двора зад мен. Точно навреме да отмъстя, преди да избягам.

Извадих острието и се обърнах да ги посрещна.

61.

След това започнах да пия. Пих доста. В делириума ми витаеха хора от миналото — Каролин, Удс Роджърс, Бартольмю Робърте.

И призраци — Басмения Джак, Чарлс Вейн, Бенджамин Хорниголд, Едуард Тач.

И Мери Рийд.

След гуляя, продължил незначайно колко, спасението се яви в образа на Адевале. Той застана до мен на кингстънския бряг и аз го помислих за поредния призрак, поредното видение, дошло да ме измъчва, да ми напомни провалите.

— Капитан Кенуей, приличаш на торба с курешки.

Видение. Призрак. Трик на пияното ми съзнание. И да, като стана дума, къде ми е бутилката?

Той протегна ръка към мен и аз протегнах плахо своята, очаквайки пръстите му да се превърнат в облачета дим и да се стопят. Оказаха се истински. Твърди като дърво, надеждни и истински.

Изправих се.

— Леле как ме цепи главата...

Адевале ме дръпна да стана. Потърках туптящите си слепоочия.

— Идваш тъкмо навреме, Адевале. Редно е да съм ти ядосан, задето ме изостави, но се радвам — погледнах го. — Да, адски се радвам.

— И аз, братко. Ликувай, защото и „Гарванът“ ти е непокътнат.

Той ме улови за рамото и ми посочи морето. Навярно бях разчувстван от алкохола, но гледката ме просълзи. Отново виждах „Гарвана“ и моряците си — по палубата, по мачтите, надничаха от оръдейните люкове. И всички гледаха към брега, където стояхме с Адевале. Дойдоха, помислих си, и една сълза се стече по лицето ми. Избърсах я с ръкава на робата (прощален подарък от Ах Табай, макар да не бях направил нищо оттогава, за да го заслужи).

— Ще отплаваме ли? — попитах Адевале, но той вече се отдалечаваше. — Къде отиваш? — попитах го.

— Очакват ме другаде, Едуард — подвикна ми.

— Но...

— Когато сърцето и умът ти са готови, ела при асасините. Тогава ще ме разбереш.

Изпълних съвета му. Отплавах с „Гарвана“ към Тулум, където за пръв път открих шестото си чувство и срещнах Ах Табай. Оставих екипажа на кораба и тръгнах да търся асасина. Натъкнах се обаче на опожарените останки от асасинско село. Адевале също беше там. Ето какъв дълг го зовеше.

— Какво, за бога, се е случило тук, Адевале?

— Ти, Едуард. Пораженията, които нанесе преди шест години, нямат край.

Сбърчих чело. Асасините още понасяха последиците от картите, които бях продал на тамплиерите. Погледнах го.

— Не е лесно да другаруваш с мен, нали? Затова ли си тук?

— Да се биеш рамо до рамо с човек, тласкан от алчност и суета, е трудно, Едуард. Реших, че асасините и кредитото им са по-достойна кауза.

Така значи. Думите на Мери Рийд и Ах Табай не бяха пуснали корен у мен, но Адевале ги беше взел присърце. Прииска ми се да бях положил повече усилия да последвам примера му.

— Несправедливо ли постъпих? — попита той.

Поклатих глава.

— Години наред задоволявах капризите си, без да си давам сметка кого наранявам. Да, забогатях, прославих се, но не помъдрях. Обърна ли се назад към извървения път, виждам как до мен не е останал никой от онези, които съм обичал.

Проговори нов глас. Ах Табай.

— Не е късно за изкупление, капитан Кенуей.

Погледнах го.

— Преди да умре, Мери ме помоли да поправа стореното зло. Ще ми помогнеш ли?

Ах Табай кимна. С Адевале тръгнаха към селото и аз ги последвах.

— Мери имаше слабост към теб, Едуард — отбеляза Ах Табай. — Нещо у теб й вдъхваше надежда, че един ден ще се бориш рамо до рамо с нас. — Той замълча и сетне попита: — Какво мислиш за кредитото ни?

И двамата знаехме как преди шест години — Господи, преди една година — щях да се подсмихна пренебрежително и да обявя въпроса за глупав. Сега обаче отговорих другояче:

— Трудно е за обяснение. Ако нищо не е истина, в какво да вярваме? А ако всичко е позволено... Защо да не преследваме всичките си желания.

— Защо ли наистина? — усмихна се загадъчно Ах Табай.

Мислите закръжиха в ума ми, нашепвайки нови възможности.

— Тази идея навярно е само началото на мъдростта и не я изчерпва.

— Едуард, когото срещнах преди години, е извървял дълъг път. Преживял е коренна промяна — кимна доволно Ах Табай. — Добре дошъл при нас, Едуард.

Благодарих му и попитах:

— Как е детето на Ан?

Той поклати глава и сведе очи — жестът му говореше по-ясно от думите.

— Силна жена е, но не е непобедима.

Представих си я на палубата на „Уилям“ как ругае страхливите моряци. Разказвах как стреляла по пияните мъже, спотаили се малодушно в трюма. Вярвах го. Виждах като наяве колко страховита и красива е изглеждала в онзи ден.

Седнах до нея. Тя се взираше към дърветата и морето. Обвила колене с длани, Ан Бони обърна бледото си лице към мен.

— Едуард...

— Съжалявам, че си изгубила детето.

Знаех какво е загуба. Научавах все повече с всеки изминал ден.

— Ако бях останала в затвора, щяха да ми го отнемат — въздъхна тя и вдигна лице срещу бриза. — И да е жив. Навярно Господ ми показва, че не ставам за майка, защото богохулствам, пия и се бия.

— Борец си, да. В затвора слушах десетки истории за славните Ан Бони и Мери Рийд, изправили се сами срещу кралските войници.

Тя се засмя, ала смехът ѝ прозвуча по-скоро като въздишка.

— Вярно е. И щяхме да победим, ако Джак и момчетата му не бяха мъртвопияни. Ах, Едуард. Всички си отидоха. Мери. Ракам. Тач. Бяха грубияни, но ми липсват. И ти ли я усещаш? Празнотата...

— Да — кимнах. — И още как!

Спомних си деня, когато Мери отпусна длан върху коляното ми. Направих същото с Ан. Тя я погледна мълчаливо, разбрала, че жестът е колкото подкана, толкова и утеха. После сложи ръка върху моята и облегна глава върху гърдите ми.

Не продумвахме. Нямаше нужда.

Април 1721 година

Време бе да започна да поправам стореното зло. Да разчистя бъркотията. Да въведа ред. Време беше за мъст — Роджърс, Торес, Робърте. Всички щяха да умрат.

Стоях на палубата на „Гарвана“ с Адевале и Ах Табай.

— Отлично знам кого преследвам. Но как ще ги намеря?

— Имаме шпиони и информатори във всеки град — отвърна Ах Табай. — Посети тайните ни убежища и асасините ще те насочат.

— Да, така ще открия Торес и Роджърс, но Бартольмю Робърте не се подвизава в градовете. Ще отнеме месеци да го намеря.

— Или години — съгласи се Ах Табай, — но ти притежаваш необходимите умения и качества, капитан Кенуей. Вярвам, че ще го намериш.

Адевале ме погледна.

— Изпаднеш ли в затруднение, разчитай на кормчията си! — усмихна се той.

Кимнах благодарно и се отдалечих към кърмата. Адевале и Ах Табай се спуснаха по въжената стълба до лодката, поклащаща се до кила на кораба.

— Какъв курс следваме? — попитах кормчията.

Тя се обърна, ослепителна в пиратското си облекло.

— На изток, капитане, ако продължаваме към Кингстън.

— Продължаваме, мис Бони. Дай заповед.

— Вдигайте котва и дръжте курса, момчета! — извика тя с лице, грейнало от щастие. — Поемаме към Ямайка!

Първо щях да се погрижа за Роджърс. В кингстънското убежище асасините ми съобщиха, че същата нощ ще участва в политическо събиране. След това не било сигурно накъде ще се отправи. Е, щеше да е тази нощ, независимо дали ми харесва или не.

Но как? Реших да се превъплътя в гостуващ дипломат — Руджиеро Фераро. Преди да тръгна, извадих писмо от пазвата си и го подадох на командира на убежището — писмо до Каролин Скот

Кенуей, Хокинс Лейн, Бристол. Питам я добре ли е, в безопасност ли е. Писмо, изпълнено с надежда, но и с тревога.

По-късно същата нощ открих мъжа, когото търсех — Руджиеро Фераро. Убих го, взех му дрехите, слях се с групата гости и влязох с тях в тържествената зала.

Спомних си как се представих за Дънкан Уолпоул, когато посетих за пръв път имението на Торес. Чувствах се уплашен, не на място и не в стихията си, но ме водеше желанието да забогатея по най-бързия и десен начин. Сега ме подтикваше друг стремеж. Да намеря Удс Роджърс. Богатството вече не беше главната ми цел. Сега бях асасин.

— Вие ли сте господин Фераро? — попита ме привлекателна жена. — Допада ми стилът ви. Елегантен, яркоцветен...

— Благодаря, мадам, благодаря. — Поклоних ѝ се дълбоко, надявайки се да имитирам добре италианския маниер. Дамата беше красива, но в живота ми имаше достатъчно жени. Каролин ме чакаше у дома, да не споменаваме... слабостта ми към Ан Бони.

После, точно щом осъзнах, че „грации“ е единствената италианска дума, която знам, Удс Роджърс привлече вниманието на гостите и подхвана реч:

— Дами и господа, тост за кратката ми кариера като губернатор на Бахамите! Под мое ръководство триста пирати приеха кралското предложение за милост и се заклеха във вярност към Короната. — Горчива саркастична усмивка разтегли устните му. — Въпреки успехите ми Негово Величество реши да ме изрита и да ме привика у дома в Англия. Чудесно!

С това ядно, злостно възклицание словото приключи. Гостите се почудиха как да реагират. По време на престоя си в Насау Роджърс разпространяваше религиозни брошури в опит да убеди веселите капери в Ню Провидънс да се откажат от пиенето и от разврата, та вероятно нямаше опит с алкохола. Олюляваше се сред гостите и заливаше с порой от думи всеки клетник, озовал се на пътя му.

— Ура за подлите невежи перковци, управляващи света! Ура! — вдигна чаша пред лицето на един.

Застана пред друг и се възмути:

— Вкарах негодяите в Насау в правия път, за бога! И каква благодарност получих? Никаква!

Следвах го из залата, внимавайки да не ме забележи, и си разменях учтиви поздрави с гостите. Сигурно се поклоних сто пъти, мърморейки „грацие“. Най-сетне Роджърс явно изчерпа търпението на приятелите си, защото при втората му обиколка все повече гърбове се обръщаха към него. Той се олюля, останал сам, озърна се и видя как доскорошните му предани съмишленици са потънали в по-интересни разговори. За миг зърнах някогашния Удс Роджърс. Той се окопоти, изопна рамене, вирна брадичка и реши да излезе на чист въздух. Разбрах къде отива дори преди него. Лесно стигнах пръв до балкона и го зачаках там. Щом се появи, още по-лесно забих острието в рамото му, запуших с длан устата му да не извика и го положих на пода, облегнат на парапета.

Действах светкавично. Твърде бързо да отвърне на удара. Твърде бързо дори да се изненада. Замрежените му от алкохола и от болката очи се вдигнаха към мен.

— Някога беше капер — казах му. — Защо презираш моряците, които просто търсят пътя си в света?

Той погледна към острието ми, забито в рамото и във врата му. Само то го спасяваше, защото извадех ли го, артерията му щеше да зейне, балконът да се окъпе в кръвта му и той да умре.

— Не разбираш подбудите ми — усмихна се язвително Роджърс. — Цял живот си рушил всичко светло в цивилизацията ни.

— О, разбирам ги, разбирам ги — настоях аз. — Видях Обсерваторията и знам колко е могъща. Искяхте да я използвате, за да шпионирате, да шантажирате и да саботирате.

Ток кимна, но движението му причини болка. Кръв изби по ризата и сакото му.

— Да, но за по-велика цел. В името на справедливостта. За да разбудим лъжите и да търсим истината.

— Никой на този свят не се нуждае от такова могъщество.

— Но позволявай на престъпника Робърте да го използва...

Поклатих глава да го опровергая.

— Не. Ще му го отнема. Ако ми кажеш къде е, ще го спра.

— Африка — промълви той и аз извадих острието.

От врата му бликна кръв и тялото му се предаде безпомощно на смъртта. Колко различен мъж бях срещнал преди години в имението на Торес — амбициозен мъж, чието ръкостискане беше крепко като

решимостта му. Сега животът му приключи не само на върха на острието ми, но и в пьянски унес и горчивина от краха на мечтите му. Беше прокудил пиратите от Насау, но му бяха отказали подкрепата, необходима да довърши започнатото. Британците му бяха обърнали гръб и попарили надеждите му да възроди Насау.

Кръв обля камъните около мен и аз се отдръпнах назад. Гърдите му се надигаха и спускаха бавно. Притвори очи и задиша на пресекулки, докато животът се оттичаше от вените му.

Зад мен отекна вик. Обърнах се сепнато и видях жена с красиви накити и рокля, които контрастираха на ужасеното ѝ изражение и ококорените ѝ от страх очи. Затрополиха крака, зад нея занадничаха други гости. Никой не дръзваше да ме нападне, ала и не се разотиваха. Стояха и ме гледаха. Изругах, изправих се и скочих на парапета.

— Грацие — казах на стълпилите се на балкона хора, разперих ръце и скочих.

Февруари 1722 година

Поех към Африка, където Черния Барт — най-страховитият и най-прославеният пират на Карибите — продължаваше да напада и да побеждава британците. Знаех как го прави, разбира се — черепът от Обсерваторията беше у него и той го използваше да предвижда ходовете им.

Когато тръгнах с „Гарвана“ по дирите му, Робърте крадеше френски кораби и ги откарваше в Сиера Леоне. „Роял форчън“ оглавяваше флотилията му и той продължаваше да плава на югоизток край африканския бряг — да напада и да плячкосва пътьом, да снабдява още по-добре корабите си и да се превръща в още по-могъщо страшилище.

През януари се натъкнахме на ужасяващи свидетелства за подвизите му. Попаднахме не на бойно поле, а на касапница — с „Роял форчън“ Робърте бе атакувал дванайсет кораба, закотвени в Уайдах. Всички се предали, с изключение на „Поркюпин“ — английски кораб, пренасящ роби. Отказът им да се предадат разярил Робърте и той наредил на моряците си да вземат кораба на абордаж и да го опожарят. Мъжете му скочили на палубата, полели я с катран и го подпалили. Робите били в трюма, оковани във вериги двама по двама. Акулите разкъсали онези, които скочили в морето, за да се спасят от пламъците, а другите изгорели живи или се удавили. Зловеща, ужасна смърт.

Когато пристигнахме, морето бе осеяно с отломки. Грозен черен пушек се стелеше навсякъде. Корпусът на „Поркюпин“ тлееше над водата като догарящо огнище. Погнусени от видяното, последвахме Робърте на юг към Принсипе, където той бе закотвил кораба си и с група моряци бе слязъл на брега да събере провизии.

Зачакахме. Щом слънцето залезе, дадох заповед на хората си да нападнат „Роял форчън“ след един час. После поех към брега с лодка, надяхнах качулката на робата и тръгнах по пътека, отвеждаща навътре в сушата. Ориентираха ме крясъците и песните в далечината.

Приблжих и усетих миризма на лагерен огън. Прокрадних се към него и видях мекото му сияние да мъждука сред пущинака.

Понеже не бях в настроение да вземам пленници, хвърлих гранати. Капитанът им обичаше да повтаря, че няма пощада за никого, та реших да последвам примера му. Експлозиите озариха лагера. Сред крясъци и задушлив черен пушек се насочих към центъра му с извадено острие и зареден пистолет.

Битката беше кратка, защото бях безмилостен. Независимо че някои спяха, други бяха полуголи, а повечето — невъоръжени. Надявах се сред убитите да са мъжете, полели с катран палубата на „Поркюпин“.

Робърте не остана да се бие. Грабна факла и побягна. Сподирян от писъците на агонизиращите му моряци, се втурнах след него към наблюдателна кула, кацнала на върха на скален зъбер, надвиснал над морето.

— Кой ме преследва? — извика той. — Призрак, дошъл да ме сплаши? Или изтлели останки от враг, когото съм изпратил в ада?

Заизкачва се към наблюдателницата. Изкатерих се след него до върха. Робърте бе застанал на ръба, с гръб към бездната под него. Спрях. Скочеше ли, щях да изгубя черепа, а не биваше. Той размаха факлата. Даваше сигнал, но на кого?

— Няма да се бия, момче. Предимството е на твоя страна — каза задъхано.

Захвърли факлата. Приклекна, готов да скочи. Втурнах се напред да го хвана, но закъснях. Пропълзях по корем до ръба на наблюдателницата, надникнах надолу и видях какво е оставало скрито от мен, но не и от Черния Барт. Разбрах кому е дал знак.

„Роял форчън“ се поклащаше в морето под мен. В сиянието на фенерите, запалени по палубата му, забелязах как Робърте, заобиколен от моряците, вече изтупва прахоляка от дрехите си и поглежда към скалата, където съм аз. Отдръпнах се назад точно щом мускетите затрещяха и куршумите заотскачаха от камъните около мен.

После недалеч видях „Гарвана“. Точно навреме. Добри момчета. Взех факлата и я размахих. Не след дълго доближиха дотолкова, че зърнах Ан на руля. С развени коси тя насочваше „Гарвана“ към скалния зъбер, за да успее да скоча.

Скочих.

И гонитбата започна.

Преследвахме ги из тесните скалисти проливи край брега и стреляхме с оръдията при всяка възможност. В отговор моряците на Робърте ни обстрелваха с мортири, а моите отвръщаха с мускети и гранати.

После долетя вик: „Платно зад нас!“, обърнах се и видях британския военен кораб „Лястовица“. С ужас осъзнах, че и той преследва Робърте. Погнусен не по-малко от нас, тежковъоръженият целеустремен военен галеон явно бе решил да сложи край на злодеянията на Черния Барт. Да му позволя ли? Не. Не биваше да потопят „Роял форчън“. С Робърте щеше да потъне и черепът от Обсерваторията и да изчезне завинаги на морското дъно.

— На „Роял форчън“ има нещо, което искам да взема — казах на Ан. — Трябва да се кача на кораба.

Оръдията бумтяха. Трите кораба се сражаваха яростно. „Гарванът“ и „Лястовицата“ имаха общ враг, но не бяха съюзници. Обстрелваха ни от всички страни. Британските гюлета надупчиха корпуса ни и разтърсиха платната ни. Дадох заповед на Ан да се отдалечи бързо.

Аз щях да поплувам.

Не е лесно да се доплува от един кораб до друг, особено по време на битка. Повечето плувци обаче не притежават моята воля. Тъмнината играеше в моя полза, да не говорим колко зает бе екипажът на „Роял форчън“. Качих се на палубата, където царуваше безпорядък. Съвършена възможност да остана незабелязан, докато я прекосявам.

Пътюм взех достатъчно скалпове, прерязах гърлото на помощник-капитана и убих кормчията, преди да открия Черния Барт, който ме поздрави с извадена сабя. Забелязах почти развеселен, че се е преоблякъл. За срещата с англичаните се бе наконтил в най-представителната си униформа: ален мундир и бричове, шапка с червено перо, два пистолета, втъкнати в копринени колани, препасани през раменете му. Очите му обаче не бяха променени. Тъмните му ириса както винаги бяха огледало на черната му проявена душа.

Бихме се, но двубоят не беше нищо особено. Черния Барт беше жесток и коварен мъж — вероятно и мъдър, ако мъдростта може да съжителства с безчовечността.

— За бога, Едуард Кенуей — извика той, докато си разменяхме удари. — Впечатлен съм от вниманието, което ми отделяш!

Отказах му любезността да му отговоря. Биех се ожесточено, уповавайки се не на уменията си — това подобаваше на някогашния Едуард Кенуей — а на вярата, че ще изляза победител. Така и стана. Той падна най-сетне върху палубата. Тялото му повлече острието ми и ме принуди да клекна до него.

Усмихна се, а пръстите му се насочиха към мястото, където бе забито острието ми.

— Щастлив живот, но кратък, както предвидих — отрони. — Колко добре се познавам. — Очите му се впиха в моите. — Ами ти, Едуард? Откри ли умиротворението, което търсеше?

— Целите ми не са толкова високи — признах. — Умиротворението е само смут между две войни.

По лицето му се изписа мимолетна изненада, сякаш бе смятал, че съм способен само да ругая и да жадувам злато и ром. Останах доволен, че в сетния си час Бартольмю Робърте съзря промяната у мен и разбра, че смъртта му не е предизвикана от алчност, а от нещо по-благородно.

— Стоик си, значи — подсмихна се той. — Вероятно съм те подценил. Все пак тя навярно щеше да извлече полза от теб.

— Тя ли? — обърнах се. — За кого говориш?

— О... За нея. Чака в гробницата. Надявах се да я намеря, да я видя отново. Да отворя вратата на храма и да я чуя пак да произнася името ми. Аита...

Отново втели-некипели. Поредната проклета порция.

— Говори понятно, човече.

— Родих се твърде рано. Като мнозина други преди мен.

— Къде е черепът, Робърте? — попитах го.

Гатанките ми бяха дошли до гуша, макар да им се виждаше краят. Той извади черепа от пазвата си и ми го подаде с треперещи пръсти.

— Унищожи това тяло, Едуард — промълви със сетни сили. — Ако тамплиерите ме заловят...

И умря. Не заради него и за покоя на духа му изхвърлих тялото му през борда. Погребах го в морските дълбини, за да не го открият

тамплиерите. Който и да беше — каквото и да беше Мъдреца, най-сигурното място за тялото му беше под водата.

А сега, Велики майсторе Торес, е твой ред.

Хавана се оказа в състояние на бойна готовност. Явно бяха предупредили Торес за пристигането ми и той не искаше да рискува — по улиците патрулираха войници, претърсваха гражданите и ги караха да откриват лицата си, а самият Торес се беше скрил — придружен, разбира се, от верния си телохранител Ел Тибурон.

Използвах черепа от Обсерваторията. Под зоркото око на местния командир на асасините Рона Динсмор извадих стъкленицата с кръвта на Торес. Запитах се как ли й изглеждам. Като безумец? Магьосник? Притежател на древно познание?

— Чрез кръвта на губернатора ще виждаме през неговите очи — обясних й.

Тя ме погледна и заинтригувано, и колебливо. Дори аз самият не бях сигурен в себе си. В Обсерваторията бях видял как работи приспособлението, но тогава го задейства Робърте. Сега го пробвах лично за пръв път.

Тревогите ми се оказаха напразни. Кръвта в стъкленицата сякаш освети вътрешността на черепа и алено сияние озари очните му кухини. В следващия миг по излъсканото теме се появиха картини. Гледахме през погледа на губернатор Лауреано Торес, който се взираше в...

— Това е... Това е църквата — възкликна удивено Рона Динсмор.

След минути се втурнах по дирите на Торес. Проследих го до крепостта му, където капанът хлопна. Незнайно кога двойник на Торес бе заел мястото му. Той падна, пронизан от острието ми, а под стените на крепостта невъзмутим и мълчалив както винаги ме чакаше Ел Тибурон.

Трябваше да ме убиеш, когато имаше възможност, помислих си. При последната ни среща той удържа победа, ала тогава се бе изправил срещу друг Едуард Кенуей. Бях променен и държах да му го покажа.

Ако се бе надявал да ме надвие с лекота както предишния път, остана разочарован, финтира и ме нападна от другата страна, но аз предвидих хода му, парирах го, ударих го с обратен замах и го порязах

по бузата. Не простена от болка, не и Ел Тибурон. Но в неразгадаемите му очи просветна едва доловим намек, бегла искрица от нещо, което не бях забелязал при първата ни битка. Страх.

И това ме окуражи повече от всяка халба бира. Налетях му с проблясващо острие. Принудих го да отстъпи, да се защитава отляво и отдясно. Опитваше да намери слабо място в атаката ми, но не успяваше. Къде бяха стражите му? Не ги беше извикал, убеден, че лесно ще ме убие.

Допусна огромна грешка, помислих си. Спуснах се напред, подскочих наляво и описах дъга с опакото на дланта си и разпорих туниката му. От дълбоката рана в корема му бликна кръв.

Това го забави. Изнемощя. Позволих му да ме нападне, отбелязвайки доволно как размахва все по-диво и хаотично сабята си. Аз продължавах да му нанасям леки, но кръвави рани. Изтощавах го.

Болката го разсейваше. Стана по-небрежен. Отново успях да го финтирам със сабята, да замахна нагоре със скритото острие и да го завъртя в корема му. Смъртоносен удар, несъмнено.

Дрехите му бяха разкъсани и окървавени. Кръвта от раната на корема блискаше върху земята. Той се олюляваше от болка и изнемога. Наблюдаваше ме безмълвно, но в очите му се четеше агонията на поражението.

Най-сетне го повалих и той се просна на земята, губейки безценна кръв. Умираще бавно под безмилостното хаванско слънце. Наведох се, притиснал острието към гърлото му, готов да го забия под брадичката и в мозъка му. Да сложа бързо край на мъките му.

— Веднъж ме унизи и аз си взех поука. Усъвършенствах уменията си — казах му. — Умри с мисълта, че въпреки противоречията ни помогна на един разбойник да стане войник.

Острието ми издаде влажен шляпащ звук и всичко свърши.

— Напуснал живота, дано намериш вечен покой в света на мъртвите — казах на трупа му и се отдалечих.

Отчаян, Торес беше побягнал. Рисувайки всичко, бе решил да открие сам Обсерваторията.

Последвах го с „Гарвана“, но час след час тревогата ми се задълбочаваше, понеже от Торес нямаше и помен, макар да приближавахме Тулум. Щеше ли да намери Обсерваторията? Знаеше ли къде е? Друг клетник ли бе подложил на мъчения? Асасин?

Брегът на Тулум най-сетне изплува пред погледите ни и там, разбира се, видяхме галеона на Торес, закотвен в залива и заобиколен от по-малки лодки. Забелязахме да просветват далекогледите и аз заповядах да ги поздравим с оръдеен залп. След минути черни дупки зейнаха в корпуса на испанския галеон. Слънчеви отблясъци озариха за миг дулата на оръдията им, отекна топовен гръм, блъвнаха черни облаци дим и метални топки полетяха към нас.

Битката щеше да продължи, но без капитана и без кормчията. С Ан, която настоя да ме придружи, скочихме в яркосинята вода и заплувахме към брега. После поехме по пътеката към Обсерваторията. Не след дълго се натъкнахме на първите тела. Мъжете на борда на галеона се сражаваха за живота си с „Гарвана“. Същото правеха и спътниците на Торес. Туземците — пазителите на Обсерваторията — им бяха устроили засада. Отпред долитаха викове, подсказващи нов сблъсък — отчаяните писъци на мъжете в края на колоната, опитващи се напразно да прогонят индианците.

— Тази земя е под закрилата на крал Филип! Разпръснете се или сте мъртви!

Смъртта обаче дебнеше тях. Прокрадвахме се през гъсталака недалеч от тях и виждах как удивените им очи обхождат ту внушителния силует на Обсерваторията — това пък откъде изникна? — ту дългата трева наоколо. Така й щяха да умрат ужасени и смаяни.

Пред входа на Обсерваторията се валяха още тела, но вратата беше отворена и неколцина очевидно бяха влезли вътре. Ан ми даде знак да продължа напред. Тя щеше да остане на пост. И така за втори път пристъпих в странното свещено място, в огромния храм.

Спомних си как първия път Робърте изби хората си, за да не си изгубят разсъдъка от видяното вътре. И разбира се, още с влизането ми в просторното преддверие на Обсерваторията ме посрещнаха ужасени испанци войници, побягнали с кръсъци навън. Очите им изглеждаха някак празни, все едно животът в тях е угаснал. Сякаш са тичащи трупове.

Те очевидно не ме забелязваха и аз ги оставих да излязат. Така щяха да отвлекат вниманието ни стражите пред Обсерваторията. Продължих напред, изкачих каменните стъпала, прекосих залата с понтоната — пълна с изгубили ума и дума войници — и се запътих към главната зала. По средата на пътя Обсерваторията започна да жужи и трепти — същият пронизителен звук, който чух при първото си посещение. Затичах по-бързо, подминавайки ужасените войници, и се втурнах в главната зала, където от стените се откъртваше лавина от камъни — Обсерваторията се тресеше и вибрираше от натрапчивия звук.

Торес стоеше пред издигнатия подиум и се опитваше да надвика шумотевицата. Крещеше на войниците си, които или вече ги нямаше, или бяха побягнали, прескачайки каменните реки.

— Претърсете района! Намерете начин да спрете тази лудост! — викаше той, затиснал с длани ушите си.

Обърна се и ме видя.

— Убийте го! — посочи ме и пръски слюнка бликнаха от устата му. В очите му съзрях нещо, на което смятах, че никога не се поддава — паника.

— Убийте го!

Само двамина — смели безумци — го послушаха и ме нападнаха. Обезвредих ги светкавично, докато залата громолеше, сякаш ще се разпадне всеки момент. Останахме само аз и Торес.

Великият майстор на тамплиерите се озърна — погледна мъртъвците и пак се втренчи в мен. Паниката беше изчезнала. Пред мен стоеше онзи Торес, когото помнех. По лицето му не се четеше нито поражение, нито страх, нито дори тъга от неизбежния му край. Личеше само пламенна увереност.

— Трябваше да работим заедно, Едуард — разпери ръце той. — Щяхме да завладеем света и да проснем на колене противните империи.

Той поклати глава, сякаш съм го разочаровал дълбоко, все едно съм блуден син.

(Е, съжалявам, друже, но вече не съм блудният син.)

— Толкова възможности имаш, Едуард — настоя той, — толкова много си способен да постигнеш. Ще ти покажа какво. Ще ти разкрия тайнства, каквито дори не можеш да си представиш.

Не! Той и побратимите му ми бяха отнели свободата и живота на приятелите ми. От нощта в Бристол, когато хвърлиха пламтяща факла във фермата, тамплиерите ми бяха причинявали само страдания. Забих острието и той простена от болка, кръв напълни устата му и бликна навън.

— Радва ли те смъртта ми? — попита немошно.

Не, никак.

— Върша си работата, Торес. Както ти би направил е мен.

— Възможно е — отрони той. — Но ти вече нямаш семейство, приятели, бъдеще. Твоите загуби са по-големи от нашите.

— Дори да е така, смъртта ти поправя по-страшно зло от всички злини, които съм извършил.

— Наистина ли го вярваш?

— Ти щеше да вкараш човечеството в спретнат затвор — безопасен и уютен, но изпълнен само със скука и бездушие. Да, видях и научих много през последните години и наистина вярвам.

— Убедеността ти отива...

Сякаш бях в транс. Шумът на Обсерваторията, трополенето на падащите камъни, виковете на бягащите войници — всичко остана на заден план, докато разговарях с Торес. Усетих го отново, когато последното дихание замря върху устните му и главата му се отметна безжизнено назад. Чух далечна битка и предсмъртни крясъци и не след дълго Ан, Адевале и Ах Табай се втурнаха в залата, размахали окървавени саби и димящи пистолети.

— Торес пробуди нещо зловещо в Обсерваторията — казах на Ах Табай. — В безопасност ли сме?

— Да, предполагам, щом носим черепа.

Ан се озърташе със зяпнала уста. Макар и полуразрушена от каменната лавина, залата изглеждаше внушителна.

— Как се нарича това място? — попита благоговейно тя.

— Слабостта на капитан Кенуей — усмихна се Адевале.

— Ще заключим Обсерваторията и ще скрием ключа — обяви Ах Табай. — Докато не се появи следващият Мъдрец, вратата ще остане залостена.

— Когато дойдох за пръв път, тук имаше стъкленици, пълни според Робърте с кръвта на древни хора. Сега ги няма — посочих.

— Значи трябва да ги открием — въздъхна Ах Табай, — преди тамплиерите да разберат. Ще ни помогнеш ли?

Да, но...

— След като поправа грешките, които допуснах у дома.

Старият асасин кимна. После сякаш го озари спомен, бръкна под робата си и извади писмо.

— Пристигна миналата седмица.

Подаде ми го и аз зачетох.

Мисля, че знаеш какви новини съдържаше, скъпа моя.

Октомври 1722 година

Имахме добър повод за празник. И празнувахме. Аз обаче бях помъдрял и алкохолът вече не ме влечеше толкова. Предоставих главната роля на екипажа на „Гарвана“. Моряците ми запалиха огньовете, изпекоха глигани, танцуваха и пяха, докато силите ги напуснаха, строполиха се на земята и спаха, а после се надигнаха, посегнаха към най-близките мехове с вино и подхванаха всичко отново.

Аз седях на терасата на къщата си с Адевале и Ах Табай.

— Как ви се струва тук, джентълмени? — попитах ги.

Предложих им къщата си за база.

— Ще ни послужи — кимна Ах Табай, — но дългосрочната ни цел е да живеем и да работим сред хората, които закриляме. Такъв е заветът на Алтаир ибн-ла'Ахад.

— Е, дотогава използвайте къщата, както намерите за добре.

— Едуард...

Вече се бях изправил да потърся Ан, но се обърнах към Адевале.

— Да?

— Капитан Удс Роджърс е оцелял — каза ми той. Изругах, спомнил си как гостите на празненството ме принудиха да побягна. — Върнал се е в Англия. Посрамен и затънал в дългове, но все пак е заплаха.

— Ще довърша започнатото, щом пристигна. Давам ти дума.

Той кимна и двамата се прегърнахме за сбогом.

Намерих Ан. Помълчахме, вслушани с усмивка в песните на моряците.

— Заминавам за Лондон — наруших тишината. — Надявах се да отплаваш с мен.

Тя се засмя.

— Англия не е подходящо място за ирландка.

Кимнах. Навярно така беше по-добре.

— С асасините ли ще останеш? — попитах я.

Тя поклати глава.

— Не. Не нося вярата им в сърцето си. А ти?

— След време ще се върна при тях, да. Когато усмиря ума и кръвта си.

В този момент чухме вик отдалеч — в пристанището навлизаше кораб. Спогледахме се — знаехме какво означава появата му — нов живот за мен, нов живот за нея. Обичах я посвоему. Мисля, че и тя ме обичаше, но беше време за раздяла. Сбогувахме се с целувка.

— Добър човек си, Едуард — каза Ан с просълзени очи. — Научиш ли се да се свърташ на едно място за повече от седмица, ще бъдеш и добър баща.

Оставих я и тръгнах към брега, където големият кораб спускаше котва. Свалиха мостика и капитанът се появи, уловил за ръка деветгодишно момиченце със сияйна усмивка.

Удивих се колко приличаш на майка си.

Беше крехко видение — Дженифър Кенуей, дъщерята, която не знаех, че имам. Поела на пътешествие против волята на дядо си, но с благословията на баба си, ти ме откри, за да ми кажеш какво се е случило.

Любимата ми беше мъртва.

(Учуди ли се защо не се разплаках, докато стояхме на дока в Инагуа? И аз се учудих, Джени. И аз се учудих.)

По пътя към дома те опознах. Наложих се обаче да скрия някои неща от теб, защото ми предстоеше още работа. Преди споменах каква — недовършени дела, сметки за уреждане.

До Бристол ме придружиха само най-доверените ми моряци. Преплавахме Атлантика — трудно, опасно плаване. Спряхме да отдъхнем на Азорските острови, а после продължихме към Британските острови и Бристол — родния град, който не бях виждал от десет години. Място, където ме бяха предупредили да не се връщам.

Когато навлязохме в Бристолския канал, смъкнахме черния флаг на „Гарвана“, сгънах го внимателно и го прибрах в скрина в каютата ми. На негово място вдигнахме червеното знаме. Щеше да е достатъчно да ни позволят да влезем в пристанището, а щом стражите се уверяха, че не сме военен кораб, щях да слеза на сушата, а „Гарванът“ да ме чака закотвен край брега.

Тогава видях за пръв път от толкова години бристолския кей и затаих дъх. Обичах Кингстън, Хавана и най-много Насау. Но въпреки всичко преживяно — или точно заради това — Бристол и досега си оставаше мой дом.

Заобръщаха се глави, когато тръгнах през пристанището — загадъчна фигура, облечена не като пират, но различна. Някои от по-старите навярно си ме спомниха — търговци, с които сключвах сделки, когато бях фермер, мъже, с които пиех в кръчмите, когато се хвалех как ще кръстосвам моретата. Не след дълго мълвата щеше да се разнесе. Докъде ли, запитах се. Щеше ли да стигне до Матю Хаг и Уилсън? До

Емет Скот? Щяха ли да разберат, че Едуард Кенуей се е върнал, посилен отпреди, решен да разчисти старите сметки?

Настаних се в пансион в града. Пренощувах там, а на другата сутрин си купих кон и седло и поех към Хадъртън и бащината къща.

Не знам защо отидох там. Просто исках да я видя. И наистина я гледах дълго. Застанал в сянката на дървото пред портата, си представях някогашния дом. Къщата беше нова, разбира се, и почти неузнаваема. Пристройката обаче не беше променена — мястото, където започна бракът ми с Каролин и където бе зачената Дженифър.

Тръгнах си и по средата на пътя между Хадъртън и Бристол — до болка познато разстояние — спрях пред до болка познато място: „Олд Шилейла“. Завързах коня отвън, наредих да го напоят и влязох. Гостилницата беше почти същата, каквато я помнех — ниски тавани, сумрак, процеждащ се сякаш от стените. Последния път, когато се отбих тук, убих човек. Убих човек за пръв път. Оттогава острието ми бе покосило мнозина.

И щеше да покоси още.

Зад бара стоеше петдесетинагодишна жена. Тя вдигна глава и ме погледна.

— Мамо!

Тя ме отведе до маса в ъгъла, далеч от любопитните погледи на малцината клиенти.

— Вярно е значи? — попита ме.

Дългата ѝ коса бе посребрена. Лицето ѝ — изпито и изморено. Бяха минали само десет години (само?), откакто я видях за последен път, но изглеждаше остаряла с двайсет, с трийсет, дори повече.

Заради мен.

— Кое е вярно, мамо? — попитах предпазливо.

— Че си пират?

— Не, мамо, не съм пират. Вече не. Приеха ме в орден.

— Монах ли си? — Тя огледа дрехите ми.

— Не, мамо, не съм монах. Друго е...

Тя въздъхна безразлично. Зад бара гостилничарят бършеше халби и ни наблюдаваше зорко. Не му харесваше, че прислугата му си губи времето, но мълчеше. Не би дръзнал да възнегодува пред пирата Едуард Кенуей.

— Реши да се върнеш у дома, а? — попита ме мама. — Чух, че вчера си пуснал котва. Слязъл си от лъскав галеон като крал. Едуард Кенуей, изпъчил важно гърди. За това мечтаеше, нали?

— Мамо...

— Все за това приказваше. Как ще заминеш, ще натрупаш богатство, ще станеш влиятелен човек. Преди това обаче стана пират, нали? — Тя се усмихна презрително. За пръв път я виждах да се усмихва така. — Извадил си късмет, че не са те обесили.

Заловят ли ме, бесилото няма да ми се размине.

— Вече не съм пират. Дойдох да поправя стореното.

Тя разкриви лице, сякаш е сдъвкала нещо противно.

И това изражение виждах за пръв път.

— О, нима? И как смяташ да го поправиш?

Махнах с ръка.

— Ще спреш да работиш тук например.

— Ще работя, където искам, млади човече — отсече тя. — Няма да живея с откраднатото злато. Злато, принадлежало на други, преди да им го отнемеш насила. Нали?

— Не е така, мамо — прошепнах, почувствал се отново малко момче.

От пирата Едуард Кенуей не остана и помен. Не си представях така срещата ни. Сълзи, прегръдки, извинения, обещания... Но не това.

Приведох се напред.

— Не искам да говорим така, мамо.

— Недоволството продължава да те гложди, а, Едуард? И преди не се задоволяваше с полученото.

— Не, искам да кажа... — подхванах раздразнено.

— Знам какво искаш да кажеш. Искаш да кажеш, че забърка каша и ни остави да я разчистваме след теб.

Сега се връщаш наконтен и позабогатыл и смяташ, че ще ме откупиш. Не струваш повече от Хаг, Скот и лакеите им.

— Не, не си права.

— Чух, че си пристигнал с малко момиченце. Дъщеря ти?

— Да.

Тя сви устни и кимна. В очите ѝ блесна мимолетно съчувствие.

— Тя ли ти каза за Каролин?

Юмруците ми се свиха.

— Да.

— Каролин се разболя от едра шарка и баща ѝ отказа да я лекува. Изтля в къщата на Хокинс Лейн. Това ли ти каза детето?

— Да, мамо, да.

Тя се почеса по главата и отмести очи.

— Обичах Каролин. Наистина. Беше ми като родна дъщеря, но си тръгна. — Погледна ме укоризнено. Аз бях виновен. — Отидох на погребението. Застанах пред портата, но Скот, Матю Хаг и Уилсън ме забелязаха и ме изгониха. Не съм била добре дошла.

— Ще си платят, мамо — процедих през зъби. — Ще си платят за стореното.

— Нима? Как ще си платят, Едуард? Кажи ми. Ще ги убиеш ли? Със сабята си? С пистолетите си? Говорят, че са се скрили.

— Мамо...

— Колцина си убил?

Погледнах я — отговорът, разбира се, гласеше: „Безброй“. Забелязах, че трепери от гняв.

— Мислиш се за кален в битките мъж, а? — подхвана тя и разбрах, че думите ѝ ще ми причинят повече болка от всяко острие. — Баща ти, Едуард, не е убил нито един човек, но беше дважд по-силен мъж от теб.

— Знам, че можех да избира друг път — сведох покрусено лице. — Искан ми се да бях избрал друг път. Но се върнах да поправам стореното.

Тя поклати глава.

— Не разбираш, Едуард. Вече няма нищо за поправяне. Имаше, когато замина. Когато с баща ти се опитахме да се изправим отново на крака сред останките от опожарената ни къща. Той се състари с години, Едуард. Години. Никой не искаше да търгува с нас. Ти не ни написа нито ред. Дъщеря ти се роди, баща ти умря, но нито дума от великия мореплавател!

— Ти не разбираш. Заплашиха ме. Заплашиха ме, че ако се върна, ще пострадате.

— Ти ни причини повече страдания от тях, синко — посочи ме тя. — А сега идваш пак да сееш хаос.

— Не, да изкупя грешките си.

— Не искам да имам нищо общо с теб — изправи се тя.

Надигна глас да я чуят всички в гостилницата. Бяха малцина, но слухът скоро щеше да плъзне.

— Чуйте ме! Отричам се от него! От великия и прославен пират Едуард Кенуей. Не го познавам! — Облегна се с длани върху масата, приведе се напред и просъска: — Махай се, не си ми син! Изчезвай, преди да кажа на войниците къде е пиратът Едуард Кенуей.

Тръгнах си и по пътя към пансиона в Бристол усетих, че лицето ми е мокро. Позволих на сълзите да се стичат, благодарен за едно — че никой няма да види как плача и да чуе скръбните ми вопли.

Главните виновници се бяха скрили. Да, имаше и други подпалвачи — Кобли например. Но нямах желание да си отмъщавам на всички, да отнемам живота на хора, действали по чужда заповед. Искях да накажа онези, които бяха издали заповедта — Хаг, Скот и разбира се, мъжа, оставил върху лицето ми тамплиерския отпечатък. Уилсън.

Те обаче се криеха от мен. И този факт потвърждаваше вината им. Добре. Нека се спотайват. Нека треперят от страх.

Знаеха, че ще ги потърся. И аз щях да оправдая опасенията им. Тази нощ Скот, Уилсън и Хаг щяха да умрат.

Понеже знаеха, че ги издирвам, се налагаше да проведа проучването по-дискретно. Когато на другата сутрин излязох от пансиона, бях по-бдителен от обикновено, защото тамплиерските шпиони несъмнено ме следяха. Влязох в кръчма, която познавах отпреди — безспорно по-добре от преследвачите. Благодарих на щастливата си звезда, че старият клозет отзад все още съществува. Затаил дъх да не вдишвам зловонието, съблякох бързо робата и надянах дрехите, които донесох от „Гарвана“ — бях ги обличал за последно преди много, много луни: дългия жакет, бричовете до коленете, белите чорапи и овехтялата тривърха шапка. Излязох преобразен от кръчмата и свърнах по друга улица. Поредният търговец, запътил се към пазара.

Открих я точно там, където очаквах. Побутнах кошницата, провесена през лакътя ѝ, за да разбере, че съм зад нея.

— Получих съобщението ти — прошепнах ѝ.

— Добре — каза Роуз, без да се обръща, и се наведе да огледа цветарската сергия.

Озърна се наляво и надясно, извади шал и го уви около главата си.

— Следвай ме.

След няколко минути се озовахме пред порутени конюшни в опустял край на пазара. Погледнах ги и след миг се сетих. Преди много

години оставях коня си тук — мястото беше удобно и близо до пазара. Сергиите обаче се бяха преместили, входовете — също, а конюшните вече се използваша само за тайни срещи като нашата.

— Видя малката Дженифър, нали? — попита тя, прехвърляйки кошницата в другата си ръка.

Когато я срещнах за пръв път в „Олд Шилейла“, беше младо момиче. Десет години по-късно пак беше млада, но ѝ липсваше бунтовният плам, подтиквах я да избяга от дома на господарите си. Виновни бяха десетте години неблагоприятна черна работа. И все пак — като мъждукащи искрици в гаснещ огън — частица от някогашната ѝ природа явно живееше у нея, защото ми бе изпратила бележка с молба да се срещнем. Пишеше, че иска да поговорим. Надявах се, освен всичко друго да ми каже и къде се намират господарят ѝ и приятелите му.

— Да. Дъщеря ми е в безопасност на кораба ми — кимнах.

— Взела е твоите очи.

— И красотата на майка си.

— Красиво момиче е. Всички я обичахме много.

— Но е своенравна?

— О, да — усмихна се Роуз. — Науми си да дойде при теб след смъртта на госпожа Каролин.

— Изненадвам се, че Емет ѝ е позволил.

Роуз се изкикоти сухо.

— Не ѝ позволи, сър. Господарката ѝ помогна. С Дженифър пазеха в тайна плана. Той научи едва на сутринта, когато се събуди и откри, че госпожица Дженифър е изчезнала. Не остана доволен. Никак даже.

— Срещаше ли се с някого напоследък?

— Да, сър.

— С кого, Роуз?

— С господин Хаг.

— И с Уилсън?

Тя кимна.

Всички съзаклятници.

— Къде са сега?

— Не знам, сър.

Въздъгнах.

— Защо тогава ме извика тук?

Тя се обърна към мен.

— Не знам къде се крият, сър, но знам къде ще бъде господин Скот тази нощ, защото ми наредиха да му занеса чисти дрехи в склада.

— В склада ли?

— Да, сър. Трябвало да вземе лично някакви документи. Наредиха ми да отида там след залез-слънце.

Погледнах я изпитателно.

— Защо, Роуз? — попитах я. — Защо ми помагащ?

— Защото ме спасихте от съдба, по-лоша от смъртта. Защото госпожа Каролин ви обичаше. И защото...

— Какво?

— Защото този човек я остави да умре. Не ѝ позволи да взема лекарства. Нито на нея, нито на госпожа Скот. И двете се бяха разболели. Госпожа Скот оздравя, но госпожа Кенуей си отиде.

Сепнах се, че нарече Каролин госпожа Кенуей. Отдавна не бях чувал някой да я нарича така.

— Защо не им позволи да се лекуват?

— От гордост, сър. Той първи пипна шарката, но се възстанови. Мислеше, че госпожа Скот и госпожа Кенуей също ще се възстановят. По лицето ѝ обаче се появиха ужасни мехури, сър. О, сър, не сте виждали такова нещо...

Вдигнах ръка. Не исках да слушам повече. Исках да запазя образа на Каролин непокътнат.

— В Лондон имаше епидемия. Господин Скот сигурно се е заразил там. Дори кралското семейство се страхуваше от болестта.

— Ти не се ли зарази?

Тя ме погледна виновно.

— Главният иконом ваксинира прислугата, сър. Закле ни да не казваме на никого.

Въздъгнах.

— Добре е постъпил. Спасил ви е от големи страдания.

— Да, сър.

Погледнах я.

— Тази нощ значи?

— Да, сър, тази нощ.

Оказах се принуден да не отлагам.

— Вие сте Едуард Кенуей, нали? — попита ме тя. Хазяйката ми. Казваше се Едит. Почука на вратата на стаята ми и застана на прага. Не посмя да го прекрачи. Лицето ѝ белееше като платно, гласът ѝ пресекваше, а пръстите ѝ блуждаеха по ръба на престилката.

— Едуард Кенуей? — усмихнах се. — Защо смяташ така, Едит? Тя прочисти гърло.

— Говорят, че някакъв мъж пристигнал с кораб. Облечен като вас, сър. Бил Едуард Кенуей, роден в Бристол.

Лицето ѝ си възвърна цвета. Поаления, тя продължи:

— Други казват, че Едуард Кенуей се върнал у дома да отмъсти, а враговете му се скрили. Били обаче влиятелни мъже и повикали подкрепления срещу вас... така де, срещу него.

— Разбирам — кимнах предпазливо. — И що за подкрепления са извикали?

— Военен отряд препуска към Бристол, сър. Войниците щели да пристигнат тази вечер, сър.

— Ясно. И несъмнено ще тръгнат право към мястото, където Едуард Кенуей е отседнал. Ще го принудят да се защитава и ще последва кървава битка с много жертви и поражения.

— Да, сър — преглътна тя.

— Е, не бой се, Едит. Нищо подобно няма да се случи тук тази вечер. Сигурен съм, че Едуард Кенуей ще се погрижи. И знай, Едит, навремето той наистина бил пират и делата му били недостойни, но сега е избрал друг път. Разбрал е, че за да виждаме другояче, трябва да мислим другояче. И е променил възгледите си.

— Добре, сър — изгледа ме объркано тя.

Върху леглото бях оставил вързопа с вещите си. Преметнах го през рамо, но размислих и взех само най-необходимото — черепа и малка кесия с монети. Отворих я и подадох златна пара на Едит.

— О, сър, много сте щедър!

— И ти беше много любезна с мен, Едит.

Тя отстъпи назад.

— Има задна врата, сър.

Отбих се в гостилница, където ме чакаше кормчията на „Гарвана“.

— Бъртуисъл!

— Да, сър.

— Тази нощ докарай „Гарвана“ на пристанището. Ще отплаваме.

— Да, сър.

После тръгнах към складовете. Движех се дебнешком по тесни улички и по покривите. И си мислех: „О, Мери, да можеше да ме погледнеш отнякъде сега!“.

Складът на Скот се намираше сред много други край доковете. Над покривите се виждаха мачтите на закотвените кораби. Повечето постройки явно пустееха, залостени през нощта. Само в неговата имаше признаци на живот — запалени факли, оцветяващи товарната рампа в мъждукащо оранжево. Край празните щайги пред затворената входна врата стояха двама стражи. Не бяха войници — дали отрядът бе пристигнал вече в града? — а местни бабаити с осеяни с белези лица. Потупвах длани с тоягите си, мислех колко лесна работа са им възложили и вероятно предвкусвах бирата, с която ще се почерпят по-късно.

Прислоних се в сенките, впил очи във вратата. Тук ли беше Скот? Чудех се как да избира момента за нападението, когато Роуз се появи. Носеше същия шал както преди и кошницата, пълна с дрехи за омразния господар Емет Скот. Двамата стражи пред вратата се спогледаха похотливо и пристъпиха напред да я спрат. Прилепен към стената на съседния склад, аз се прокраднах по-близо, за да ги чувам.

— Тук ли е господин Скот? — попита тя.

— Е, зависи кой пита, драга — ухили се единият грозник.

— Нося му дрехи.

— Прислужницата си, значи.

— Да.

— Тук е, влизай.

Видях я как подбелва очи, докато двамата отстъпват настрани да й направят път.

Е, разбрах поне, че Скот е вътре.

Пробвах в тъмното механизма на скритото острие. Не бива да прибързвам, рекох си. Не бива да го убивам веднага. Първо щяхме да си поговорим.

Притиснат към стената, се промъкнах по-близо до входа на склада. Стражите бяха на няколко крачки от мен. Щях да издебна най-подходящия момент и...

Отвътре долетя писък. Роуз. Нямаше за кога да чакам. Време бе да запрятam ръкави. Изскочих от мрака, извадих скритото острие и прерязах гърлото на първия страж, преди викът на Роуз да е заглъхнал. Вторият изруга и вдигна тоягата, но аз го улових за ръката, притиснах го в стената на склада и го довърших с острие в гърба. Преди тялото му да се плъзне по стената, аз бутнах вратата и я отворих приклеknал.

Куршум от мускет изсвистя над главата ми. Претърколих се вътре и огледах бързо склада, пълен със сандъци с чай. Под тавана се издигаше платформа с кабинети. На рампата зърнах три силуета — единият висеше над парапета, сякаш се кани да прелети двайсетте стъпки до земята.

Сниших се зад купчина сандъци, надникнах иззад ръба и се отдръпнах тутакси. Втори куршум се заби в дървото до мен, обсипвайки ме с трески. Бързият ми оглед обаче потвърди, че на платформата над мен наистина има трима — Уилсън, насочил пистолет към скривалището ми, Емет Скот, потен и с треперещи пръсти зареждащ нов пистолет, за да го подаде на Уилсън. Над тях беше Роуз — олюляваше се нестабилно върху парапета с ужасено лице. Устните й кървяха. Наказание за предупредителния й вик несъмнено. Ръцете й бяха вързани, а около врата й бе повесена примка. Единствено Уилсън я възпираше да не падне от импровизираната гилотина. Държеше я, но отместеше ли ръка, Роуз щеше да полети надолу.

— Не мърдай оттам, Кенуей — извика Уилсън, докато прахолякът се слягаше. — Или ти ще си виновен за смъртта на прислужницата.

Искаха да ме разоръжат, да ме убият и да обесят Роуз за предателството.

Не и мен!

Извадих пистолет от колана си, проверих барута и куршума.

— Ти беше там през онази нощ, нали, Уилсън? Ти предвождаше подпалвачите. Ти беше човекът с качулката.

Исках да разбера, да съм сигурен.

— Да. И ако зависеше от мен, всички щяхте да умрете още тогава.

Почти се усмихнах. Пропусна шанса си.

Роуз изхлипа върху парапета, но се овладя.

— Хвърли скритото острие, Кенуей. Не мога да я държа вечно — каза Уилсън.

— А ти, Емет? — извиках. — Беше ли там?

— Не — отвърна уплашено той.

— Но щеше да отпразнуваш смъртта ми, нали?

— Беше трън в задника ми, Кенуей.

— Гордостта ще те убие, Скот. Гордостта ти се оказа гибелна за всички ни.

— Не знаеш нищо...

— Знам, че остави любимата ми да умре.

— И аз я обичах.

— Що за любов, Скот?

— Не би разбрал...

— Разбирам, че амбицията ти и жаждата ти за власт причиниха смъртта на мнозина. Разбирам, че сега ще платиш.

Измъкнах кама изпод робата си и я претеглих с длан. Да се прицелваш в дървесни стволове определено не е същото.

Изправих се и се плъзнах към ръба на купчината със сандъци, поемайки си дъх бавно и дълбоко.

Готов ли бях?

Да.

— Хайде, Кенуей — извика Уилсън, — няма да те чакаме цяла...

Претърколих се настрани, скочих на крака, прицелих се, стрелях с пистолета и същевременно хвърлих камата.

И двете оръжия стигнаха целта. Емет Скот се олюля назад с дупка в челото, а пистолетът падна безполезен върху дъските на платформата. Уилсън успя да отвърне на огъня, преди камата ми да се заби в рамото му. Той извика от болка, залитна и се свлече по стената на кабинета, протегнал напразно пръсти към пистолета.

Куршумът му също уцели. Усетих как се забива в рамото ми, но не успя да ме повали. Дори не ме забави. Защото Уилсън бе пуснал Роуз и тя падаше, отворила уста в писък, заглушен от еката на

изстрелите и бученето на болката в главата ми. Роуз падна и въжето се изопна зад нея. Тялото ѝ се залюля и вратът ѝ се изопна назад.

Не!

Използвах като трамплин сандъка, изпречил се на пътя ми, отблъснах се, подскочих нагоре и с измъчен вик прерязах въжето със скритото острие. Подхванах Роуз през кръста и двамата се строполихме тежко и болезнено върху каменния под на склада.

Ала бяхме живи.

Чух как Уилсън ругае горе. Извадих втория пистолет от колана си, прицелих се през гредите на платформата, зърнах мъждукаща светлинка и стрелях. Горе проехтя нов вик и Уилсън се скри с трясък в кабинета.

Изправих се на крака. Раната ме болеше свирепо, старата рана в хълбока също пламтеше. Куцукайки, изкачих стъпалата към платформата. Блъснах вратата на кабинета, нахлух вътре и видях отворен заден вход, водещ към стълбище. Изкатерих и него и на върха си поех дъх, облегнах се на парапета и огледах покривите на складовете.

От Уилсън нямаше и помен. Чувах само далечното потропване на корабите в дока и крясъците на чайките. Съсредоточих се, уповавайки се на шестото си чувство. Долових нещо. Ала не Уилсън. Чух маршируващи стъпки да приближават пристана.

Войниците идваха.

Изругах и изкуцуках в склада да нагледам Роуз. Щеше да оцелее. Втурнах се обратно да проследя кървавата диря, оставена от Уилсън.

Ти спеше в безопасност в каютата ми. Пропусна случилото се след това. За което съм благодарен.

Поех към пристанището и открих, че Уилсън е умрял по пътя. Тялото му лежеше пред стъпалата на кея. Познах кораба, където е търсел спасение. Преди носеше името „Каролин“, ала сега го бяха преименували в чест на съпругата на Матю Хаг — „Шарлът“.

Хаг беше там. Очакваше смъртта, макар още да не го знаеше. В сивкавия мрак различавах смътни фигури да крачат по задната палуба. Стражи. Нямаше значение. Нищо не бе в състояние да ме спре да се кача на кораба.

Дори стражите да бяха чули или видели Уилсън да пада, сигурно го бяха сметнали за пиян. Дори да ме бяха видели, приклепнал до тялото му, навярно помислиха и мен за пиян. Беше им безразлично. Все още.

Преброих четирима, докато тичах покрай стената на кея към „Гарвана“. Между двата кораба бе завързан по-малък платноход. Развързах го, блъснах кърмата да го отделя от дока и се върнах на кораба си.

— Хенли! — извиках помощник-капитана.

— Да, сър.

— Подготви оръдията.

Той седеше, облегал крака върху масата с географските карти, но ги свали и попита:

— Какво? Защо, сър? И какво, по дяволите, е станало с вас?

— Куршум от мускет в рамото.

— Намерихте ли хората, които търсехте?

— Двама.

— Ще доведе лека...

— Не сега, Хенли. По-късно — изръмжах. — Вдясно от нас има кораб — „Шарлът“. На него е третият, когото търся. Подготви оръдията и ако планът ми се провали, издухай го от лицето на земята.

Втурнах се към вратата на каютата, но спрях, разкривил лице от болка.

— И Хенли? — обърнах се отново към него.

— Да, сър.

— Подготви и оръдията на кърмата. Нареди на екипажа да се въоръжи. Идват войници.

— Сър?

Погледнах го извинително.

— Просто бъди бдителен, Хенли. Ако всичко мине добре, ще се измъкнем за нула време оттук.

Той не се успокои. Всъщност се разтревожи още повече. Усмихнах му се — надявах се, насърчително — издърпах клина изпод вратата на каютата и тръгнах.

Платноходът се носеше към открито море. От палубата на „Шарлът“ долетя вик — бяха го забелязали. После смях. Глупци! Виждаха шегата, а не опасността. Сkochих от „Гарвана“, стъпих на кея и изминах тичешком краткото разстояние до кърмата на „Шарлът“.

— Уилсън е! — извиках, стремейки се да наподобя възможно най-добре гласа на мъртвия злодей.

Над планшира надникна лице да ме поздрави и аз забих юмрук в него, прехвърлих през парапета мъжа и го метнах върху камъните долу. Виковете му привлякоха вниманието на втори, който дотича да види „злополуката“. Видя обаче острието ми, сияещо в лунната светлина, и в следния миг аз го прокарах с обратен замах през гърлото му.

Надбягвайки последните двама стражи, се спуснах към капитанската каюта, надникнах през люка и видях Матю Хаг — по-възрастен и несъмнено угрижен. Седеше до масата с писаря си.

Погледнах към двамата стражи, хукнали към мен през палубата, и отворих вратата на каютата.

— Ти! — ококори се писарят.

Хаг изпусна чашата си. И двамата се втренчиха зяпнали в мен.

Рискувах да погледна още веднъж към стражите. Изругах, затръшнах вратата на каютата, затъкнах клина под нея и се обърнах срещу стражите. Биха могли да избягат, казах си, когато умряха. Те избраха да се бият с мен. Вляво от мен капандурите на корабните оръдия на „Гарвана“ се вдигнаха и разкриха дулата на топовете. Добри момчета. Мъжете по палубата размахваха мускети и саби.

— Трябва ли ви помощ, капитане? — извика някой.

Не, не ми трябваше. Издърпах клина изпод вратата на каютата и я отворих.

— Последен шанс! — наредих на писаря, който буквално падна на колене пред мен.

— Арчър! — изхленчи Матю Хаг, но никой не го чу.

Измъкнах Арчър на палубата и залостих вратата след него. Хаг остана затворник в собствената си каюта.

— Слизай от кораба! — изкресях на Арчър.

Без повторна подкана той се запрепъва към кърмата. Тежките стъпки на войниците приближаваха стената на пристана.

— Катран! — извиках на моряците си. — Няколко варела и побързайте!

Хвърлиха ми варел от „Гарвана“, свалих му капака и разлях катрана пред вратата на каютата.

— Моля те! — Хаг налагаше с юмруци залостената врата. — Моля те.

Бях глух за молбите му. Войниците приближаваха. Конски тропот. Громолене на каруци. Докато разливах втори варел с катран върху палубата, погледнах към стената на пристана в очакване да видя върховете на байонетите им.

Щеше ли да стигне? Налагаше се да стигне.

Видях ги. Мускетите на войниците, щръкнали над стената. Те също ме забелязаха. Свалиха мускетите от раменете си и се прицелиха. До мен екипажът на „Гарвана“ направи същото. Аз грабнах факла, изкатерих се по въжетата на мачтата и се приготвих да пусна факлата, да скоча в морето и да избягам от пламъците.

Ако мускетите не ме довършат преди това, разбира се. После чух заповед:

— Не стреляйте!

Заповедта долетя от кабриолет, който спря на кея и вратата му се отвори, преди колелата да спрат да се въртят. От него изскочиха двама мъже — единият облечен като кочияш, който издърпа стълбата за втория — висок, строен джентълмен в елегантно облекло.

После се появи трети. Закръглен господин с дълга бяла перука, риза с воланчета, жакет от фина коприна и бричове. Мъж, който, изглежда, се бе наслаждавал на много обилни обеда и много чаши портвайн и бренди с обедите.

Кочияшът и високият мъж ахнаха, забелязали оръжията, насочени към тях. Случайно или нарочно, се бяха озовали в центъра на събитията — мускетите на войниците от едната стана, оръдията и пистолетите на „Гарвана“ от другата. Кацнал на мачтата, аз размахвах факлата, готов да я хвърля на палубата под мен.

Закръгленият джентълмен раздвижи устни, сякаш се кани да държи реч. Кръстоса ръце, залюля се напред-назад и ми извика:

— С капитан Кенуей ли имам удоволствието да разговарям?

— Ти пък кой си? — изкрещях в отговор.

Войниците по стената на пристана ахнаха смаяни.

Закръгленият мъж се усмихна.

— Дълго си плавал, капитан Кенуей.

Съгласих се.

Устните му примляснаха и пак се разтегнаха в усмивка.

— Простено ти е тогава, че не знаеш кой съм. Мисля обаче, че името ми ти е познато. Казвам се Уолпоул. Сър Робърт Уолпоул. Първи лорд на съкровищницата, министър на финансите и председател на Камарата на представителите.

Внушителна титла, няма що, мислех си. Сигурно е един от най-влиятелните люде на земята... Уолпоул ли? Невъзможно!

Той обаче кимна.

— Да, капитан Кенуей. Дънкан Уолпоул, мъжът, чийто живот и име взехте назаем, ми беше братовчед.

Тялото ми се изопна като въже. Каква игра играеше? И кой бе високият мъж до него? Стъписано осъзнах, че прилича на Матю Хаг. Баща му ли беше — сър Обри Хаг?

Уолпоул ми помахаш сговорчиво.

— Не се чувствам оскърбен. Братовчед ми се замеси в афери, от които предпочитам да страня. Беше коварен и безпринципен човек. Готов да продаде тайните на доверениците си на онзи, който му предложи най-много в замяна. Петнеше името Уолпоул. В много отношения ти направи услуга на семейството ми.

— Затова ли дойде? Да ми благодариш, че убих братовчед ти?

— О, не, не.

— На какво тогава дължа тази чест? Както виждаш, в момента имам други грижи.

Размахаш факлата за ефект и тя запраща. Хаг задумка по залостената врата на каютата. Иначе цареше напрегната тишина. Войниците и моряците се наблюдаваха над дулата на оръжията в очакване на заповеди.

— Е, капитан Кенуей, точно този въпрос ме доведе тук — извика Уолпоул. — Не бива да продължаваш така. Всъщност ще те помоля да хвърлиш факлата в морето и да слезеш веднага оттам. Или, уви, ще бъда принуден да наредя на войниците си да те застрелят.

— Застреляш ли ме, хората ми ще отвърнат на огъня, сър Робърт — разкикотих се. — Нищо чудно ти самият да попаднеш под кръстосан огън. Да не споменаваме приятеля ти — сър Обри Хаг, нали?

— Да, сър — пристъпи напред високият мъж. — Дойдох да измоля пощада за сина си.

Личеше си колко е разочарован от въпросния син.

— Покажи ми пръстите си — настоях аз.

Хаг вдигна ръце. Тамплиерският пръстен просия. Сърцето ми изстина.

— Искам да видя и твоите, сър Робърт.

Ръцете му останаха кръстосани над корема.

— Нямам пръстен, капитан Кенуей.

— Не те ли блазни идеята? От опит знам, че тамплиерите обичат ранга и високия статус. Как да съм сигурен, че не разговарям с Великия им майстор?

Той се усмихна.

— Няма абсолютна власт, капитан Кенуей. Не съм дошъл да се застъпвам нито за едната, нито за другата страна. Целта ми е да предотвратя варварщина.

Изсумтах. Варварщина ли? А как наричаха опожаряването на дома на родителите ми? Къде бе тогава сър Робърт Уолпоул? Вероятно е пийвал портвайн с тамплиерските си приятели. Поздравявал се е мислено, че не участва в кроежите им. Можел е да си го позволи, разбира се. Богатството и властта му са били гарантирани.

Матю Хаг проплака в каютата и нададе жален вопъл.

— Върнал си се тук да отмъстиш, нали? — извика Уолпоул.

— Да разчистя неуредени сметки с неколцина, да.

Уолпоул кимна.

— Сред тях ли е Удс Роджърс?

Изсмях се изненадано.

— Да. Сред тях е.

— Ще променя ли нещо, ако ти кажа, че понастоящем Роджърс е в затвор за длъжници, а раните, които си му нанесъл, са разклатили сериозно здравето му? И Ордена му го е отлъчил? Заради своенравието му и защото е търгуval с роби. С него е свършено, капитан Кенуей. Ще сметнеш ли поне тази сметка за уредена?

Имаше право. Острието ми нямаше да нарани по-дълбоко Роджърс, по-скоро щеше да го освободи от страданията му.

— Той не е главната ми грижа в момента — извиках. — Честта принадлежи на мъжа в каютата.

Уолпоул се усмихна тъжно.

— Глупаво, повърхностно момче, поддало се на чуждо влияние. Повярвай ми, капитан Кенуей, виновниците вече са мъртви. Ти ги уби. Уверявам те, че срамът, който преживява Матю в момента, е достатъчно наказание за простъпките му.

Поех си дълбоко дъх. Спомних си как мама ме попита колцина съм погубил. Спомних си жестокостта на Черния Барт. Помислих си за духа на Мери Рийд, за смелостта на Адевале и за щедростта на Черната брада. Помислих си и за теб. Защото Торес грешеше, когато ми каза, че нямам никого. Имах някого. Теб. Ти, грейналата от надежди!

— Ще ти предложа нещо, капитан Кенуей — продължи Уолпоул.
— Надявам се да одобриш предложението ми и най-сетне да спуснеш
завесата над тази скръбна история.

Той ми описа какво включва предложението му. Аз го изслушах.
И когато приключи, му отговорих и хвърлих факлата.

Хвърлих я в морето.

Защото той предложи да помилва моряците ми, а аз видях обнадяващите им лица. Всички бяха обявени за престъпници, а сега получаваха възможност да започнат на чисто. Той ни предлагаше — на всички до един — нов живот.

И не само. предложи ми имение. Шанс да стана почтен човек с бизнес партньори в Лондон. Когато най-после слязох от мачтата, войниците бяха свалили мускетите, а екипажът на „Гарвана“ се бе успокоил. Освободиха Матю Хаг. Той се втурна към баща си, извини ми се просълзен, а Уолпоул ме улови за ръката и ме дръпна настрана, изреждайки ми с кого ще ме запознае в Лондон — със семейство Стивънсън-Оукли, с адвокат и с асистент на име Бърч, който да ми помага в бизнеса.

Увери ме, че благодарението ми ще бъде щедро възнаградено. Щял да се погрижи да стана почтен мъж, какъвто винаги съм искал да бъда.

Вече имах, разбира се, по-големи очаквания. Но пари, бизнес и къща в Лондон бяха добра основа да започна нов и по-пълноценен живот. Наистина стабилна основа.

Място, където да развия и другия си интерес. Да работя за асасините.

Тръгваме ли, скъпа моя? Отплаваме ли за Лондон?

Издание:

Автор: Оливър Боудън

Заглавие: Ордена на Асасините. Черният флаг

Преводач: Емилия Карастойчева

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ЕРА

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Английска

Печатница: „Експертпринт“ ЕООД

Редактор: Евгения Мирева

ISBN: 978-954-389-280-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1966>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.